

Banderne fødekæde må stoppes

Nervøse bander rammer tilfældige

Hævn. Bandedemlemmerne er nervøse og »optændt af had« og griber derfor hurtigere til vold. De mener, at skyderierne i hovedstaden nu også går ud over sædvanlige familiefar, en hundeluffer og en 19-årig dreng er de seneste sagsløse ofre for en værende bandede. De mener, at skyderierne i hovedstaden nu også går ud over sædvanlige familiefar, en hundeluffer og en 19-årig dreng er de seneste sagsløse ofre for en værende bandede.

PERSPEKTIV
Tidlig søndag morgen på Bybuen – en helt nær Skovlunde Byce...
Side 10

Kampen om bandebegrebet

- En diskursiv analyse af Politiken og Berlingskes fremstilling af bandebegrebet

Rigspolitichef: Vi har trukket tænderne ud på banderne

De fleste topfolk fra bandedmiljøet sidder bag tremmer, siger optimistisk politichef.

ADVARSEL: TV 2-program kan glorificere Debat om dokumentar.

EMIL BERLØV

MARK 5

Den nye bandede...
København

MARK 7

Der er ikke grund til at være sukoret på andet, end at vi har en udfordring, og når vi har deres udspil, kigger vi på det jo...

Han viser vejen væk fra banderne

Charlotte Ruge
Kriminologi 4. semester 2016
Vejleder: Kim Møller
Antal ord: 26.876

Bander under massivt pres fra politiet

Opgør. I forbindelse med den tredje store bandede...

Bander regerer også i de åbne fængsler

FÆNGSLER. Problemer med bander, der sætter sig på magten og afpresser de andre indsatte...

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at jeg, Charlotte Ruge, egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Jeg er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<http://www.studerende.aau.dk/Eksamenssnyd++hvordan+undg%C3%A5r+du+det%3F/>

Jeg er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står jeg inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden

Abstract

This master's thesis aims to examine the media portrayal of gangs in Denmark. Internationally the term gang is challenging due to lack of clear definition on the varying forms of criminal groups. The same goes for the similar Danish term 'bande'. When the term street gangs first appeared in Denmark in the late nineties, researchers argued that there were no gangs and the use of the term was a manifestation of moral panic. Today the term gang is commonly used in the media even though there is no consensus on a definition of the term. In spite of the lack of a clear measuring devise, the Danish police report that the gang phenomenon has increased, and since 2009 gangs have been the main focus of Danish police.

In order to analyze the portrayal of gangs in the media, I use a quantitative document analysis to get an overview of the gang discourse and context of the coverage and a qualitative discursive analysis to further examine the language used in regards to gangs. In the quantitative analysis the primary variable consist of a coding into social control discourses, ranging from total control to more prevention than control. The aim is to examine the hypothesis, that the media portrays gangs through a tougher control discourse today compared to ten years ago.

The study is based on 136 articles with the word 'bande' in the headline from the two most cited newspapers Politiken and Berlingske in two periods of time, 2000-2005 and 2010-2015. The two periods are chosen to make a comparison with the purpose of examining whether the portrayal of gangs has changed. The qualitative analysis consists of a textual analysis of eight articles, four from each period.

The quantitative results show that gangs predominantly is portrayed through a total control discourse, where gangs are seen as dangerous and must be fought and jailed using harder penalties and proactive policing. This discourse has increased from the early period to the late period of time. At the same time there has been a decrease in the percentage of softer discourses that focus on more prevention than control. The qualitative analysis shows similar results. The discussion of gangs is overall tough, especially in the late period of time.

The theoretical framework for the study is based on a social constructive approach where the media is seen as a co-actor in the construction of the gang phenomenon. Specifically I discuss whether or not, the media is creating moral panics through the portrayal of gangs. The evaluation leads to the conclusion that there are signs of moral panic in the period 2000-2005 and in 2010-2015. But neither in the early or the late period of time all criteria are met, and therefore the concept of moral panic is not present at any time.

Indholdsfortegnelse

Bilagsoversigt	6
1. Indledning	7
2. Problemformulering	7
2.1 Hypotese	8
2.2 Relevans	8
3. Specialets forståelsesramme	9
3.1 Bandebegrebets introduktion i Danmark	10
3.2 Bandefænomenet i nyere tid.....	11
3.3 Bander - et komplekst fænomen.....	14
3.3.1 Internationale bandedefinitioner	15
3.3.2 Danske bandedefinitioner	16
3.3.3 Bande i lovgivningen	17
3.3.4 Bande hos Rigspolitiet i dag	17
3.3.5 Bander – et dynamisk fænomen	18
4. Specialets metodiske tilgang	18
4.1 Kvantitativ dokumentanalyse	19
4.1.1 Sporing og indholdsanalyse.....	20
4.1.2 Empiri.....	21
4.1.3 Vurdering af datasættet	22
4.1.4 Kodning	24
4.1.5 Kodningens reliabilitet.....	29
4.2 Kvalitativ metode – Diskursanalyse	29
4.2.1 Kritisk diskursanalyse hos Fairclough.....	30
4.2.2 Faircloughs tredimensionelle analysemodel	30
4.2.3 Kritik af Faircloughs metode.....	33
5. Teori	34
5.1 Moralsk Panik	34
5.2 Goode & Ben-Yehuda	36
5.3 Kritik af moralsk panik.....	38
6. Kvantitativ analyse	38
6.1 Analysestrategi	38
6.2 Bivariat analyse	39
6.3 Kvantitativ delkonklusion	44
7. Kvalitativ diskursanalyse	44
7.1 Valg af artikler	44
7.2 Analysestrategi	46
7.3 Analyse af første periode 2000-2005	46
7.3.1 Slag i luften mod bander	46
7.3.2 Utilpassede unge: Påstande om bander afvist.....	48
7.3.3 Grønt lys for skærpet kamp mod bander	49
7.3.4 Kriminelle bander: Banderne skal stresses væk	51
7.4 Analyse af anden periode 2010-2015	53
7.4.1 Kommuner undsiger Bødskovs exitplan for bander.....	53
7.4.2 Skat satser millioner på at knække banderne	54
7.4.3 Rigspolitichef: Vi har trukket tænderne ud på banderne	55

7.4.4 Borgerlige vil slå hårdere ned på bander	57
7.5 Kvalitativ delkonklusion	59
8. Vurdering af specialets begrænsninger	60
8.1 Reliabilitet.....	60
8.2 Validitet.....	60
8.3 Ekstern validitet.....	60
9. Diskussion	61
10. Konklusion.....	66
11. Litteraturliste	68

Bilagsoversigt

- Bilag 1 – Valg af medier og tidsperiode
- Bilag 2 – Kodebog
- Bilag 3 – Yderligere bivariate analyse
- Bilag 4 – Fire artikler fra første periode
- Bilag 5 – Fire artikler fra anden periode
- Bilag 6 – Alle artikler fra første periode
- Bilag 7 – Alle artikler fra anden periode
- Bilag 8 – Datasæt
- Bilag 9 – Syntax (obs.: skal åbnes fra SPSS)
- Bilag 10 – Output (obs.: skal åbnes fra SPSS)
- Bilag 11 – De mest citerede aviser i 2015

1. Indledning

Da gadebandebegrebet blev introduceret af Rigspolitiet i slutningen af 90'erne, var bander ikke et stort problem i Danmark. Forskere mente derfor, at der var tale om moralsk panik, når forholdsvis almindelig ungdomsadfærd blev omtalt som et bandefænomen. Forskerne mente, at politiets bandedefinition var for bred, hvilket medførte at problemet blev overdrevet (PLS-Rambøll 2012, Koch 1999, Bay 1999). Siden dengang har Danmark været vidne til en decideret 'bandekrig', og samfundets fokus på bander er steget markant. Politisk bliver der iværksat diverse bandepakker, Justitsministeriet har lavet en række banderapporter, og siden 2009 har indsatsen mod rockere og bander været et af politiets primære fokusområder (Rigspolitiet 2014).

Det store fokus på bander ses også i medie billedet. I 2015 var der 16.553 artikler med ordet 'bande' i de danske medier (Infomedia). Her tales der om bander, bandekrige, bandemedlemmer, bandekriminalitet, banderelateret kriminalitet og lignende (Jensen & Pedersen 2012:39). Selvom det ser ud som om, at Danmark aldrig har haft så mange bander, som i disse år, er det vanskeligt at afgøre, hvorvidt bandefænomenet har været stigende, eller om det øgede fokus fra myndigheder og mediernes side blot har skabt større indsigt og omtale af fænomenet. Spørgsmålet er derfor, om der er gået inflation i ordet bande. Det mener Michael Hviid Jacobsen, eftersom begrebet kobles sammen med andre ord og anvendes som 'indvandrerbander', 'pigebander', 'ungdomsbander', 'fængselsbander', 'gadebander', 'røverbander', 'østeuropæiske røverbander' og 'narkobander'. (Jacobsen 2012:19). Men hvad er en bande egentlig? Der er ingen konsensus om en definition hverken kriminologisk eller i samfundet generelt, selvom man taler så meget om fænomenet (Sánchez-Jankowski 2003:191-2)(Jensen & Pedersen 2012). Med udgangspunkt i en socialkonstruktivistisk tilgang er medierne i høj grad med til at konstruere begrebet gennem den måde de beskriver fænomenet på. Derfor finder jeg det relevant at undersøge, hvordan bandefænomenet bliver fremstillet i medierne.

2. Problemformulering

I dette afsnit præsenteres først og fremmest specialets problemformulering, hvorefter der argumenteres for dets relevans. Dernæst beskrives specialets overordnede hypotese, som søges be- eller afkræftet.

Specialets problemformulering lyder:

Hvordan fremstilles fænomenet bander i Politiken og Berlingske, og har det ændret sig i sammenligning med for ti år siden?

Jeg finder det væsentligt at klarlægge, hvad der menes med ordet fremstilles for at præcisere, hvad det dækker over i denne sammenhæng. Ved at undersøge hvordan medierne fremstiller bander, ønsker jeg at undersøge, hvordan bander

omtales, og hvordan diskursen omkring bander er. Hvor det er muligt, vil jeg desuden lede efter en form for definition. Dette forventes dog ikke, da begrebet rummer en hverdagsagtig selvfølgelighed, som gør, at der ikke bliver forklaret, hvad der menes med det (Jensen & Pedersen 2012:39).

I problemformuleringen ligger også et ønske om at undersøge, hvorvidt der har været en udvikling i mediernes brug af bandebegrebet, derfor sammenlignes fremstillingen af bander med for ti år siden.

Problemformuleringen besvares ud fra en kvantitativ dokumentanalyse af 136 artikler med 'bande' i overskriften i dagbladene Politiken og Berlingske, hvor perioderne 2000-2005 og 2010-2015 sammenlignes. Dertil eksemplificeres besvarelsen gennem en kritisk diskursanalyse af otte udvalgte artikler for at komme længere ned i materien.

2.1 Hypotese

Som jeg vil vise i specialets forståelsesramme, er bander blevet et større problem i Danmark, end da fænomenet først blev italesat. Min hypotese er, at denne stigning i problemets omfang må afspejle sig i mediedækningen, hvor diskursen formodes at være hårdere og have mere fokus på kontrol, hvilket jeg ønsker at undersøge. Hypotesen lyder derfor: *Medierne fremstiller bander gennem en hårdere kontroldiskurs i dag end for ti år siden.* Begrebet kontroldiskurs skal forstås som den måde, man taler om, hvordan 'bandeproblemet skal løses' gennem forskellige former for formel social kontrol.

2.2 Relevans

Først vil jeg argumentere for, at medierne konstruerer bandebegrebet. Dernæst vil jeg argumentere for, at dette kan medføre, at problemet øges gennem stemping, og at der er en risiko for at overdrive problemet og skabe moralsk panik.

De færreste danskere kommer i kontakt med bander i deres dagligdag, hvorfor jeg vil argumentere for, at den offentlige mening og forståelse af bander i høj grad konstrueres gennem medierne. Derfor finder jeg det relevant at undersøge, hvordan bander fremstilles af de i denne sammenhæng magtfulde medier. Michael Hviid Jacobsen skriver, at særligt den måde, hvorpå bander omtales og konstrueres i massemedierne, spiller en stor rolle for, hvordan borgere og beslutningstagere opfatter og reagerer på fænomenet (Jacobsen 2012:34). Et eksempel er Thompson, Young og Burns (2000), som har lavet en dokumentanalyse af 4445 avisartikler om bander. De finder, at artikler omhandlende bandekriminalitet er i undertal ift. historier om samfundets reaktion herpå. Det vil sige, at medierne i højere grad skriver om reaktionerne på bandekriminalitet end egentlig bandekriminalitet. De mener, at medierne i høj grad influerer samfundets opfattelse af kriminalitet og kriminelle, og denne opfattelse rodfæster sig flere steder i samfundet (Thompson et al. 2000:409). Derfor finder jeg det relevant at undersøge bandediskursen. Ligeledes findes det relevant at se på bandedefinitioner, da der ikke er kriminologisk konsensus om en bandedefinition. Bandebegrebet er blevet almindeligt, og det er dermed ikke

noget, man sætter spørgsmålstegn ved, selvom det på ingen måder er selvfølgelig, hvad begrebet dækker over (Jensen & Pedersen 2012:39-40). Jeg finder det derfor relevant at se på, hvordan bandebegrebet defineres i den offentlige fremstilling.

Når medierne i så høj grad er med til at konstruere begrebet, er der risiko for at øge bandeproblemet via stemping. Forskning har vist, at en forkert brug af begrebet om en gruppe unge i værste fald kan styrke sammenholdet, så gruppen i højere grad bliver en bande (Jensen & Pedersen 2012:54-55). Flere forskere er opmærksomme på denne uheldige konsekvens, bandebetegnelsen kan have. Michael Hviid Jacobsen skriver, at man med begrebet kan risikere, at stigmatisere grupper af mennesker, der bestemt ikke betragter sig selv som bande, eller man kan risikere, at nogle synes, at det er så fascinerende at blive betegnet og betragtet som bande, at de uforvarende trækkes ind i kriminelle løbebaner (Jacobsen 2012:18). I en Rambøll-rapport, Rigspolitiet har fået udarbejdet, mener forfatteren, at det i nogle tilfælde kan være direkte kontraproduktivt at fokusere for meget på gruppernes selvidentitet, da styrkelsen af identiteten som gruppe kan være medvirkende til, at et relativt løst krimi-netværk transformeres til en egentlig bande (PLS-Rambøll 2002:5). Dette kan for eksempel ske, hvis en stemping medfører øget politiovervågning og fængsling, da dette kan øge gruppens solidaritet og samhørighed og næsten gøre gruppen til en bande. Hvis banden navngives og præsenteres i medierne kan det ligeledes få medlemmerne til at føle sig vigtige og prestigefyldte – følelser som de ikke kan tilgå på legitim vis. Det giver dem et identitet, hvilket er essensen i labeling-teorien (Carlsson & Decker 2005:267).

Når medierne i høj grad konstruerer begrebet, og der ikke er konsensus om en definition af fænomenet, er der ligeledes en risiko for enten at overdrive problemet eller bagatellisere det. På den ene side er det problematisk, hvis medierne er med til at skabe flere bander eller bandemedlemmer og øge frygten for bander i samfundet, på den anden side kan alvorligheden underdrives. Ved fornægtelse eller bagatellisering af en bande eller kriminel ungdomsgruppe kan man risikere at give gruppen mulighed for at udvikle dets vold og styrke dets struktur, før gruppen bliver officielt anerkendt som et problem. På dette tidspunkt er den eneste løsning hårde og undertrykkende politiforanstaltninger. Den modsatte faldgrube ved at bruge bandebegrebet, når bander ikke udgør et problem, kan føre til moralsk panik. I modsætning til Sverige og Norge har Danmark ikke ordet gang/gjeng. Carlsson og Decker mener, at gang/gjeng kan medføre en bagatellisering eller fornægtelse af et eventuelt problem, mens der i Danmark med ordet bande er risiko for en moralsk panik blandt folk. Derfor mener de, at en klar definition er vigtig, da definitionen har konsekvenser for interventions- og forebyggelsesindsatser (Carlsson & Decker 2005:267).

3. Specialets forståelsesramme

For at sætte specialet i den kontekst, det skal forstås ud fra, vil jeg i dette afsnit redegøre for den eksisterende viden på området. Først præsenteres udviklingen af bander baseret på Rigspolitiets optællinger og relevant forskning fra Justitsministeriets Forskningskontor for at understrege den store fokus på

bander fra myndighedernes side. Derudover præsenteres en række bandedefinitioner for at vise, hvor komplekst bandebegrebet er.

3.1 Bandebegrebets introduktion i Danmark

Rigspolitiet udgav de første rapporter om gadebander i 1998 og 1999 og udløste samtidig en kritisk debat om bandebegrebet blandt danske kriminologer og samfundsforskere (Jensen & Pedersen 2012:46) (PLS-Rambøll 2002:19-20). Dette hang blandt andet sammen med den måde begrebet blev brugt i politiets rapporter. Rigspolitiet definerede en bande som: 'en gruppe af børn og/eller unge, der på gadeplan udøver kriminalitet og/eller anden uroskabende og aggressiv adfærd, og som af omgivelserne og sig selv opfattes som en gruppe' (Rigspolitiet 1998) (Jensen & Pedersen 2012:47) (PLS-Rambøll 2002:25) (Koch 1999:82) (Bay 1999:43). Denne definition fandt flere forskere for bred. De mente, at rapporterne var med til at skabe moralsk panik og til potentielt af være medskaber af det problem, det hævder at beskrive. En af de kritiske røster kom fra Ida Koch (1999), som i forlængelse af Rigspolitiets rapporter udgav tidsskiftet artiklen 'Vildledende og sjusket rapport om gadebander'. Heri satte hun blandt andet spørgsmålstegn ved: Hvad er en gruppe? Hvor meget skal man være sammen? Hvor gamle skal gruppens medlemmer være? Hvad betyder kriminalitet? – mistanke eller pådømt? Hvad er uroskabende adfærd? Ifølge Koch var Rigspolitiets rapporter angstfremkaldende, med til at kriminalisere almindelig ungdomsadfærd og et udtryk for moralsk panik. Ved at bruge den brede definition, som langt hen ad vejen dækker over almindelig ungdomsadfærd i grupper, mente hun, at der blev skabt en ny trend, hvor man så gadebander overalt (Koch 1999:87).

En anden kritiker var kriminologen Joi Bay (1999), som blandt andet problematiserede, at Rigspolitiet påstod, at gadebander var et nyt fænomen, når det blot var sammenstillingen af gade og bande, der var ny. Medierne tog det nye begreb til sig og berettede om en skræmmende stigning i gadebanders kriminalitet i de danske storbyer (Bay 1999:35). Begrebet blev lanceret i forbindelse med en stor offentlig debat om politiets ressourcer, og Bay mente, at den nye term gadebander 'har gjort begrebet velegnet som et kriminalpolitisk trylleord, der kan udløse ekstraordinære bevillinger og initiativer' (Bay 1999:36). Dette skyldes, at sammenstillingen af gade og bande 'trækker på en lang række historiske, foruddefinerede betydninger og konnotationer, som forstærker hinanden, og som giver begrebet dets fortryllende karakter' (Bay 1999:38).

'Brugen af begrebet gade som forstærkende led i begrebet gadebande er således udtryk for en fornyet moralsk panik knyttet til det offentlige rum, en ny bølge af bekymring, angst og fantasier aktiveret af den nye rolle, som gader, pladser og andre offentlige steder har fået i især unge menneskers aktiviteter'. Begrebet er hentet fra det amerikanske begreb street gangs, hvilket også trækker på en lang række forudindtagne forestillinger om, hvad en bande er, selvom eventuelle danske bander ikke er ligesom de amerikanske. Ifølge Joi Bay er gadebander et begreb, som har rodfæstet sig i et samspil mellem politi, presse og myndigheder (Bay 1999:42-5).

På baggrund af kritikken fra forskningsverdenen fik Rigspolitiet i 2002 udarbejdet en rapport om grupperelateret kriminalitet. Rapporten blev lavet af PLS Rambøll i samarbejde med Socialforskningsinstituttet (Jensen og Pedersen 2012:48) (PLS-Rambøll 2002:19). I rapporten diskuteres kritikken og rapportens centrale pointe er, at det, politi og kommuner står overfor, kun i nogle tilfælde kan karakteriseres som et bandeproblem. Grupperne er ikke lukkede enheder, men derimod dynamiske netværk, der hænger sammen gennem personlige relationer, som i øvrigt ofte vil have et helt andet udspring end kriminalitet. Ifølge Rambølls undersøgelse vurderer landets politikredse, at der er 58 grupper med kriminel adfærd i Danmark, mens kommunerne vurderer, at der er 11 grupper. Rambøll mener, at denne forskel på den ene side afspejler vanskeligheden i at vurdere omfanget af grupper med kriminel adfærd, og på den anden side forskellig fokus i indsatsen. Mens politiet har fokus på ældre grupper, der begår alvorligere kriminalitet, har kommunerne fokus på yngre grupper, hvor kriminaliteten er mindre alvorlig. Rambøll konkluderer, at de fleste af grupperne i Danmark ikke falder ind under det, forskningen i bandekriminalitet karakteriserer som 'en bande'. Betegnelsen 'bande' indikerer en form for struktur i gruppen, stabilitet over tid og brug af 'bandesymboler'. Dette er dog ikke det billede, praktikere i form af politi og sociale myndigheder giver af grupperne. Grupperne benytter ikke i nævneværdigt omfang symboler, som eksempelvis bestemt tøj eller et navn, og de har ikke en selvopfattelse af at være i en bande. Samtidig peger analyserne på, at strukturen og personsammensætningen i grupperne langt fra er stabil. Nogle grupper vil i nogle perioder kunne karakteriseres som 'bänder' (de vil anvende et navn, personerne vil holde sammen i en periode og anvende symboler), mens de i andre perioder ikke vil kunne karakteriseres som dette (PLS-Rambøll 2002:1-26).

I Rambøll-rapporten foreslås en mere finmasket typologi til at klassificere forskellige typer af kriminelle grupper. Med udgangspunkt i graden af organisering og graden af kriminalitet, beskrives tre typer af grupper med kriminel adfærd: slæng, urogrupper og krimi-netværk. Dertil kommer de egentlige bänder, som er karakteriseret ved at være grupper med stærk organisering og et højt kriminalitetsniveau. Rapportens forfatter konkluderer, at ud fra ovenstående typologi kan det diskuteres, hvorvidt der på daværende tidspunkt var egentlige bänder i Danmark med rockergrupperne – og måske Cerberus - som en vigtig undtagelse (Rambøll 2002:30-46). Rapportens forsøg på at opstille en alternativ begrebstypologi fandt dog kun i ringe grad anvendelse (Jensen og Pedersen 2012:49).

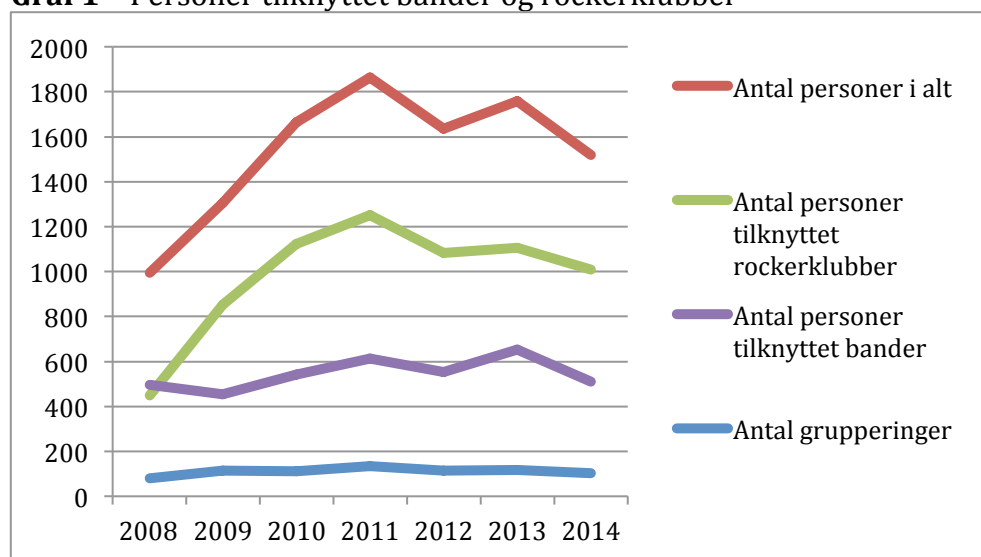
3.2 Bandefænomenet i nyere tid

Siden bandebegrebets introduktion i Danmark er samfundets fokus på bänder steget. Politisk er det såkaldte bandeproblem nu højt prioriteret, og på bare få år har Folketinget iværksat en række indgreb og bandepakker, der skal gøre noget ved det stigende rocker-bandeproblem i Danmark. I 2009 indførte daværende justitsminister Brian Mikkelsen (K) en bandepakke, som blandt andet kunne give bandemedlemmer, som udøvede vold, dobbelt straf, hvis volden var en del af en bandekonflikt (Justitsministeriet 2009). I oktober 2010 fortalte

statsminister Lars Løkke Rasmussen (V), at regeringen ville have ghettoen tilbage til samfundet, hvilket også blev navnet på den plan, som regeringen fremlagde til bekæmpelse af ghettoerne og socialt isolerede parallelsamfund og kriminalitet. I 2011 vedtog et bredt flertal af Folketinget en flerårsaftale for politiets og anklagemyndighedens økonomi for 2012-2015, hvor der blev afsat yderligere midler til gennemførelse af en ny målrettet indsats mod rocker- og bandemiljøets ”rekrutteringsbaser” i de særligt udsatte boligområder (Rigspolitiet 2012:12-3). I juni 2014 vedtog et bredt flertal af Folketinget rocker- og bandepakken ’Fast greb om banderne’ med justitsminister Karen Hækkerup (S) i spidsen. Pakken indebærer skærpede straffe for besiddelse af skydevåben, og lovændringen gør det lettere at give dobbelt straf for rocker- og bandekriminalitet. Desuden indeholder bandepakken en styrkelse af den forebyggende indsats samt exit-indsatsen. Bandepakken kom som følge af det høje konfliktniveau i sidste halvdel af 2013. (Rigspolitiet 2013:7) (Justitsministeriet 2014).

Det politiske fokus ses udmøntet hos politiet, hvor banderne i den grad også er kommet i søgelyset. Siden 2009 har indsatsen mod rockere og bander været et af dansk politis primære fokusområder, og indsatsen mod rockere og bander er fortsat blandt de højest prioriterede områder for dansk politi (Rigspolitiet 2014:5). Politiets opgørelser tyder dog også på, at det såkaldte ’bandeproblem’ er vokset. Antallet af personer tilknyttet bander og rockerklubber har været stigende siden 2008 især blandt rockerklubber, som det ses i graf 1. Eftersom det er politiets tal på de personer, der monitoreres hvert år, kan stigningen dog blot være et billede på, at politiet er blevet bedre til at opfange personerne i miljøerne. Dette er Rigspolitiet selv opmærksom på og skriver, at antallet af monitorerede personer ikke er en entydig indikator på bandemedlemmers tilstrømning (Rigspolitiet 2011:7). Det skal understreges, at udviklingen ikke har været konstant stigende. Der har været årlige udsving blandt andet i 2012 og 2014, hvor der har været et fald i antallet af personer tilknyttet bander og rockerklubber.

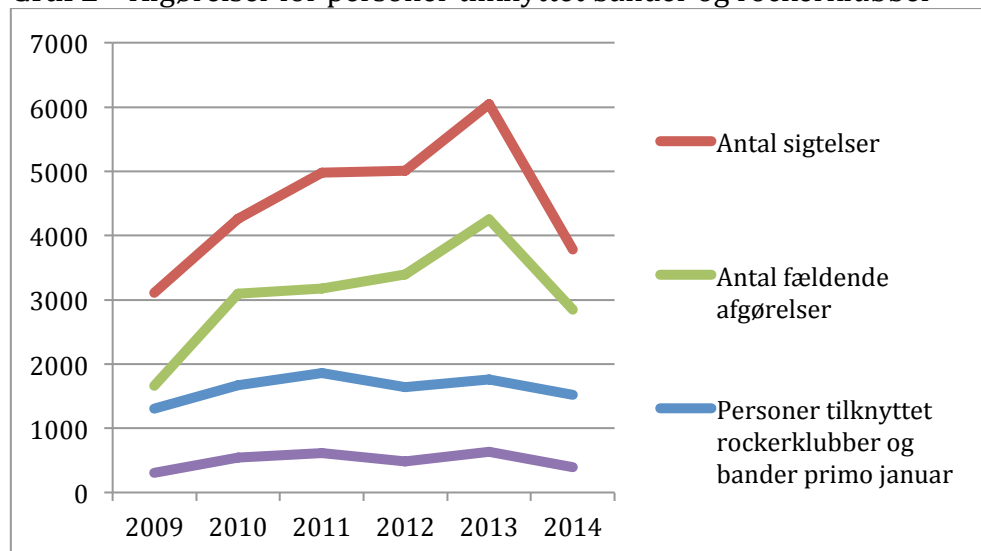
Graf 1 – Personer tilknyttet bander og rockerklubber

Kilder: Rigspolitiet 2008:26, Rigspolitiet 2011:7, Rigspolitiet 2012:7, Rigspolitiet 2013:7, Rigspolitiet 2014:8.

Nedenstående graf 2 er i høj grad et billede på politiets høje prioritering af rocker og bandeproblemet. Her ses tydeligt, at politiets arbejde fører til flere sigtelser, som ligeledes fører til fældende afgørelser ved domstolene. Igen ses dog en stagnation i 2012 og et fald i 2014.

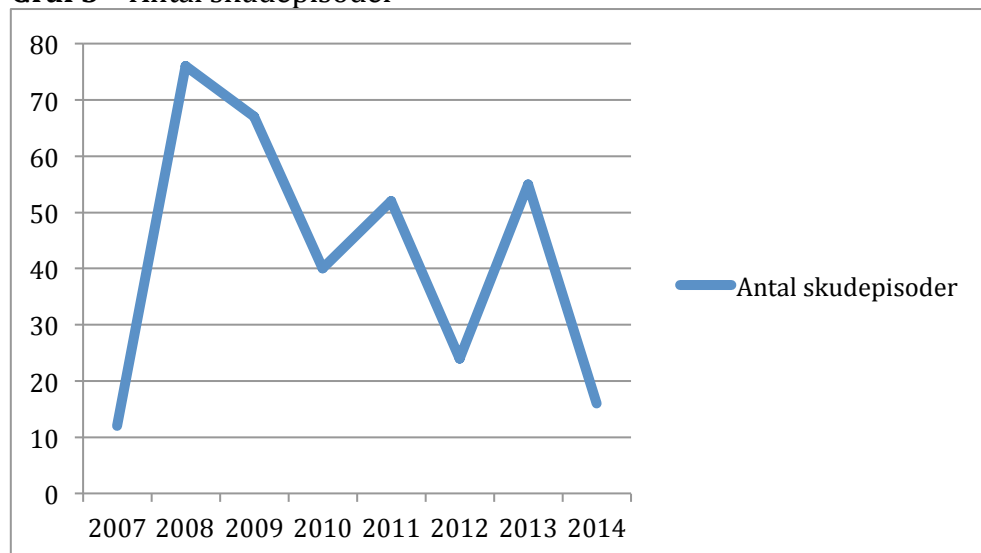
Graf 2 – Afgørelser for personer tilknyttet bander og rockerklubber

Kilder: Rigspolitiet 2008:56, Rigspolitiet 2009:13-14, Rigspolitiet 2010:15-16, Rigspolitiet 2011:13, Rigspolitiet 2012:14, Rigspolitiet 2013:13, Rigspolitiet 2014:11.

Graf 3 giver et billede af konfliktniveauet indenfor rocker og bandegrupperingerne. Det er således en opgørelse over de skudepisoder, hvor politiet vurderer, at rockere og bandemedlemmer har været involveret. Her ses store udsving fra år til år.

Graf 3 – Antal skudepisoder

Kilder: Rigspolitiet 2008:22+25, Rigspolitiet 2009:5, Rigspolitiet 2010:5, Rigspolitiet 2011:4, Rigspolitiet 2012:4, Rigspolitiet 2013:4, Rigspolitiet 2014:4.

Rigspolitiet vurderer, at det høje antal af skudepisoder i 2008 skyldes voldelige konfrontationer mellem bandemiljøet og Hells Angels grundet

modsnævningsforhold mellem de to grupper og en fortsat kamp om markedsandele på narkotikamarkedet og territorial status (Rigspolitiet 2008:23). Desuden mener Rigspolitiet, at nogle af skudepisoderne skyldes konfrontationer mellem forskellige bandegrupperinger (Rigspolitiet 2008:24). Rigspolitiet konstaterede i begyndelsen af 2009 en væsentlig eskalering af konflikten mellem visse bander og Hells Angels og deres støttegruppe AK 81. Denne konflikt gav anledning til en række meget alvorlige voldsepisoder, hvor flere personer blev dræbt eller såret. I slutningen af 2009 faldt antallet dog markant, og denne udvikling fortsatte i 2010 (Rigspolitiet 2011:3)(Rigspolitiet 2009:4). Her skal det nævnes, at Møller og Hesse finder, at den øgede vold, som især fandt sted i 2008 og 2009, har direkte sammenhæng med politiets retshåndhævelse over for narkotikamarkedet (Møller & Hesse 2013:218). Der er således tale om en form for spiraleffekt. Som det også ses på grafen var situationen på rocker- og bandeområdet særligt i første kvartal af 2013 præget af et meget højt konfliktniveau mellem flere forskellige rocker- og bandegrupperinger primært i hovedstadsområdet. Første kvartal af 2013 var præget af en række skudepisoder mellem forskellige grupperinger, hvor to personer blev dræbt, ligesom adskillige personer blev såret (Rigspolitiet 2013:3). 2014 var noget mere roligt trods en række voldelige episoder mellem rivaliserende grupperinger, men episoderne udviklede sig ikke til større konflikter som i 2013 (Rigspolitiet 2014:3).

Med de senere års konfliktniveau in mente forstås måske bedre det store fokus på rockere og bander, der har været og stadig er fra både myndighedernes og mediernes side. Den stigende opmærksomhed på rockere og bander har også sat sit aftryk indenfor forskningens verden, hvor det ses, at der politisk er stor vilje til at finansiere banderapporter. Justitsministeriets Forskningskontor har udarbejdet otte rapporter om rockere og bander siden 2010, før da var der ingen rapporter fra forskningskontoret om hverken rockere eller bander. (Klement, et al. 2010), (Pedersen & Lindstad 2011), (Lindstad 2012), (Klement og Pedersen 2013), (Klement & Kyvsgaard 2014), (Pedersen 2014), (Pedersen 2014:2), (Pedersen 2015).

Resuméer af rapporterne udebliver af pladshensyn, da de fleste ikke er relevante for dette speciales fokus. En af rapporternes mange konklusioner er, at der sker en markant stigning i omfanget af kriminalitet, når personer bliver medlem af en rocker/bandegruppe. Dette måles gennem en toårig før og efter måling ud fra politiets registrering (PED), så stigningen kan delvist også skyldes politiets ekstra fokus på disse personer (Klement et al. 2010). Derudover findes det relevant at nævne, at en af rapporterne konkluderer, at stigmatisering kan blive en push-faktor i forhold til deltagelse i kriminelle grupper. Som svar på stigmatiseringen fra medier, politi med flere søger nogle af de unge en modkultur i de kriminelle grupper, hvor de unge kan stå sammen mod en fælles "ydre fjende": Resten af samfundet (Pedersen & Lindstad 2011).

3.3 Bander - et komplekst fænomen

På trods af det store fokus på bander hos både medier, politi, politikere og forskere er det vanskeligt at finde en klar definition på begrebet 'bande'. Denne

problematik er særdeles velkendt indenfor den kriminologiske forskning. Michael Hviid Jacobsen (2012) mener, at en af de største udfordringer for bandeforskningen er definitionen af fænomenet. Han skriver: "Som international forskning har vist igennem efterhånden mange år – er selve begrebet 'bander' notorisk problematisk, fordi det antyder en slags entydig definition på de ofte meget forskelligartede grupperinger" (Jacobsen 2012:17-18). For at imødekomme problematikken vil jeg i de kommende afsnit kort redegøre for de bandedefinitioner, der eksisterer, da jeg finder det centralt at være bevidst om de forskellige definitioner. Jeg begynder i udlandet for at se på, hvordan bander er blevet defineret indenfor international forskning, derefter gennemgås danske definitioner og til sidst zoomes igen ud for at se på, hvorfor definitionerne varierer så meget.

3.3.1 Internationale bandedefinitioner

Bander er gennem tiden blevet defineret vidt forskelligt indenfor kriminologien. Frederic M. Thrasher publicerede i 1927 *The Gang*, hvori han fokuserede på traditioner og konflikt som det, der adskilte bander fra andre grupper i den tid. William Foote Whyte udgav i 1943 bogen *Street Corner Society*, og ifølge ham kan bander ikke eksistere uden organisering og gensidige forpligtelser gennem medlemmernes venskaber. Ifølge Malcolm W. Klein er det dog kriminaliteten, som er central. I 1971 definerede han bander som 'enhver gruppe af unge, der a) generelt opfattes som velafgrænset af andre i deres nabolag, b) anerkender sig selv som gruppe, og c) har været involveret i et betydeligt antal krænkende handlinger, som har resulteret i vedvarende negativ respons fra beboere i nabolaget og/eller retshåndhævende myndigheder' (Jensen & Pedersen 2012:40-2).

Walter B. Miller fik i 1975 en række kilder til at definere en bande. Han udarbejdede en liste med 1400 kendetegn, hvoraf seks gik igen i 85 procent af tilfældene. På baggrund af dette definerer Miller en bande som 'en selvudformet gruppe, der er forbundet via fælles interesser, har et lederskab, veludviklede retningslinjer for autoritet og andre kendetegn vedrørende organisation, der handler for at opnå et eller flere specifikke mål, som generelt omfatter kriminel aktivitet og kontrol af et bestemt område, en facilitet eller form for foretagende'. George W. Knox skrev i 1991 i sin egenskab af formand for National Gang Crime Research Center at 'en gruppe er en bande, når den eksisterer for eller stærkt profiterer af medlemmernes kriminelle aktiviteter' (Jensen & Pedersen 2012:42).

Det internationale forskernetværk The Eurogang har desuden udarbejdet en bandedefinition, som adskiller problemskabende ungdomsgrupper og gadebander fra motorcykelbander, terrorgrupper, kriminelle karteller og kriminelle organisationer (Jensen & Pedersen 2012:50-1). Ved at have en fælles definition og en række fælles metoder kan forskere lave komparative studier, hvor de kan sammenligne gadebander på tværs af landegrænser. Definitionen lyder: En gadebande (eller en problemskabende ungdomsgruppe) er enhver ungdomsgruppe, som har holdt sammen i en længere periode, som primært mødes på gaden, og hvis ulovlige aktiviteter udgør en del af gruppens identitet. Eftersom flere forskere ikke ønsker at bruge bandebegrebet, har netværket

desuden tilføjet formuleringen 'eller en problemskabende ungdomsgruppe' i parentes. Årsagen er oversættelsen, der kan give stærke associationer til stereotyper (Weerman et al. 2009:20). Hvilket leder videre til bandedefinitioner indenfor dansk forskning, hvor begge begreber bruges.

3.3.2 Danske bandedefinitioner

Justitsministeriets Forskningskontor skelner mellem deciderede bander og børn og unge i kriminelle grupper, hvor sidstnævnte undersøges i rapporten Første led i fødekæden, hvor Eurogangs definition bruges. Her står, at de kriminelle grupper adskiller sig fra organiserede bander ved at være mere uformelle og mindre organiserede, samt ved at de begår kriminalitet af mindre alvorlig art (Pedersen og Lindstad 2011:3). Justitsministeriets Forskningskontor skelner desuden tydeligvis mellem rockere og bander, som det ses i en række af rapporternes titler (Klement et al. 2010, Lindstad 2012, Klement & Pedersen 2013, Klement & Kyvsgaard 2014, Pedersen 2014, Pedersen 2015). Det findes derfor centralt at undersøge, hvordan Justitsministeriets Forskningskontor definerer en bande, da en bande forstås som værende forskellig fra en problemskabende ungdomsgruppe/gadebande og fra motorcykelbander/rockere. En væsentlig pointe i forhold til forskellen på rockere og bander er etniciteten, da 94 procent af rockerne har dansk baggrund, mens det samme kun gælder for 13 procent af bandemedlemmerne (Lindstad 2012). Derudover findes det centralt at se på datamaterialet for rapporterne fra Justitsministeriets Forskningskontor for at redegøre for definitionen af en bande.

Lindstad (2012) tager udgangspunkt i data bestående af personundersøgelser fra Kriminalforsorgens Klientsystem. Her udvælges personerne til undersøgelsen via en såkaldt sikkerhedsmarkering, som angiver, om der skal træffes særlige foranstaltninger i forbindelse med afsoning. Dette gøres blandt andet, hvis vedkommende tilhører en bestemt gruppering, som gør, at vedkommende ikke kan afsones med bestemte andre afsonere. Her står således hvorvidt personen aktuelt er eller tidligere har været relateret til rocker/bandemiljøet (Lindstad 2012:10). Eftersom personundersøgelserne udarbejdes på baggrund af samtaler med lovovertræderne, er bandedefinition i Lindstads undersøgelse altså, hvorvidt personerne selv fortæller/definerer sig som værende medlem af en bande eller rockergruppering.

Anderledes står det til i andre rapporter fra Justitsministeriets Forskningskontor, hvor datamaterialet består af registerdata fra politiets såkaldte PED (Klement et al. 2010, Klement & Pedersen 2013, Klement & Kyvsgaard 2014). Det nævnes ikke i nogle af rapporterne, hvad der skal til, for at personer bliver registreret i dette register, udover at det er på baggrund af efterforskning. Herefter beslutter en personkreds i Rigspolitiet om en given person skal registreres i PED, men af sikkerhedshensyn gives ikke mere detaljerede oplysninger om politiets registreringer (Klement et al. 2010:6) (Klement & Pedersen 2013:8-9). Det er dog ikke nødvendigt at være hverken sigtet eller dømt for kriminalitet for at blive registreret i PED. Ifølge Rigspolitiet er medlemskab af en rockerklub nok for at blive registreret, da det antages, at en person har begået alvorlig personfarlig- eller narkotikakriminalitet for at blive medlem uden nødvendigvis at blive dømt herfor. I forhold til personer med

relation til bandemiljøet skal det dokumenteres, at de er i kontakt med etablerede bander, og de skal som minimum være mistænkt for alvorlig kriminalitet for at blive registreret (Klement & Pedersen 2013:8-9). Personer i politiets register bliver først slettet igen, når de i en vis tid ikke har udvist tegn på involvering i rocker eller bandemiljøet (Klement & Kyvsgaard 2014:6). I en P1 dokumentar beskriver flere kilder dog, at det sker, at ikke-bandemedlemmer bliver registreret, fordi de har en perifer eller familiær tilknytning til bandemedlemmer, så der kan være en vis usikkerhed i denne form for registrering (Olhoff-Jakobsen 2014).

3.3.3 Bande i lovgivningen

Det er ikke ulovligt at være medlem af en bande i Danmark, men det er en skærpende omstændighed, når en række straffelovsovertrædelser udføres af flere i forening (jf. Straffeloven §81). Dertil kommer, at en række straffelovsovertrædelser, alt fra trusler om vold til særlig grov vold med døden til følge og frihedsberøvelse kan straffes dobbelt, hvis 'lovovertrædelsen har baggrund i en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten enten er anvendt skydevåben eller er anvendt våben eller eksplosivstoffer' (jf. Straffeloven §81a). Denne dobbelte straf blev som tidligere nævnt indført i 2009 (Justitsministeriet 2009).

Politiet fører som ovenfor beskrevet en PED database over bander og rockermedlemmer. Dette findes relevant i forhold til en afklaring af bandebegrebet, da politiet muligvis har en definition for at vurdere, om personer skal optages i databasen eller ej. Det har dog ikke været muligt at finde nærmere om hvilke kriterier, der skal opfyldes, foruden de allerede nævnte i forrige afsnit. Der står intet i lovgivningen om hvilke kriterier, der skal opfyldes. I loven står blot, når det er nødvendigt i forbindelse med løsning af politiopgaver (Justitsministeriet 2010: §1 stk.2).

3.3.4 Bande hos Rigspolitiet i dag

Som nævnt blev Rigspolitiets tidlige definition på en bande kritiseret af flere kriminologer for at være for bred. Det er derfor relevant at vurdere, hvordan Rigspolitiet definerer en bande i dag. Årsrapporterne fra Rigspolitiet vidner dog ikke om en klar definition, samtidig ses det, at forståelsen af bander og i sær forskellen på bander og rockere er under forandring. I årsrapporten fra 2013 skriver Rigspolitiet, at bander adskiller sig fra rockergrupperingerne ved, at de er mindre organiserede og mindre hierarkisk strukturerede. De er nærmere uformelle og fleksible fællesskaber, som divergerer i størrelse og sammensætning (Rigspolitiet 2013:11-12). I 2014 skriver Rigspolitiet dog, at de uformelle fællesskaber, som banderne hidtil har været, er ved at forandre sig for en stadigt voksende andel af bandernes vedkommende. Flere bandegrupperinger er på vej mod en mere struktureret form med et tydeligt hierarki og en vis grad af 'uniformering' (Rigspolitiet 2014:13).

3.3.5 Bander – et dynamisk fænomen

Ændringer i bandedefinitioner som beskrevet ovenfor hos Rigspolitiet er ikke unormalt. Bandedefænomenet og dermed også dets definition er dynamisk og ændrer sig ofte over tid. Densley (2012) har interviewet 52 bandemedlemmer og 17 såkaldte prospects fra 12 forskellige bander i London. Densley finder, at alle banderne er startet i det små og siden har udviklet sig. Han beskriver, at banderne udvikler sig fra et slæng af venner, der laver kriminalitet nogle gange, fordi de keder sig. Derefter begynder andre unge at frygte dem, og pigerne bliver mere interesserede i dem. Dernæst bliver grupperne mere sammenhængende, de ændrer navn, og de begynder at lave mere kriminalitet for at tjene penge. Herefter opstår der banderivalisering, der i starten kun handler om at komme på hinandens territorier for at vise, at man ikke er bange for hinanden. Når banden begynder at handle med narko, sker der en stor udvikling, hvor de uorganiserede nabolagsgrupper med tiden bliver mere organiserede og transformeres til små virksomheder. Denne udvikling sker selvfølgelig ikke hen over natten, det tager tid. Ved at se bander som et dynamisk fænomen, vurderer Densley, at man i højere grad kan sammenligne bander på tværs af konteksten, da det således er et spørgsmål om, hvor banden er i sin udvikling (Densley 2012:47-63).

Ball og Curry (1995) har undersøgt det amerikanske bandebegreb 'gang' og pointerer, at bandeproblemerne angiveligt er steget voldsomt, selvom der aldrig har været konsensus om, hvad begrebet dækker over, og på trods af at definitionerne har ændret sig over tid. Der er opstået forvirring om bandebegrebet, fordi definitionen afhænger af formålet med definitionen. Ball og Curry konkluderer, at bandedefinitionen ændrer sig over tid – både fordi bandedefænomenet ændrer sig, men også fordi formålet med definitionen ændrer sig (Ball & Curry 1995:225-39). Det er således vanskeligt at lave en klar definition på, hvad en bande er, da det både afhænger af tidspunktet og formålet med at lave en definition.

4. Specialets metodiske tilgang

I dette afsnit vil jeg redegøre for valget af metode, da den ligger til grund for besvarelsen af specialets problemformulering. Først vil jeg kort beskrive min socialkonstruktivistiske tilgang til projektet, brugen af metodekombination og min overordnede induktive tilgang.

Min tilgang til projektet er socialkonstruktivistisk, da udgangspunktet for analysen er, at bandebegrebet er socialt konstrueret og kun formes af vores erkendelse af bander. Det betyder, at bandebegrebet konstrueres gennem social interaktion, og at det er i konstant forandring (Bryman 2008:19). Tilgangen uddybes i det kvalitative metodeafsnit.

I forhold til målingen af bandebegrebet, foretager jeg en metodekombination, da analysen både består af kvantitativ metode og kvalitativ metode (Bryman 2008:379). Konkret er der tale om en kvantitativ dokumentanalyse og en kvalitativ diskursanalyse. Den kvantitative del anvendes for at kategorisere artiklerne, hvorefter den kvalitative del vil indeholde en dyberegående analyse af udvalgte artikler. Ved metodekombinering taler man om at øge validiteten, fordi

metoderne bruges for at bekræfte hinandens resultater (Bryman 2008:608). Dette er kun delvist tilfældet her, eftersom den kvalitative del ikke vil indeholde en diskursanalyse af hele empirien. Den vil i højere grad tjene som en form for illustration på resultaterne i den kvantitative analyse. En illustration betyder, at man bruger den kvalitative metode for at illustrere kvantitative resultater, ofte bruger man betegnelsen, at man 'putter kød på benet af de tørre kvantitative resultater' (Bryman 2008:609&621). Jeg vurderer desuden, at hverken den kvantitative eller kvalitative analyse kan stå alene i forhold til at besvare problemformuleringen. Det skal dog nævnes, at der kan være ulemper forbundet med at kombinere kvantitativ og kvalitativ metode, da metoderne er baseret på forskellige ontologiske og epistemologiske grundlag (Bryman 2008:604). Hvor kvantitative resultater normalt er baseret på en positivistisk tilgang, hvor der måles objektive fakta, er kvalitative resultater i højere grad baseret på mere fortolkende tilgange som ovennævnte socialkonstruktivisme. Derfor kan valget af den kvantitative metode synes uforligneligt med socialkonstruktivismen, men eftersom jeg måler begrebet bande, som det konstrueres i avisartikler, mener jeg godt, den kvantitative metode kan benyttes. Det er således brugen af begrebet bande, der måles både kvantitativt og kvalitativt.

Min overordnede tilgang til specialet er induktiv, da jeg i høj grad tager udgangspunkt i empirien for at besvare specialets problemformulering. Dette er et bevidst valg, da jeg ønsker at være åben for mange mulige besvarelser af problemformuleringen. Ved en deduktiv tilgang, så jeg en risiko for at, at jeg ville få skyklapper på og kun finde det, jeg ledte efter. Jeg har dog ikke haft et ønske om at være ateoretisk, hvorfor mine resultater diskuteres ud fra teorien. Med denne tilgang vurderer jeg, at jeg har kunnet gå i dybden med empirien og samtidig inddrage teoretiske perspektiver i fortolkningen heraf. Ved en induktiv tilgang, er det ofte teorien, som er resultatet af undersøgelsen, da man kan drage generaliserende slutninger ud af ens observationer (Bryman 2008:11). Det skal derfor understreges, at det ikke er målet at udlede teori af specialets empiriske fund, men derimod at diskutere relevant teori ud fra resultaterne.

4.1 Kvantitativ dokumentanalyse

For at besvare problemformuleringen vil jeg anvende en kvantitativ dokumentanalyse for at skabe et overblik over indholdet af min udvalgte empiri, inden jeg går dybere ned i en analyse af en mindre stikprøve i den kvalitative analyse. Dette afsnit vil derfor indeholde en beskrivelse af dokumentanalyse som metode, og hvordan denne konkret vil anvendes i specialet.

Dokumentanalyse kan bestå af flere forskellige metoder og materialer. Kernen i metoden er dog at analysere fænomener eller udviklingstendenser i allerede eksisterende materiale. Et dokument er et hvilket som helst arkiveret stykke information; skriftligt, visuelt, nutidigt, historisk eller mundtligt vidnesbyrd. Dokumenter kan både indeholde kvalitativ og kvantitativ data og være af mere eller mindre officiel karakter. Fordelen ved dokumentanalyse som metode er, at den er diskret, da der ingen interaktion er mellem forsker og forskningsobjekt. Men eftersom en dokumentanalyse ofte består af sekundær data, er en af ulemperne, at der er stor afstand til de faktiske begivenheder, og at der kan være

problemer med dokumenternes troværdighed. Derfor er det vigtigt at være kritisk over sin data. Eksempelvis kan statistik over kriminalitet kritiseres for at være manipulerende, da statistikken præsenterer den udlægning om kriminalitetsudviklingen, som myndighederne ønsker formidlet, og samtidig afspejler statistikken myndighedernes efterforskningsindsats af bestemte former for kriminalitet (Møller 2017:1). Inden man går i gang med at bearbejde sin data, skal man derfor forholde sig kritisk til den.

4.1.1 Sporing og indholdsanalyse

Indenfor dokumentanalyse taler man om tre forskellige analysemetoder; sporing, indholdsanalyse og casestudieopsamling. Ved sporing testes simple hypoteser ved at spore et fænomen eller begreb ud fra forhåndsinddelte mønstre eller kategorier, der søges be- eller afkræftet. Ved case studie opsamling er indsamling af studier om et bestemt emne. En indholdsanalyse er en kvasividenskabelig tilgang til analyse af dokumenter (Møller 2017:5). Specialets dokumentanalyse indeholder både sporingselementer og elementer fra indholdsanalysen, hvorfor disse beskrives yderligere.

Ved sporing testes simple hypoteser ved at se på informationer i dokumenterne og lede efter mønstre, tendenser, kategorier og lignende (Møller 2017:5). I specialet ønsker jeg at teste hypotesen: *Medierne fremstiller bander gennem en hårdere kontroldiskurs i dag end for ti år siden*. Der foretages en diakron analyse for at undersøge udviklingen, hvilket gøres gennem punktnedslag for to perioder, der herefter sammenlignes (Møller 2017:5).

Indholdsanalysen er en systematisk og objektiv tilgang til analysen af dokumenter og tekst, der søger at kvantificere indhold i forudbestemte kategorier på en systematisk og replicérbar måde. Mange indholdsanalyser af medier omhandler repræsentationen af X i medierne, hvor X kan være alt fra fagforeninger, mad, kriminalitet med videre (Bryman 2008:274-8). I dette speciale er målet med den kvantitative del, at undersøge, begrebet bande i medierne. X er således lig med 'bande'. En af fordelene ved indholdsanalysen er, at den er transparent, så studiet kan foretages igen eller følges op af tilsvarende studier. Desuden er metoden fordelagtig i forhold til studier over tid, fleksibel, da den kan bruges på alverdens dokumenter, og den kan generere viden om sociale grupper, som er svære at få adgang til, for eksempel bander (Bryman 2008:288-9). Der er dog også ulemper ved indholdsanalyse. Som beskrevet i foregående afsnit er en indholdsanalyse kun så god som dets dokumenter. Dertil kommer, at det næsten er umuligt at udtænke kodningsmanualer, der ikke medfører fortolkning fra koderens side. Kodere skal trække på deres daglige viden som deltagere i en fælles kultur for at kunne kode det materiale, de står overfor. Dertil kommer, at indholdsanalysen nogle gange beskyldes for at være ateoretisk, da hovedvægten ofte ligger på måling, hvilket kan resultere i, at der lægges vægt på, hvad der kan måles, i stedet for hvad der er teoretisk væsentligt eller vigtigt (Bryman 2008:291).

4.1.2 Empiri

Det følgende afsnit vil indeholde en beskrivelse og deskriptiv analyse af undersøgelsens empiri. For at skabe transparens med udvælgelsen af empirien ses i bilag 1 en kronologisk gennemgang af, hvordan den valgte empiri er fundet.

Specialets empiri består af:

136 avisartikler med 'bande' i overskriften
fra Politiken og Berlingske i perioderne 2000-2005 og 2010-2015

Politiken og Berlingske er valgt af flere årsager. De to aviser er i 2015 de to mest citerede aviser i 2015 (bilag 11), hvorfor de vurderes som indflydelsesrige i fremstillingen af et begreb som bandebegrebet. Derudover tilhører de to aviser forskellige politiske overbevisninger i samfundsdebatten. Politiken vurderes som tilhørende den venstreorienterede akse og Berlingske som tilhørende den højreorienterede (Hjarvard 2007:37-42). Det har været nødvendigt at afgrænse empirien yderligere ved udelukkende at vælge artikler med 'bande' i overskriften. Jeg vurderer, at afgrænsningen er tilfældig, da det er tilfældigt, hvorvidt der skrives bande i overskriften. De to tidsperioder er valgt som to nedslag i tid, hvor 2010-2015 ses som et nutidigt tidsbillede, mens 2000-2005 er valgt, da det er ti år før og umiddelbart efter gadebandebegrebets introduktion. En yderligere gennemgang af empirivalget ses i bilag 1.

For at finde frem til de relevante artikler, har jeg brugt søgeværktøjet Infomedia, som er et medieovervågningssselskab, der indsamler indhold fra samtlige landsdækkende dagblade i Danmark samt en række regionale og lokale aviser, tidsskrifter, fagblade og nyhedsbureauer. Foruden det store omfang af indhold fra medierne er fordelingen ved Infomedia, at man nemt kan foretage en præcis søgning i en bestemt tidsperiode på udvalgte medier.

Tabel 1 – Frekvensfordeling over antallet af artikler med 'bande' i overskriften

		2000-2005	2010-2015	Total
Politiken	Antal	24	38	62
	Procent	48%	44%	46%
Berlingske	Antal	26	48	74
	Procent	52%	56%	54%
Aviser	Total	50	86	136
		100%	100%	100%

Kilde: Infomedia

Note: $\chi^2 = 0,723$. Bortfald på 82 artikler, da de ikke omhandler bander i Danmark (bilag 1:3).

I tabel 1 ses, at der er 50 artikler fra 2000-2005 og 86 artikler fra 2010-2015. Der har således været en stigning på 58 procent ($n=36$) for artikler i Politiken og Berlingske fra perioden 2000-2005 til perioden 2010-2015. Det vil sige, at der er 58 procent flere artikler med bande i overskriften i Berlingske og Politiken i perioden 2010-2015 end ti år tidligere. Desuden ses en næsten ligelig fordeling

mellem, hvilke artikler der er bragt i henholdsvis Politiken og Berlingske. Fordelingen er ikke statistisk signifikant, så resultatet kan bero på tilfældigheder. Derfor kan vi konkludere, at der ikke er en sammenhæng mellem, hvilke af de to aviser der har skrevet bande i deres overskrifter i de to perioder. Det betyder, at der ikke er skævhed i analysens resultater, som tilfældet ville være, hvis der var en stor overvægt af artikler fra en af de to aviser i en periode.

4.1.3 Vurdering af datasættet

Dette afsnit vil indeholde en konkret vurdering af den valgte empiri, da analyser, der bygger på dokumenter, vil blive målt og vejet på forskerens kildekritik (Møller 2017:1). Dokumentets værdi som kilde er afgjort af det spørgsmål, man stiller det. Dette kildesyn kaldes det funktionelle kildesyn, og udgør fundamentet for den måde, hvorpå flertallet af nutidens historikere anvender den såkaldte 'kildekritik'. Kildekritik kan karakteriseres ved en systematisk skepsis, som går ud på, at enhver forfatters påstande og ethvert dokumentets indhold som udgangspunkt må mistænkes for at være upålideligt eller forkert (Duedahl & Jacobsen 2010:53). Analysen drejer sig i sidste ende om at vurdere, hvor god 'kvaliteten' af ens dokumenter er i forhold til det fænomen, man ønsker at sige noget om. Derfor er det værd at påpege problemformuleringen, som lyder: *Hvordan fremstilles fænomenet bander i Politiken og Berlingske, og har det ændret sig i sammenligning med for ti år siden?*

Jeg vil tage udgangspunkt i de fire kriterier: autencitet, troværdighed, repræsentativitet og betydning i forhold til problemstillingen (Duedahl & Jacobsen 2010:55). Hvert kriterium beskrives generelt, hvorefter jeg forholder mig konkret til det.

Autencitet handler om dokumentets lødighed. Det vil sige, om dokumentet er, hvad det udgiver sig for at være, om det er entydigt eller uklart, det vil sige, om dokumentet har den oprindelse og afsender, som påstås. Et lødigt dokument er således et originalt dokument eller en troværdig kopi, hvor der ikke er forsvundet tekstmængder, og hvor teksten ikke er manipuleret (Duedahl & Jacobsen 2010:55) (Lynggaard 2010:147). Jeg vurderer, at min empiri har en høj grad af autencitet, da dokumenterne fremstår som troværdige kopier af originale artikler. Artiklerne er som nævnt fundet via Infomedia, som besidder en høj grad af troværdighed i kraft af deres enorme mængde af artikelmateriale. Autenciteten stiger desuden ved, at man på de nyeste artikler på Infomedia kan trykke på en knap og få forevist en pdf af originalartiklen, præcis som den så ud i avisen.

Troværdighed handler om, at man må vurdere, hvor præcise dokumenterne er i forhold til problemstillingen. Man ser på, om der er usikkerheder eller skævheder forbundet med dokumenterne. Hvis man ikke med sikkerhed har sporet alle dokumenter, bliver undersøgelsens resultater usikre. Valget af en særlig kilde eller tidsperiode kan også risikere at trække dokumentanalysens konklusioner i en bestemt retning. Avisartikler betegnes oftest som åbenlyst værdiladede, da de er produceret af journalister, som er betalt for at skrive artikler, der sælger bedst muligt, og som er underlagt en særlig redaktionel linje,

som er underlagt et politisk pres fra avisejeren. Dette gør indholdet knapt så troværdigt, når man vil bruge avisen som kilde på en række konkrete begivenheder. Det samme gør sig gældende med officielle rapporter som eksempelvis kriminalitetsstatistik. Rapporterne siger meget lidt om den faktiske kriminalitet, fordi de kun gengiver den kriminalitet, som er indberettet til politiet (Duedahl & Jacobsen 2010:63) (Lynggaard 2010:148).

Eftersom jeg ikke ønsker at undersøge specifikke begivenheder, vurderer jeg, at troværdigheden ikke er et problem. Formålet med undersøgelsen er netop at undersøge mediernes fremstilling, hvorfor det, der umiddelbart virker som et troværdighedsproblem, blot er en del af genstandsfeltet.

Repræsentativitet omhandler dokumentets udsagnskraft. Her ses på hvorvidt dokumenterne repræsenterer et typisk fænomen eller en uregelmæssighed. Ofte vil dokumentmaterialet være ufuldkomment på grund af nødvendige og fornuftige metodiske valg – for eksempel i forbindelse med afgrænsning til særlige typer publikationer eller en særlig tidsperiode. Dette betyder dog ikke, at analytikeren ikke kan anvende dokumentmaterialet. Det betyder blot, at man bør overveje, hvorvidt og i hvilket omfang dokumentmaterialet er repræsentativt i forhold til undersøgelsesspørgsmålet. Hvis dokumentmaterialet er repræsentativt, har det en god udsagnskraft i forhold til emnet, og resultatet fremstår dermed mere troværdigt (Duedahl & Jacobsen 2010:67-8) (Lynggaard 2010:148). I specialets konkrete tilfælde er det uvist, hvorvidt de 136 artikler, der har 'bande' i overskriften, er repræsentative for de mange artikler med 'bande' i brødteksten, der udelades fra empirien. Som det ses i bilag 1 er der tale om en stor afgrænsning. Spørgsmålet er dog, om de artikler, der kun har ordet 'bande' i brødteksten er forskellige fra de udvalgte artikler, der har 'bande' i overskriften. Jeg anvender de artikler, der har 'bande' i overskriften, da jeg vurderer, at det er tilfældigt, hvorvidt journalisten skriver 'bande' i overskriften eller kun gør det i brødteksten. Derfor vurderer jeg, at der er tale om en tilfældig selektion, men dette kan ikke umiddelbart påvises, hvorfor der er en grad af usikkerhed om artiklernes repræsentativitet. Dertil kommer, at der kan være usikkerheder forbundet med valget af tidsperiode og de udvalgte aviser Politiken og Berlingske. Selvom tidsperioden dækker over to femårige perioder, er udviklingen usikker, da undersøgelsen ikke giver indblik i den mellemliggende periode. Desuden er det uvist, hvorvidt fremstillingen af bandebegrebet i Politiken og Berlingske er retvisende for alle danske mediers fremstilling i den udvalgte tidsperiode. Undersøgelsens resultater gælder således kun for de to aviser i de to perioder. Desuden kan undersøgelsens kun med en vis usikkerhed generaliseres ud til alle artikler med bande i brødteksten. Empiriens udsagnskraft kan således diskuteres.

Betydning eller mening handler om, at man bør overveje, om det er klart, hvad der menes i teksten, eller om teksten er mangelfuld. Først og fremmest om man forstår indholdet sprogligt, dernæst skal man forstå indholdet i forhold til de valg og fravalg, indholdet er udtryk for. Begreber skaber og definerer vores opfattelse af den verden, vi lever i og handler i forhold til. Flere af nutidens politikere har spindoktorer til at udpege de begreber, de bør anvende for at udstyre deres vælgere med et verdensbillede, der legitimerer deres handlinger. Derfor er det centralt at vurdere dokumenternes mening (Duedahl & Jacobsen 2010:71). I

forhold til indholdet i artiklerne vurderer jeg, at artiklerne er nemme at forstå. I forhold til betydningen af begreber og betydningen af eventuelle til og fravalg er det en del af undersøgelsens genstandsfelt, hvorfor empirien vurderes særdeles anvendelig for problemstillingen.

4.1.4 Kodning

For at kvantificere empirien foretages en kodning, som er afgørende for en dokumentanalyse, da målet er at tillempe en kvantitativ teknik for at finde konkrete mål for tilstedeværelsen og sammenhængen mellem forskellige indholdselementer i dokumenterne (Bryman 2008:283).

Det er vigtigt, hvordan man som samfundsforsker 'koder' sit dokumentmateriale. Kodningsstrategien kan være åben, eksplorativ og induktiv eller deduktiv og baseret på foruddefinerede kategorier og variable. Disse to idealtyper kan kombineres på forskellig vis afhængigt af, hvad undersøgelsens formål tilsiger (Møller 2017:3). Der er som nævnt både sporingselementer og elementer fra indholdsanalysen, hvilket ses i kodningen, som rummer både induktive og mere deduktive elementer.

Sporing

I sporingen testes hypotesen om, at *Medierne fremstiller bander gennem en hårdere kontroldiskurs i dag end for ti år siden*. Dette gøres gennem en induktiv tilgang, hvor der ses på artiklernes tema og på artiklernes kontroldiskurs. Eftersom jeg vil undersøge, hvorvidt der er sket en udvikling over tid, er det vigtigt at overveje, hvornår jeg kan observere forandring i dokumentmaterialet. Jeg arbejder ud fra hypotesen, at *Medierne fremstiller bander gennem en hårdere kontroldiskurs i dag end for ti år siden*. Dette undersøges gennem diskursive forandringer, ved at se om de involverede aktører systematisk tillægger bandefænomenet ny mening – eksempelvis når bander og dets årsager og løsninger systematisk omtales anderledes. Der er således tale om en udvikling, når diskursen er forandret (Lynggaard 2010:145).

For at undersøge, om der finder diskursive forandringer sted, har jeg udarbejdet variabelen diskurs, hvis formål er at kategorisere de umiddelbare diskurser i artiklerne for at teste specialets hypotese. Variablen kaldes således diskurs i mangel af et bedre ord, da dens formål er at undersøge hypotesen om, at diskursen er hårdere og har mere fokus på kontrol. Kategoriseringen er foretaget induktivt, men jeg har også hentet inspiration hos Welsch, Fenwich og Roberts (2006), derfor beskrives kort deres tilgang, inden variabelen præsenteres. Welsch et al. har foretaget en indholdsanalyse på featureartikler om kriminalitet i fire store aviser. Her undersøger de indholdet af citater fra to grupper af eksperter; state managers (strafferets-folk) og intellektuelle (professorer). Resultatet er, at der er signifikant forskel på de to grupper af kilder målt på kriminalitetens årsagssammenhæng og kriminalitetskontrol. I undersøgelsen deler de kilderne op i de to grupper, hvorefter de vurderer, om der bliver talt om årsagssammenhænge eller kriminalitetskontrol, og hvordan der bliver talt om det:

Kriminalitetens
årsagssammenhænge:

- Utilistisk tilgang, hvor folk er rationelt kalkulerende og opvejer fordele og ulemper ved at begå kriminalitet.
- Personlig patologi, hvor nogle bare er kriminelle i modsætning til normale.
- Sociale faktorer, hvor de sociale forhold spiller ind på kriminaliteten hos den enkelte.

Kriminalitetskontrol:

- Hård kontrol (hårdere straffe mv.)
- Blød kontrol (rehabilitering mv.)

Ud fra en inspiration af ovennævnte samt en gennemgang af empirien har jeg konstrueret en kategorisering, som tager udgangspunkt i følgende spørgsmål.

- Problem – i hvor høj grad eksisterer der bander, og hvor stort er problemet, hvis det overhovedet er et problem?
- Årsager – er årsagen sociale faktorer, eller nærmere en utilistisk eller personlig patologisk forklaring?
- Løsninger – er løsning en hård social kontrol med hårdere straffe eller er det en blød social kontrol med en tidlig indsats eller er der tale om en mellemting.

Det sidste punkt omkring kriminalitetskontrol vejer tungest, eftersom min hypotese er, at kontroldiskursen er blevet hårdere. De steder, hvor der er en kamp om diskursen, vælges den dominerende ud fra den måde, artiklen er vinklet og den kilde, der kommer mest til orde eller først får ordet. Tidligere var der en kategori mere, men efter en rekodning, ser inddelingen ud som vist på næste side.

Tabel 2 – Kodning af diskurs

<p>0. Missing Disse artikler går missing, da der ingen diskurs findes. Artiklerne er meget fakta prægede og har typisk ingen citater. De fleste artikler i denne kategori er mindre artikler, nogle blot notitser, som omhandler opklarede forbrydelser eller retssager i et helt neutralt sprog.</p>
<p>1. Mere forebyggelse end kontrol Diskursen er, at bander ikke er et stort problem, og at andre overreagerer. Årsagerne er sociale faktorer fx svigt, kedsomhed og forældre, der ikke er gode rollemodeller for deres børn. Løsningerne er socialpædagogiske indsatser og kriminalpræventive tiltag, der hindrer rekruttering til de egentlige bander.</p>
<p>2. Mere kontrol end forebyggelse Diskursen er, at bander er et bekymrende problem, som man skal være på vagt over for og som man ikke vil finde sig i. Løsningerne er dog forholdsvis bløde, og består af (hård) pædagogik, bedre koordinering mellem forskellige instanser, hjælp i form af exitstrategi og alternativer til bander. Denne kategori kan indeholde diskurser, hvor man både vil 'bekæmpe' bander og forebygge rekruttering med bløde tiltag.</p>
<p>3. Total kontrol Diskursen er, at bander er farlige, og de skal derfor bekæmpes. Årsagerne til problemet er utilitistisk, da bandemedlemmer omtales som beregnende og hensynsløse og er styret af penge. Løsningerne er et offensivt politiarbejde efterfulgt af inkapacitering eller udvisning. Hårdere straffe er også en del af løsningen, da bandemedlemmer dermed er væk fra gaden i længere tid.</p>

Kategoriseringen af variabelen tema er også fremkommet induktivt gennem en undersøgelse af empirien. Den endelige inddeling minder delvist om Thompson, Young og Burns (2000) inddeling i Representing gangs in the news, hvorfor den findes relevant at beskrive. De laver en indholdsanalyse af 4.445 avisartikler, hvor de undersøger hvilke billeder, der fremkommer fra historier om kriminelle bander og samfundets reaktioner herpå. De finder frem til, at der er en større andel af artikler med reaktionerne på bandekriminalitet end artikler om egentlig bandekriminalitet (Thompson et. Al. 2000:409). Medierne skriver således i højere grad om reaktioner på bandekriminalitet end faktiske begivenheder om bandekriminalitet. De laver ligeledes en induktiv kodning ud fra artiklernes mest dominerende tema og kommer frem til følgende otte temaer:

1. Bandekriminalitet
Artikler om alle kriminelle bander og banderelaterede aktiviteter.
2. Bandefangst
Artikler om bandearrester, retssager, domfældelser men også artikler om politiets og andre statslige organers bandefangster.
3. Bandekonti
Referencer til bander for at retfærdiggøre eller modsætte sig oprettelsen af regler og normer ikke direkte eller udelukkende rettet mod bander.

4. Bande-'modståelse'
Artikler omhandlende indsatser og aktiviteter sponsoreret af politiet, skoler, civile organisationer og forældre for at give børn alternativer til bander.
5. Bandereferencer
Enkelte omtaler af bander eller tidligere bandemedlemmer, redaktionelle advarsler mod bander og referencer til fiktive bander.
6. Udenlandske bander
Referencer til udenlandske bander og bander i udlandet.
7. Bandeforskning
Artikler som primært giver information om bander eller omtaler forskningsprocessen eller resultaterne.
8. Bandevoldtægt
Artikler der handler om fænomenet 'gang rape', som er voldtægter begået af flere, ikke nødvendigvis af en decideret bande (Thompson et al. 2000:414)

Efter den empiriske gennemgang, er jeg endt ud med følgende tre kategorier:

Tabel 3 – Kodning af tema

1. Bande netop nu

Kategorien indeholder nye bandefænomener, konkrete ulovligheder, uroligheder, opgør, overfald mv.

2. Status

Kategorien indeholder status på politiets opklaring, anholdelser, retssager og status på banderne i Danmark generelt.

3. Løsninger og årsager

Kategorien indeholder de artikler, der enten fokuserer på løsninger eller årsager til 'bandeproblemet'.

Note: Her ses, at min første kategorien svarer til Thompson et al.s kategori bandekriminalitet, og min anden kategori svarer til Thompson et al.s anden kategori – bandefangst.

Indholdsanalyse

I indholdsanalysen tages udgangspunkt i en række forudbestemte kategorier, der primært siger noget om den kontekst, som bandebegrebet fremstilles i. Først og fremmest ses på, hvilken avis, der primært skriver om bander, samt hvilken artikeltype bander overvejende fremstilles i. Formålet er at se på, i hvilken sammenhæng bander fremstilles, om det er nyheder, store baggrundsartikler eller andre artikeltyper, og om dette har ændret sig mellem de to perioder. Dette findes relevant, da nyheder ofte har en fremtrædende plads og i højere grad er dagsordensættende (Storgaard 2000:362). Omvendt er baggrundsartikler oftest længere og giver plads til flere nuancer.

En af de mest normale enheder at optælle er signifikante aktører (Bryman 2008:280-2), hvilket også findes relevant i dette tilfælde. Jeg vil konkret se på antallet af kilder og på hvilken kilde, der er mest fremtrædende i artiklerne. Ud fra en socialkonstruktivistisk tilgang findes det relevant, da kilderne i høj grad

ses som aktører, der konstruerer bandebegrebet. Medierne er en vigtig arena for diskursens aktører, da de her kan vinde dominans i forhold til andre aktører i meningsproduktionen og problemdefinition, samtidig med at medierne selv er aktører (Storgaard 2000:51, 52 & 361). Medierne og de kilder, der kommer til orde i medierne, ses således som aktører, der spiller en stor rolle i den sociale konstruktionen af bandedefinitionen. Hvorvidt en kilde er fremtrædende vurderes ud fra, hvem der har det første citat og generelt er citeret mest, da denne kilde ofte er den vigtigste (Storgaard 2000:54). Derudover kodes ud fra hvilken kriminalitetsform, der nævnes i artiklen, og om der nævnes et navn på den omtalte bande. Kriminalitetsformen findes relevant at undersøge, da kriminalitetsformen og alvorlighedsgraden heraf indirekte kan sige noget om, hvor stort det omtalte bande problem er ud fra en mere objektiv vurdering. Det kan dog være socialt konstrueret, forstået på den måde at en bande kan omtales og sættes i forbindelse med kriminalitet, som den ikke står bag. Hvorvidt der er et navn på banden, er relevant ud fra den vurdering, at navngivne bander er mere etablerede end bander eller grupper uden navn. Derudover kan det at få bandens navn nævnt få medlemmerne til at føle sig vigtige og give dem en identitet (Carlsson & Decker 2005:267). I alt defineres og anvendes ni variabler, som har til mål at hjælpe med at besvare specialets problemformulering. De ni variabler ses i følgende model.

Tabel 4 – Oversigt over variablerne og deres formål

Variabler	Formål
Periode	Undersøge udviklingen i fremstillingen af bandebegrebet
Diskurs Tema	Undersøge hvilke temaer og diskurser, der er en del af bandefremstillingen
Avis Artikeltipe	Undersøge konteksten, altså hvor og i hvilken form fremstillingen af bander finder sted
Primær kilde Antal kilder	Undersøge afsenderne, altså hvem og hvor mange, der udtaler sig om bander, da de i høj grad må være med til at konstruere bandebegrebet gennem deres fremstilling heraf
Navn på banden Kriminalitetsform	Undersøge hvorvidt banderne defineres ved navn, og hvilken kriminalitetsform banderne sættes i forbindelse med

Kategoriseringen af variablerne er induktiv, da jeg har taget udgangspunkt i empirien for at inddele i nogle passende kategorier. Fremgangsmåden har bestået af en gennemgang af hver af de to perioder, hvorefter fælles kategorier er fundet. Fremgangsmåden illustreres i bilag 2 – kodebog.

4.1.5 Kodningens reliabilitet

Jeg har gennemgået kodningen flere gange for at sikre ensartethed. Først ved at læse alle artikler og nedskrive umiddelbare temaer, diskurser og andre enheder i en form for pilotundersøgelse, hvorefter jeg har prøvet at sortere dem for igen bagefter at vurdere, om hver enkelt artikel er kategoriseret rigtigt. Jeg har været opmærksom på, at kategorierne er klart opdelt, og at der ikke er nogen overlap, der gør det vanskeligt at kategorisere den enkelte artikel (Bryman 2008:288). Kodningen er udført ud fra en tilstræbt objektiv vurdering, og kodningen er foretaget ud fra en vurdering af hver enkelt artikel set i sammenhæng med resten. Reliabiliteten er forholdsvis høj, da der kun har været en koder involveret i kodningen, hvilket øger konsistensen og skaber en større ensartethed, end hvis flere havde været inde over. Der er dog en vis sandsynlighed for, at en anden koder havde kodet i kategorier, hvilket skader reliabilitetsgraden. For at imødekomme denne risiko, har jeg dog som det ses ovenfor og i bilag 2 lavet en klar beskrivelse af kodningen, som kan fungere som instruktion for både mig selv som koder og for andre kodere.

4.2 Kvalitativ metode – Diskursanalyse

Efter en beskrivelse af den kvantitative metode følger dette afsnit, som er en redegørelse af den kvalitative metode. Når jeg har fået et overblik over min empiri gennem den kvantitative analyse, vil jeg gå mere til bunds i materialet med en kvalitativ diskursanalyse af otte avisartikler.

En diskursanalyse kan foretages på mange former for tekst og er en analyse af, hvordan man taler om verden og forskellige fænomener i den (Jørgensen & Phillips 1999:9). Diskurs er dog ikke kun et sprogligt fænomen; diskurser er konstituerende for den sociale verden. En bestemt diskurs om for eksempel psykisk syge vil afgøre vores forestilling om psykisk syge, deres sygdom, hvordan de skal behandles, og hvem der skal behandle dem (Bryman 2008:499). De diskursanalytiske tilgange er placeret inden for socialkonstruktionismen, som er en fællesbetegnelse for en række nyere teorier om kultur og samfund. De socialkonstruktionistiske tilgange er forskellige, men de har en række lighedspunkter, der binder feltet sammen. Først og fremmest ses viden om verden ikke som en objektiv sandhed. Virkeligheden er kun tilgængelig gennem kategorier, som blot er et produkt af menneskets måde at kategorisere verden på. Viden skabes og opretholdes i social interaktion, hvor der opbygges fælles sandheder, men hvor der hele tiden kæmpes om, hvad der er sandt og falsk. Forskellige sociale verdensbilleder fører til forskellige sociale handlinger, det vil sige, at den sociale konstruktion af viden og sandhed får konkrete sociale konsekvenser. Dertil kommer, at de diskursanalytiske tilgange har det til fælles, at de trækker på strukturalistisk og poststrukturalistisk sprogfilosofi, som hævder, at vores adgang til virkeligheden altid går gennem sproget. Det betyder, at repræsentationer af virkeligheden skabes gennem sproget, og repræsentationerne er samtidig med til at skabe virkeligheden (Jørgensen & Phillips 1999:13-7).

4.2.1 Kritisk diskursanalyse hos Fairclough

En retning inden for diskursanalysen som metode er den kritiske, hvilket betyder, at analysen ikke er politisk neutral, men derimod optaget af social forandring ved at stå på de socialt undertrykte gruppers side og afsløre, hvordan den diskursive praksis opretholder ulige magtforhold. I diskursanalysen ligger således et mål om at bidrage til en forandring, så der opnås mere lige magtforhold (Jørgensen & Phillips 1999:75-6). Kritisk diskursanalyse understreger hermed sprogets rolle som magtressource og trækker især på teorier og tilgange af Michel Foucault, som søgte at afdække de diskursive repræsentative egenskaber som et middel til at udøve magt (Bryman 2008:508). Jeg vurderer, at den kritiske tilgang er anvendelig, eftersom udgangspunktet for dette speciale er at sætte spørgsmålstegn ved brugen af bandebegrebet og herudfra undersøge fremstillingen af bander.

Jeg vil tage udgangspunkt i Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse, da hans model vurderes som yderst anvendelig, fordi hans tilgang består af en meget tekst-orienteret diskursanalyse. Dertil kommer, at hans model ikke blot ser på det lingvistiske, men også tager konteksten med ved at anerkende, at diskursive praksisser påvirkes af aspekter i samfundet som for eksempel institutionelle strukturer. Det er således centralt i Faircloughs tilgang, at diskurs både reproducerer og forandrer viden, identiteter og sociale relationer, som samtidig formes af andre sociale praksisser og strukturer. Diskurs står således i et dialektisk forhold til andre sociale dimensioner (Jørgensen & Phillips 1999:74-8).

4.2.2 Faircloughs tredimensionelle analysemodel

Fairclough har udviklet en tredimensionel analysemodel, hvor han inddrager tre forskellige dimensioner af diskurs, som alle er lige vigtige i en diskursanalyse (Fairclough 2008:72): tekst, diskursiv praksis og social praksis.

Tekst

I teksten analyseres, hvordan teksten er konstrueret, og tekstanalysen koncentrerer sig om de formelle træk ved teksten, som konstruerer diskurser og genrer (Jørgensen & Phillips 1999:95). (Fairclough 2008:82). Til diskursanalysen benyttes følgende begreber til konkret at analysere teksterne.

- **Ordvalg** handler om, hvilke ord man bruger, og dermed også hvilke alternative ord, man ikke bruger (Fairclough 2008:34). Hvorvidt man bruger ordet frihedskæmper eller terrorist gør en stor forskel (Fairclough 2008:31). I forlængelse heraf taler Fairclough også om **ords betydning**, og at et ords betydning afhænger af den sociale praksis (Fairclough 1992:185). Forskellen på ordvalg og ords betydning er, at hvor ordvalg ekskluderer brugen af nogle ord frem for andre, er ords betydning mere betydningen som knyttes til det valgte ord. Fairclough mener også, at det kan være relevant at se på **metaforer** i teksten (Fairclough 2008:34), da metaforer er et udtryk for, hvordan forfatteren opfatter og strukturerer virkeligheden (Fairclough 1992:194-198).

- **Grammatik** behandler ordenes sammensætninger til ledsætninger og helsætninger (Fairclough 2008:31). Fairclough fokuserer på det, han kalder den simple sætning for eksempel avisoverskiften. I forhold til grammatikken ser Fairclough **transitivitet**, det vil sige, at man ser på, hvordan begivenheder og processer forbindes (eller ikke forbindes) med subjekter og objekter. Konkret ser man på aktiver og passiver, og hvilke agenter der er fremhævet og skjult i sætningerne. Derudover vurderes modaliteten. **Modalitet** betyder måde, og analyser af modalitet fokuserer på talerens grad af tilslutning til en sætning. Konkret ser man på, om taleren for eksempel erklærer sig fuldstændig enig i sit udsagn eller udtrykker en mindre grad af sikkerhed. Forskellige diskursordner bruger forskellige former for modalitet. For eksempel fremlægger massemedierne ofte fortolkninger som fakta ved at sige 'den er farlig' i stedet for 'vi mener, den er farlig'. Denne kategoriske brug af modalitet både afspejler og fremmer mediernes autoritet (Jørgensen & Phillips 1999:95-6).
- **Kohæsion** handler om, hvordan ledsætninger kædes sammen til sætninger, og hvordan sætninger kædes sammen til længere tekstsekvenser. Sammenkædningen sker oftest gennem ord som 'derfor' 'imidlertid', 'og' og 'men' (Fairclough 2008:34). Der kan være forskellige sammenkædninger. Der kan være tale om en kausal sammenhæng (hvis a så b), der kan være en tidsmæssig relation (når a så b, først a så b etc.), der kan være en rummelig relation (a hvor b) og der kan være en sammenligning (a ligesom b eller a på en lignende måde som b). Der er to niveauer hvor sammenkædning undersøges, dels på tekstens overflade, hvor der kigges efter sammenkædningsmarkører som dem i parenteserne, og dels i den grammatiske undersøgelse hvor det er sætningsstrukturen, der undersøges (Fairclough 1992:176-177).

Diskursiv praksis

Fairclough beskriver diskursiv praksis som processer af tekstproduktion. Der ses således på, hvordan teksten er produceret, og hvordan tekstforfattere trækker på allerede eksisterende diskurser og genrer for at skabe en tekst (Jørgensen & Phillips 1999:93) (Fairclough 2008:81). Til at begribe den diskursive praksis, introducerer Fairclough følgende begreber.

- **Intertekstualitet** er grundlæggende den egenskab ved tekster, at de er fulde af fragmenter af andre tekster, og enten eksplicit eller indirekte henviser til andre tekster. Teksten kan således forholde sig assimilerende, modsigende, ironisk og så videre til en anden tekst (Fairclough 2008:43). Intertekstualitet referer således til historiens indvirkning på en tekst og tekstens indvirkning på historien, idet teksten trækker på tidligere tekster og samtidig bidrager til historisk udvikling og forandring (Jørgensen & Phillips 1999:85). Når intertekstualiteten i en tekst er særlig markant, kalder Fairclough det for 'manifest intertekstualitet'. Det er, når tekster åbenlyst trækker på andre tekster for eksempel ved at henvise til dem. Derudover taler han om, at en tekst kan ses som en del af en

intertekstuel kæde, ved at hver tekst inkorporerer elementer fra andre tekster (Jørgensen & Phillips 1999:84).

- **Interdiskursivitet** er når en teksts diskurs trækker på andre diskurser. Fairclough eksemplificerer med sundhedssystemet, der i lang tid har haft en velfærdsdiskurs, men som i højere grad har en nyliberalistisk forbrugerdiskurs, som er hentet fra markedets diskursorden (Jørgensen & Phillips 1999:84). Målet med at analysere interdiskursivitet er således at præcisere, hvilke diskurser der er trukket på i teksten.
- **Udsagnskraften** eller styrken findes i en tekst, oftest i en sætning, og er tekstens handlingskomponenter. Det vil sige, den måde hvorpå teksten får subjekter til at udføre en handling eller få en bestemt holdning til et emne. Det kan være teksten giver en ordre, stiller et spørgsmål, lover noget, anmoder om noget og så videre. Disse handlinger kan være direkte, men kan også være indirekte opfordringer. Fairclough mener, at konteksten er vigtig i forhold til at forstå udsagnskraften korrekt (Fairclough 2008:39-40).

Social praksis

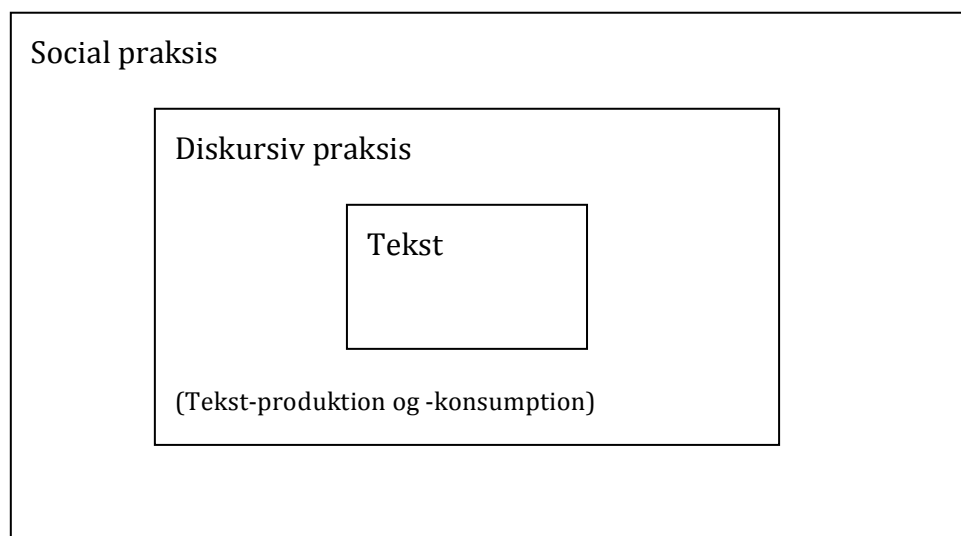
I social praksis analyseres både det net af diskurser, som den diskursive praksis indgår i, samt de ikke-diskursive sociale rammer, som skabes for den diskursive praksis. Social praksis har således både diskursive og ikke-diskursive elementer, så udover diskursanalyse er det nødvendigt at trække på blandt andet sociologisk teori (Jørgensen & Phillips:98). Til at analysere den sociale praksis trækker Fairclough på den marxistiske tradition fra bl.a. Louis Althusser og Antonio Gramsci. Han diskuterer her diskurs i relation til blandt andet hegemoni-begrebet (Fairclough 2008:45).

- **Hegemoni** er hentet fra Gramsci (1991) og handler om, at enhver udøver af en diskurs kæmper en magtkamp om indflydelse. Ifølge Fairclough bidrager hegemonibegrebet til en analyse af, hvordan diskursiv praksis indgår i en større social praksis, hvori magtrelationer indgår. Hegemoni er ikke bare dominans, det er en forhandlingsproces. Hegemoni er derfor heller aldrig stabilt, men derimod skiftende (Jørgensen & Phillips 1999:88). Diskurser og genrer udfordres konstant i diskursive kampe om hegemoni (Fairclough 2008:12). Dette kalder Fairclough for diskursiv forandring (Fairclough 2008:58). Ved at trække på eksisterende diskurser på nye måder, skaber man forandring. Disse muligheder begrænses dog af magtrelationer. Ifølge Fairclough kan diskursordnerne ses som et domæne for potentielt kulturel hegemoni, hvor de dominerende grupper kæmper om at hævde og bevare bestemte strukturer i og mellem dem. Det betyder således også, at ikke alle diskurser er lige, for eksempel har nogle diskurser mere gennemslagskraft i massemedierne (Jørgensen & Phillips 199:85).

Sammenhængen

Fairclough skriver, at hans tre-trinsmodel er et forsøg på at forene lingvistikens tradition for tæt sprog- og tekstanalyse, den makrosociologiske tradition for at analysere social praksis i sammenhæng med sociale strukturer og den fortolkende eller mikrosociologiske tradition, hvor man ser social praksis som noget, folk aktivt producerer og tilskriver mening på baggrund af common sense-procedurer (Fairclough 2008:28). For Fairclough er tekstanalyse altså ikke fyldestgørende som diskursanalyse, idet den ikke begriber forbindelserne mellem teksterne og de samfundsmæssige og kulturelle processer og strukturer. Dette fordrer det tværfaglige perspektiv, hvor man kombinerer tekstanalyse og social analyse til diskursanalyse. Dette illustrer han med nedenstående figur.

Figur 1 – Faircloughs tre-trinsmodel

Kilde: Fairclough 2008:29

Selvom Fairclough har tegnet tre lukkede kasser, understreger han, at der ikke er tale om en skarp opdeling, da begreberne hænger sammen. Som det ses i figuren, er en tekst en del af en diskursiv praksis, som igen er en del af en større social praksis. Diskursiv praksis står således ikke i modsætning til social praksis, diskursiv praksis er derimod en særlig form for social praksis (Fairclough 2008:27-9). Udgangspunktet er, at diskursive praksisser står i et dialektisk forhold til andre sociale praksisser; diskursen er altså socialt indlejret. En diskursiv praksis' sociale karakter er afhængig af den sociale praksis, den er en del af (Jørgensen & Phillips 1999:89). Forbindelsen mellem tekst og social praksis er medieret af den diskursive praksis, da tekstproduktion og tekstfortolkningsprocesser på den ene side formes og bidrager til at forme den sociale praksis, og på den anden side former tekstproduktionen teksterne ved at efterlade 'spor' i teksterne (Fairclough 2008:152).

4.2.3 Kritik af Faircloughs metode

Det største kritikpunkt mod Faircloughs model er, at grænserne mellem det diskursive og det ikke-diskursive er uklare. Det er således svært at finde grænsen mellem diskursanalysen og den sociale praksis. Der er ingen retningslinjer for, hvor meget social analyse der skal til, samt hvilke sociologiske

teorier der bør anvendes (Jørgensen og Phillips 1999:101). I dette speciale er fokus derfor på den lingvistiske tekstnære analyse, hvortil de diskursive og sociale praksisser er sekundære i analysen, hvorfor Faircloughs model alligevel findes anvendelig.

5. Teori

I dette afsnit præsenteres teorien om moralsk panik, som specialets resultater vil blive diskuteret ud fra. Teorien findes relevant at benytte, eftersom forskere mente, der var tale om moralsk panik, da gadebandebegrebet blev introduceret i Danmark. Selvom fokus er på begrebet bande og ikke gadebander, findes teorien relevant, for at diskutere, hvorvidt mediernes fremstilling indebærer moralsk panik.

5.1 Moralsk Panik

Begrebet moralsk panik bruges indenfor kriminologien til at betegne en situation, hvor et problem eller en gruppe fremstilles på en overdrevet måde, der skaber frygt og forargelse; ofte med de to konsekvenser at fremstillingen får delvis karakter af en selvopfyldende profeti, og at vejen banes for strenge lovgivningsmæssige tiltag. Den første offentlige reference til moralsk panik kommer fra den britiske sociolog Jock Young i 1971. Young diskuterede den offentlige bekymring for statistikker, der viste en alarmerende stigning i stofmisbrug. Han observerede, at dette skete efter at politiet havde øget deres fokus og nedsat såkaldte 'drug squads'. Dette viser således den spiraleffekt, som skabes i interaktionen mellem medier, den offentlige mening, interessegrupper og myndighederne (Thompson 1998:7).

Hovedforfatteren til begrebet moralsk panik er Youngs kollega, den britiske sociolog Stanley Cohen, som i 1972 brugte begrebet i bogen *Folk devils and moral panics* (1972). Heri bruger Cohen begrebet moralsk panik til at karakterisere mediernes reaktion og offentlighedens kontrol af ungdomsuroigheder mellem de såkaldte Mods og Rockers i 1960'ernes Storbritannien. Cohen trækker på den interaktionistiske tilgang og stemplingsteorien, da han ser på, hvordan samfundet stempler regelbrydere som tilhørere af bestemte afvigende grupper, og hvordan deres adfærd ændres i forhold til den status de er blevet tildelt. Cohen henter inspiration i Beckers teori om, at samfundet skaber afvigelser gennem stempling, og i Lemerts argument om at social kontrol fører til afvigelse og ikke omvendt. Cohens fokuserer dog på mediernes indflydelse i forhold til at skabe moralsk panik (Cohen 1994:12-7).

Ifølge Cohen opstår der moralsk panik i samfundet, når 'en tilstand, episode, person eller gruppe af personer dukker op og defineres som en trussel mod samfundets værdier, og præsenteres stiliseret og stereotyp af medierne'. Herefter kommer en række moralske vogtere på barrikaderne, socialt anerkendte eksperter kommer med løsningsforslag, og resultatet er enten, at man finder på måder at håndtere problemet på, eller at problemet forsvinder af sig selv. Nogle gange vil fænomenet være nyt, andre gange har det eksisteret i en lang periode, men dukker pludselig frem i lyset. Nogle gange forsvinder panikken, andre gange er den mere seriøs og varer i længere tid og resulterer

måske i politiske forandringer eller forandringer i forhold til den måde, samfundet opfatter sig selv på (Cohen 1994:9).

Implicit i ordene moralsk panik ligger, at truslen står over for noget, som er holdt helligt af samfundet eller er fundamentalt for samfundet. Det moralske indebærer, at det er en trussel mod den sociale orden eller en idealiseret opfattelse af den. Truslen og dens gerningsmænd betragtes som folkedjævla (Thompson 1998:8). Folkedjævla er Cohens betegnelse for de grupper, som bliver tillagt 'djævelske' træk, det vil sige, de bliver fremstillet som problematiske, patologiske, perverterede eller farlige. Folkedjævla er negative stereotyper, der er skabt af medierne. De er rettet mod medlemmer af subkulturer og er ofte forbundet med kriminel eller afvigende adfærd. Som et resultat af at blive behandlet anderledes, vil de, der bliver stemplet, acceptere, at de er anderledes, det såkaldte 'internalisation of label'. De ændrer deres adfærd for at passe ind sammen med andre, der er blevet stemplet som anderledes. Stemplet bliver således en selvopfyldende profeti. Bestemte subkulturer stemples som afvigende af medierne. Dette sker gennem en forværring i den måde, de fremstilles. Det skaber uro i samfundet, da befolkningens reaktioner skabes gennem medierne. Som et resultat af mediernes stempling, skabes medieforstærkning (media amplification). Det er processen, hvor mediernes overdrivelse får folk til at tilslutte sig subkulturer og begå mere kriminalitet. Fordi medierne overdriver bestemte historier, glorificeres den kriminelle aktivitet over for letpåvirkelige mennesker. Cohen lægger i langt overvejende grad fokus på medierne. For at forstå den måde samfundet reagerer på afvigende adfærd, er det ifølge Cohen helt afgørende at se på karakteren af de oplysninger, samfundet modtager af medierne. Informationerne har nemlig allerede været gennem en proces, og sociale problemer bliver således defineret og formet gennem medierne, inden de når modtagerne. Cohen interesserer sig for de billeder, medierne skaber gennem deres fremstilling og som har en betydning for samfundets fremstilling og reaktion. Dette indebærer at se på de måder, hvorpå adfærden bliver opfattet, og om det er ensartede eller divergerende billeder, der fremstilles. Desuden ser han på, hvordan disse billeder blev transmitteret, og på hvilke måder agenterne for social kontrol reagerer. Cohen er således interesseret i den måde, som medierne fortolker og præsenterer situationer på, fordi det er i denne form, de fleste mennesker modtager billeder af afvigelser. Samfundets reaktioner finder sted på basis af disse behandlede eller formede billeder, derfor er mediefremstillingen afgørende i forhold til de senere stadier af moralsk panik (Cohen 1994:16-30).

Når Cohen beskæftiger sig med samfundets reaktioner, fokuserer han på, hvad samfundet gør eller mener, der bør gøres ved den afvigende gruppe, og ikke blot på hvordan samfundet tænker om dem. Hans centrale fokus er på det organiserede system af social kontrol, og på hvordan reaktioner er med til at opretholde billeder af den afvigende gruppe som folkedjævla. Cohen undersøger meningsdanneres udsagn om, hvilke løsninger, de mener, er nødvendige. Han inddeler de ukonkrete løsningsforslag i hårde og bløde forslag. De hårde omhandler hårdere straffe, at slå hårdt ned, mere disciplin og at stramme op. De bløde omhandler at styrke de hjemlige forhold, opbygge borgere, kreative forretninger mv. Dertil kommer de mere specifikke løsningsforslag, som omhandler alt fra flere beføjelser til politiet, korporlig afstraffelse, længere

fængselsstraffe, større bøder, værnepligt, samfundstjeneste, konfiskering af køretøjer med flere (Cohen 1994:77-89).

5.2 Goode & Ben-Yehuda

Specialet tager udgangspunkt i Cohens teori om moralsk panik, men for at øge anvendeligheden af teorien bruges konkret en mere operationaliseret form heraf. Her bruges Goode og Ben-Yehudas (1994) karakterisering, da den indeholder fem klare kriterier for, hvornår der er tale om moralsk panik.

Ifølge Goode og Ben-Yehuda bliver samfundet grebet af moralsk panik, "når nogle af samfundets medlemmer har en adfærd, der er så problematisk, at den ondskab, de angiveligt gør, er så skadelig, at seriøse skridt må tages for at styre adfærden, straffe gerningsmændene og reparere skaden. Samfundet er i en krisetilstand, og noget må gøres nu, ellers kan det have seriøse konsekvenser for samfundet. Denne febertilstand kan karakteriseres ved øgede følelser som frygt, angst og en stærk følelse af retfærdighed. Gruppen, som siges at udføre amoralsk adfærd, forårsager seriøse skadelige konsekvenser og ses derfor som en trussel for samfundets trivsel, interesser og værdigrundlag" (Goode & Ben-Yehuda 1994:31). De øgede følelser af frygt, angst og retfærdighed skal være til stede hos et betydeligt antal af samfundets befolkning, som mener, at de ondes handlinger udgør en trussel for samfundet, og derfor skal der gøres noget ved dem og deres adfærd. Selvom der er enighed om, at der er et problem, er der ikke nødvendigvis enighed om, hvad der skal gøres ved 'problemet', og så vil mulige løsninger blive diskuteret, kæmpet om og forhandlet, og til sidst vil der komme et juridisk udfald, hvad enten det er at lovgive eller ej (Goode & Ben-Yehuda 1994:31-2).

Begrebet moralsk panik er ifølge Goode & Ben-Yehuda defineret ud fra fem afgørende elementer eller kriterier:

- **Bekymring:** Der skal være en øget grad af bekymring over en bestemt gruppes adfærd og de konsekvenser, adfærden formentlig medfører for resten af samfundet. Bekymringen skal manifesteres gennem meningsmålinger, offentlige kommentarer, mediedækning, lovforslag, sociale bevægelser og så videre. Ifølge Goode & Ben-Yehuda behøver bekymringen dog ikke at være decideret frygt eller panik.
- **Fjendtlighed:** Der skal være en øget grad af fjendtlighed mod denne gruppe, som udøver den pågældende adfærd. Gruppemedlemmerne skal kollektivt betegnes som en fjende mod det respektable samfund, og deres adfærd skal ses som skadelig eller som en trussel mod værdier, interesser eller selve eksistensen af samfundet. Der er således et klart skel mellem "os" - gode, anstændige, respektable mennesker - og "dem" - afvigere, skurke, uønskede, outsiders, kriminelle, underverdenen, useriøse folk.
- **Konsensus:** Der skal være væsentlig eller udbredt enighed eller konsensus i samfundet eller dele heraf om, at truslen er reel, seriøs og forårsaget af gruppens adfærd. Det er dog ikke alle, der mener, at konsensus er essentiel i definitionen af moralsk panik.
- **Misforhold:** Implicit i begrebet moralsk panik ligger, at der skal være disproportionalitet, altså at der er flere, der udøver den afvigende adfærd, end der faktisk er, og at truslen, denne adfærd indebærer, er større, end

den faktisk er. Det vil sige, at der er et misforhold mellem den moralske panik og virkeligheden, da den moralske panik er mere omfattende end berettiget ud fra en realistisk vurdering.

- Flygtighed: Moralsk panik opstår temmelig pludseligt og flygtigt. Nogle moralske panikker kan dog blive rutineprægede eller institutionaliserede, det vil sige, at den moralske bekymring omkring en bestemt gruppes adfærd bliver ved med at være genstand for sociale bevægelser, lovgivning, praksishåndhævelse, efter at panikken er ovre (Goode & Ben-Yehuda 1994:33-39).

Goode & Ben-Yehuda understreger, at sociale problemer og moralske panikker overlapper hinanden, da begge ud fra en konstruktivistisk tilgang skabes gennem en definition af situationen, da begge begreber måles eller manifesteres gennem holdningsmæssig og adfærdsmæssig bekymring om forhold, der bredt betragtes som uønsket, og ved både moralsk panik og sociale problemer, tages skridt for at eliminere de uønskede forhold. Der er dog tre klare forskelle. Ved sociale problemer som for eksempel truslen mod ozonlaget eller den stigende befolkningsvækst er der ingen folkedjævla. Folkedjævla, der holdes ansvarlige for en afvigende adfærd, er dog en essentiel komponent i moralsk panik. Modsat sociale problemer ligger der også i ordet panik i begrebet moralsk panik, at der skal være en diskrepans mellem graden af bekymring over et fænomen og størrelsen på den formodede trussel. Slutteligt indebærer moralsk panik modsat sociale problemer, at der er høj grad af tidsmæssige udsving i graden af bekymring om et bestemt fænomen fra et år eller årti til et andet (Goode & Ben-Yehuda:1994:103).

Ifølge Goode & Ben-Yehuda er der adskillige aktører på banen under moralsk panik:

- Medierne karakteriseres ved at overdrive begivenheder og beskrive fænomener stereotypisk.
- Offentligheden bekymrer sig på baggrund af mediernes overdrivelser. Der skal dog være et latent potentiale for offentligheden i første omgang reagerer på en given problemstilling.
- Social kontrol agenter eller retshåndhævere foreslår nye former for social kontrol ud fra tankegangen om, at nye situationer kræver nye retsmidler og drastiske løsninger, hvilket typisk indebærer en suspension af rettigheder og frihed.
- Politikere og lovgivere kræver hårdere straffe. Der er dog også politikere, der mener, at bekymringen er overdreven, og som modererer diskussionen, men den dominerende stemning blandt politikere er vrede, selvretfærdig, hævngherrig, fordømmende og straffende.
- Aktionsgrupper laver kampagner, da de mener, at de eksisterende retsmidler er utilstrækkelige.
- Folkedjævla er personifikationen af ondskab og består af afvigere, der udøver handlinger, der er skadelige for samfundet. Folkedjævla er egoistiske og onde, og de skal stoppes (Goode & Ben-Yehuda 1994:24-9).

5.3 Kritik af moralsk panik

Teorien om moralsk panik har været udsat for kritik på flere punkter, blandt andet fordi begrebet i sig selv på visse måder er problematisk, ikke særlig entydigt og bedst kan bruges som et akademisk skældsord (Balvig 1998:64). Balvig tilføjer begrebet moralsk fornuft, som er det modsatte af panik. Moralsk fornuft ses ved 'systematisk vidensopsamling og analyse i forskningsmæssig og anden institutionel sammenhæng, mens den moralske panik er fremkaldt af kraftfulde politologiske samfundsforandringer' (Storgaard 2000:43).

Kritikken udspringer således i høj grad fra kriteriet om et misforhold eller en disproportionalitet. Kriteriet er blevet kritiseret for både at være værdiladet og for at være svært at måle, da det er uvist, hvornår en bekymring er ude af proportioner (Thompson 1998:10). Kritikere mener, at teorien antyder, at en eventuel offentlig bekymring fremstillet i medierne er uden substans eller uden grund. Som eksempel nævnes, at når folk går i panik under en brand, betyder det ikke, at bygningen ikke står i flammer eller at der ikke er nogen fare (Goode & Ben-Yehuda 1994:42).

I specialets konkrete tilfælde er det uvist, hvornår bander fremstilles ud af proportioner i forhold til den faktiske fare. Goode og Ben-Yehuda præciserer dog begrebet en anelse. De beskriver en række tilfælde, hvor kriteriet om misforhold er opfyldt. Det er, hvis tabeller, der skal måle problemets omfang, er stærkt overdrevne. Hvis problemet får langt større opmærksomhed end et andet problem, selvom de to problemer er lige store. Og hvis opmærksomheden på et problem er større på et tidspunkt end et andet, selvom problemets omfang ikke er øget i samme grad, så er der ligeledes tale om et misforhold (Goode og Ben-Yehuda 1994:43-4).

6. Kvantitativ analyse

Dette afsnit vil bestå af specialets kvantitative dokumentanalyse. Først vil jeg beskrive min analysestrategi og de analytiske redskaber, der anvendes under analysen. Dernæst følger selve analysen, som består af en bivariat analyse.

6.1 Analysestrategi

Den kvantitative analyse vil konkret bestå af en bivariat analyse, da målet er at undersøge, hvorvidt der er sammenhæng mellem to variabler. Hertil anvendes krydstabeller, hvor den uafhængige variabel perioder krydstabuleres med hver af de andre variabler for at se den procentvise fordeling, og om fordelingen ændrer sig (Bryman 2008:325-7). Formålet er således både at se fordelingen i sig selv, da det siger noget om, hvordan bander fremstilles, og at se om fordelingen ændrer sig, for at se om fremstillingen af bander har ændret sig over de ti år, der er mellem perioderne.

For at undersøge, hvor sikker jeg kan være på, at eventuelle sammenhænge i min stikprøve ikke blot er tilfældige, foretages en signifikans-test. Testen undersøger, om den absolutte procentforskel har en sådan størrelse, at forskellen også kan

findes i populationen. Altså om forskellen i stikprøven er af en sådan karakter, at man også kan forvente at finde forskellen i populationen i relation til den usikkerhed (signifikansniveau), vi vil acceptere. (Andersen, Hansen & Klemmensen 2012:368-9). (Bryman 2008:333). Sandsynlighedsniveauet fastlægges ud fra med hvor stor en risiko, man er villig til at sige, at der er en sammenhæng, når der ikke er en sammenhæng i populationen. Eftersom man inden for samfundsvidenskab typisk arbejder med 95 procents sandsynlighed, vil jeg ligeledes gøre dette. Det vil sige, at resultatet er signifikant, hvis p-værdien for signifikanstesten, er 0,05 eller derunder, og dermed er der 95 procent sandsynlighed for, at resultatet kan genfindes i populationen (Bryman 2008:333). I tilfælde af insignifikante resultater vil jeg kommentere på resultaterne i det omfang, det giver mening, set i forhold til hvor store procentfordelingerne er og hvor mange eller få artikler, der i realiteten er tale om, eftersom min stikprøve er forholdsvis lille.

Som udgangspunkt anvendes en Chi²-test for at teste for statistisk signifikans, men på grund af specialets forholdsvis lille stikprøve vil der være risiko for at få værdier under fem i nogle felter i krydstabellerne, og i disse tilfælde anvendes i stedet Fischer's Exact test. Chi²-testen er den mest anvendte test for, om variable i en krydstabel er uafhængige. Uafhængig betyder, at der ikke er en sammenhæng mellem variablernes fordelinger. Testens såkaldte nulhypotese (H₀) betyder, at der er uafhængighed, mens den alternative hypotese (H_a) betyder, at der er afhængighed. Chi²-testen er en statistisk signifikanstest, som giver mulighed for at konkludere, om forskellene i fordelingen kan være udtryk for ren tilfældighed, eller om forskellene er af en sådan karakter, at det kan afvises med en given sikkerhed, at de to fordelinger er uafhængige (Andersen, Hansen & Klemmensen 2012:368-9). Fisher's Exact test minder om Chi²-testen og bruges ligeledes i krydstabeller. Fordelen er, at testen kan bruges på mindre datasæt (Wikipedia)

6.2 Bivariat analyse

Dette afsnit indeholder specialets kvantitative analyse, som består af en række krydstabeller. For overblikkets skyld er flere af tabellerne dog udeladt, mens de vigtigste vises. De resterende kan findes i bilag 3.

Avis

Som vist i empiri-afsnittet er der ikke signifikant forskel på, hvilke af de to aviser der har skrevet bande i deres overskrifter i de to perioder. Procentfordelingen af artikler fra henholdsvis Politiken og Berlingske er næsten på samme niveau i de to perioder. Der er dog en lille overvægt af artikler fra Berlingske i begge perioder, og andelen af Berlingske-artikler stiger en smule i den sene periode, hvor Politiken falder tilsvarende (bilag 3). Fremstillingen af bander i de to aviser kan således siges at være nogenlunde ligeligt fordelt andelsmæssigt. Det er dog interessant som nævnt i empiripræsentationen, at begge aviser skriver mere om bander i den sene periode 2010-2015 i forhold til den tidlige 2000-2005. Der har været en stigning på 58 procent. Dette vil jeg kommentere yderligere i diskussionen i forhold til bekymrings-kriteriet i moralsk panik.

Tabel 5 - Diskurs

		2000- 2005	2010- 2015	Total
Mere forebyggelse end kontrol	Antal	10	5	15
	Procent	26%	7%	14%
Mere kontrol end forebyggelse	Antal	10	18	28
	Procent	26%	25%	26%
Total kontrol	Antal	18	48	66
	Procent	47%	68%	61%
Diskurs	Total	38	71	109
	Procent	100%	100%	100%

Missing: 20 procent (N=27 uden diskurs)

Chi², p-værdi = 0,0015** (0 celler har forventede værdier på under 5)

I begge perioder er andelen af artikler med diskursen total kontrol størst, og andelen stiger desuden en del i perioden 2010-2015. Til gengæld falder andelen af artikler med de andre diskurser. Resultatet er statistisk signifikant, hvilket vil sige, at der er en sammenhæng mellem, hvilke diskurser der anvendes i hvilke perioder. Resultatet er således ikke blot en tilfældighed. Diskursen om total kontrol er som beskrevet i kodningen, at bander er farlige, og at de skal bekæmpes. Bandemedlemmer omtales som beregnende og hensynsløse og er styret af penge. Løsningerne er et offensivt politiarbejde efterfulgt af inkapacitering eller udvisning. Hårdere straffe er også en del af løsningen, da bandemedlemmer dermed er væk fra gaden i længere tid. Denne stigning i den hårde diskurs finder jeg relevant i forhold til kriterierne om bekymring og fjendtlighed i teorien om moralsk panik, hvorfor jeg vil kommentere resultatet yderligere i diskussionen.

Jeg har undersøgt, om der er en væsentlig forskel på, hvordan diskursen er for henholdsvis Berlingske og Politiken, eftersom det er aviser med forskellige politiske grundlag. Overordnet er der signifikant forskel på de to mediers fremstilling, når man ikke tager højde for tidsperioderne, men udelukkende krydstabulerer avis og diskurs (bilag 3). Når man tager højde for tidsperspektivet, ser billedet dog anderledes ud, hvilket de to nedenstående tabeller viser. For at undersøge udviklingen har jeg set på de to mediers fremstilling for hver af de to perioder. Konkret har jeg lagt et filter i SPSS for udelukkende at anvende data for en periode af gangen.

Tabel 6 - Diskurs i den første periode 2000-2005

		Politiken	Berlingske	Total
Mere forebyggelse end kontrol	Antal	8	2	10
	Procent	50%	9%	26%
Mere kontrol end forebyggelse	Antal	4	6	10
	Procent	26%	25%	26%
Total kontrol	Antal	4	14	18
	Procent	25%	64%	47%
Diskurs	Total	16	22	38
	Procent	100%	100%	100%

Missing: 24 procent (N=12)

Fisher's Exact Test = 0,013* (2 celler har forventede værdier på under 5)

Fordelingen er statistisk signifikant, der er således væsentlig forskel på de to avisers fremstilling af bander i den første periode.

Tabel 7 - Diskurs i den anden periode 2010-2015

		Politiken	Berlingske	Total
Mere forebyggelse end kontrol	Antal	4	1	5
	Procent	14%	2%	7%
Mere kontrol end forebyggelse	Antal	4	14	18
	Procent	14%	33%	25%
Total kontrol	Antal	20	28	48
	Procent	71%	65%	68%
Diskurs	Total	28	43	71
	Procent	100%	100%	100%

Missing 17 procent (N=15)

Fisher's Exact Test er 0,051 (2 celler har forventede værdier på under 5)

Resultatet er lige netop *ikke* statistisk signifikant. Der er således ikke signifikant forskel på de to avisers fremstilling af bander i den sene periode.

Når man udelukkende ser på den første periode er der altså forskel på fremstillingen hos de to aviser, eftersom fordelingen er statistisk signifikant. Ser man derimod på den anden periode, er der ikke længere forskel på fremstillingen hos de to aviser. Ved en sammenligning af de to tabeller ses det, at det i højere grad er Politiken, der har ændret fremstillingen af bander, end det er Berlingske. I den første periode indeholder den største andel af Politikens artikler en diskurs om mere forebyggelse end kontrol, hvorimod Berlingskes artikler overvejende rummer en diskurs om total kontrol (med forbehold for små tal). Ser man derimod på den sidste periode, har Politiken nærmet sig Berlingske, hvor begge aviser har den største andel af artikler med en

ovevejende total kontrol-diskurs. Politikens andel er endda højere end Berlingskes. Dette skifte i de to avisers fremstilling finder jeg interessant i forhold til kriteriet om konsensus i teorien om moralsk panik. Derfor vil jeg diskutere resultatet yderligere i diskussionen.

Tabel 8 - Tema

		2000-2005	2010-2015	Total
Bande netop nu	Antal	17	9	26
	Procent	34%	11%	19%
Status	Antal	17	39	56
	Procent	34%	45%	41%
Løsninger/ årsager	Antal	16	38	54
	Procent	32%	44%	40%
Temaer	Total	50	86	136
	Procent	100%	100%	100%

Chi², p-værdi = 0,004** (0 celler har forventede værdier på under 5).

Bander bliver fremstillet signifikant forskelligt i de to perioder, når vi ser på temaer. Der er med andre ord en sammenhæng mellem, hvilke temaer artiklerne indeholder, og hvilken periode de er udgivet i. Procentfordelingen på artiklernes temaer er næsten ligeligt fordelt i den første periode, hvorefter der sker en ændring i den sene periode. Tabellen viser, at andelen af artikler om bander netop nu er faldet fra perioden 2000-2005 til perioden 2010-2015. Kategorien 'Bande netop nu' består af nye bandefænomener, konkrete ulovligheder, uroligheder, opgør, overfald mv. Samtidig er andelen af 'Status' og 'Løsninger og årsager' steget fra perioden 2000-2005 til perioden 2010-2015. Kategorien 'Status' består af status på politiets opklaringer, anholdelser, retssager og status på antallet af bander. 'Løsninger og årsager' består af artikler, der primært handler om årsager til bander eller løsninger på bander som problem.

Det er interessant, at der er flest 'bande netop nu' artikler i 2000-2005, når vi ovenfor så, at diskursen er hårdest i 2010-2015. Når medierne rapporterer om flest nye bandefænomener og konkrete ulovligheder i den tidlige periode, skulle man tro, at det ville være her, den hårdeste diskurs fandt sted. Årsagen kan dog være, at der er mere fokus på løsninger, som måske i højere grad giver rum for hårde diskursive ytringer.

Artikeltype

Der er en meget stor overvægt af nyheder i begge perioder (henholdsvis 88 og 74 procent). I 2000-2005 er den procentvise fordeling dog en anelse højere, og andelen af nyheder falder således en smule i den sene periode. Til gengæld er den procentvise fordeling af debatindlæg og kronikker noget højere i 2010-2015. Andelen af featureartikler og reportager er meget begrænset i begge perioder, dog en anelse højere i den sene periode, men her har vi at gøre med meget små tal. Desuden ses det, at fordelingen ikke er statistisk signifikant, så der er ikke signifikant forskel på fordelingen af artikeltyper i de to perioder (bilag 3).

Kildetype

Typen af kilder, der primært optræder i artiklerne i begge perioder, er politikilder (henholdsvis 64 og 50 procent). Politikilder består udover ansatte i politiet også af ansatte fra anklagemyndigheden, Skat og indirekte kilder i form af for eksempel politirapporter og dækning af retsmøder. Der er en procentvis større overvægt af politikilder i den tidlige periode end i den sene. Der er lidt forskel i de andre typer kilder, men det er meget små tal. Der, hvor der ses størst udsving, er blandt socialarbejdere og andre aktører. Resultatet er dog ikke statistisk signifikant, så der er ikke sammenhæng mellem kildetyper og perioder, resultatet kan bero på tilfældigheder (bilag 3).

Antal kilder

Der er ikke den store forskel på, hvor mange kilder der er blevet brugt i de to perioder. I begge perioder er der flest artikler med blot en kilde (henholdsvis 36 og 40 procent), dernæst er der flest artikler med ingen eller to kilder. Resultatet er insignifikant, så der er ikke signifikant forskel på fordelingen af antallet af kilder for de to perioder. Resultatet kan bero på tilfældigheder.

Kriminalitetsform

Ser man på kriminalitetsformen (bilag 3), er der signifikant forskel på fordelingen af kriminalitetsformer i de to perioder, da Fisher's Exact Test er 0,000. Procentfordelingen viser, at der især er mange tilfælde, hvor der ikke nævnes en specifik kriminalitetsform i både den tidlige og sene periode. Dertil kommer, at andelen af tilfælde, hvor der nævnes flere former for kriminalitet, er høj i den tidlige periode (30 procent), men lig med nul i den sene periode. Derudover er det relevant at nævne, at andelen af kriminalitet med våben indblandet er steget fra 4 til 22 procent. Generelt skal det dog understreges, at der er tale om meget små værdier. Det er også årsagen til, at jeg har rekodet variabelen for at se på kriminalitetsgraden, det vil sige, om der er tale om simpel eller grov kriminalitet.

Kriminalitetsgrad

Når man ser på kriminalitetsgraden er der ikke signifikant forskel på fordelingen af simpel og grov kriminalitet i de to perioder. I begge perioder er andelen af grov kriminalitet markant størst (95 og 100 procent) (bilag 3).

Kriminalitetsart

Jeg har ligeledes rekodet kriminalitetsform til at se på kriminalitetens art, det vil sige, om der er tale om personfarlig eller ikke personfarlig kriminalitet. Her ses der ligeledes et insignifikant resultat, som betyder, at der ikke er signifikant forskel på kriminalitetsarten i de to perioder. I begge perioder er andelen af personfarlig kriminalitet størst.

Navn på banden

For at undersøge hvorvidt der har været en stigning i andelen af navngivne bander i aviserne, har jeg konstrueret en variabel til dette formål (bilag 3). Her ses, at fordelingen ikke er statistisk signifikant, så der er ikke en signifikant forskel på de to perioder. I begge perioder er andelen af artikler omhandlende bander uden navn størst (henholdsvis 74 og 70 procent).

6.3 Kvantitativ delkonklusion

Delanalysens resultater viser følgende:

- Banderne fremstilles i høj grad som et farligt fænomen, der skal bekæmpes. Denne diskurs er steget til fordel for mildere diskurser. Stigningen skal især findes i Politikens artikler, hvor diskursen er gået fra at være overvejende blød med fokus på forebyggelse til at være hård med fokus på kontrol.
- Artikler om bander handler i højere grad om løsninger og årsager i dag end for ti år siden.
- Bander fremstilles i høj grad i nyheder i både 2000-2005 og 2010-2015.
- Bander fremstilles i høj grad gennem politikilder, dernæst kommer politikere. Dette gør sig gældende for begge perioder, og der er ingen signifikant udvikling.
- Bander fremstilles i høj grad gennem artikler med blot en kilde i begge perioder.
- Størstedelen af de artikler, der fremstiller bander, nævner ingen specifik kriminalitetsform. I de tilfælde, hvor kriminalitet nævnes, er der i langt overvejende grad tale om grov og personfarlig kriminalitet. Dette gør sig gældende i begge perioder.
- I næsten to ud af tre tilfælde nævnes der ikke et bandenavn i artiklerne. Dette gør sig gældende for begge perioder.

7. Kvalitativ diskursanalyse

Dette afsnit indeholder den kvalitative analyse, som har til formål at konkretisere diskurserne ved at foretage en decideret diskursanalyse.

7.1 Valg af artikler

Dette afsnit vil indeholde en udvælgelse af, hvilke artikler der findes relevante at foretage en nærmere analyse af. Det er desværre umuligt i indeværende speciale at analysere samtlige artikler. Derfor udvælges otte artikler – fire fra hver periode med udgangspunkt i opdelingen fra den kvantitative kodning, så der udvælges artikler med både forebyggelses- og kontroldiskurs fra begge perioder. På grund af det lille antal artikler med forebyggelses-diskurs i den sene periode, vælges kun en ud af de fem artikler med forebyggelses-diskurs. I tabel 9 ses et overblik over de valgte artikler.

Tabel 9 – Oversigt over artikelvalg

	Tidlig periode (2000-2005)	Sen periode (2010-2015)
Forebyggelse	2 af 10 artikler	1 af 5 artikler
Kontrol	2 af 28 artikler	3 af 66 artikler
Udvalgte artikler	4 af i alt 38 artikler	4 af 71 artikler

Note: Der er 109 artikler i alt, 27 artikler går missing pga. ingen diskurs.

Som det ses, er det en meget lille andel artikler, som skal illustrere hele empirien. Artiklerne er valgt ud fra en afvejning af, hvilke artikler der indeholder mest 'diskursivt gods'. Det vil sige, de artikler, hvor diskursen har været mest eksplicit, og hvor der måske har været en mere eller mindre eksplicit definition af bandebegrebet. Konkret har disse kriterier resulteret i, at de udvalgte artikler er nogle af de længere af slagsen, og som har flere kilder citeret. Det er typisk artikler, der har fokus på årsager og løsninger med henblik på at se på kontrolpolitikken og med politiske kilder, da deres diskurs er tydeligere. De udvalgte artikler ses i tabel 10, og selve artiklerne kan ses i bilag 4 og 5.

Tabel 10 – Oversigt over den kvalitative empiri

Overskrift	Dato	Avis	Placering	Antal ord	Overvejende diskurs
Slag i luften mod bander	7/1 2001	Politiken	Side 2	402	Forebyggelse
Utilpassede unge: Påstande om bander afvist	18/3 2001	Politiken	Side 2	615	Forebyggelse
'Grønt lys for skærpet kamp mod bander'	3/6 2005	Berlingske Tidende	1. sektion side 8	562	Kontrol
Kriminelle bander: banderne skal stresses væk	15/6 2005	Politiken	Side 2	582	Kontrol
Kommuner undsiger Bødskovs exitplan for bander	1/11 2013	Politiken	Side 7	668	Forebyggelse

Skat satser millioner på at knække bander	10/4 2010	Berlingske Tidende	Side 11	493	Kontrol
Rigspolitichef: Vi har trukket tænderne ud på banderne	11/ 4 2013	Politiken	Side 5	506	Kontrol
Borgerlige vil slå hårdere ned på bander	20/10 2013	Berlingske	Side 13	640	Kontrol

Artiklens placering på siden og antallet af ord vises i modellen, da det siger noget om, hvor højt artiklen prioriteres i avisen, hvilket har betydning for artiklens dagsordenssættende funktion (Storgaard 2000:52).

7.2 Analysestrategi

Jeg vil fokusere på den tekstnære analyse, da målet er at komme længere ned i materien i forhold til mediernes bandefremstilling. I tekstanalysen vil jeg undersøge, hvordan banderne fremstilles, ved at se på, hvilke ord der konkret bruges om dem. Konkret bruges ordnet.dk som hjælpeværktøj. Jeg vil ikke inddrage billeder i min analyse, da jeg kun har adgang til selve avissiden i den sene periode. I forhold til Faircloughs inddeling i den diskursive og sociale praksis, er det sekundært for denne analyse på grund af ressourcehensyn. I forhold til den diskursive og sociale praksis vil jeg derfor i højere grad være fortolkende i min analyse.

7.3 Analyse af første periode 2000-2005

7.3.1 Slag i luften mod bander

Artiklen (bilag 4) er bragt i Politiken i januar 2001 og har en overvejende forebyggelses-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at der er uenighed om, hvor stort et problem bander eller grupper af kriminelle unge er. Den socialdemokratiske regering fremstiller dem som nogen, der 'nu for alvor bliver sat ind over for' med Lømmepakken. Men en række kommunale kilder er uenige. De mener, der er tale om en overreaktion, når regeringen indfører lovpakken.

I overskriften bruges metaforen 'Slag i luften', som betyder, at et forsøg på at gennemføre noget er forfejlet. De kommunale kilder ser altså regeringens lømmepakke som forfejlet. Hovedkilden Carsten Stæhr Nielsen, som er vicedirektør i Københavns Kommune, betegner de kriminelle unge som 'skravl', som godt nok foretager sig 'uhyrlige ting', men han mener ikke, at de unge er de 'monstre', som de bliver beskrevet som. I forhold til transiviteten er 'beskrevet' et passivt verbum, derfor er det uvist, hvem der betegner de unge som monstre.

I forhold til kohæsionen er det relevant at fremhæve sætningerne: 'Nogle gange foretager de sig uhyrlige ting, men der foregår en manipulation'. Der bruges et 'men' til at sammenkæde modsætningen mellem 'uhyrlige ting' og den 'manipulation', som Carsten Stæhr Nielsen mener, de unge er udsat for. Når man ser på modaliteten i sætningskonstruktionen, erklærer han sig således enig i, at de unge foretager sig uhyrlige ting, han mener dog, at de unge bliver beskrevet værre, end de er. Han er derfor modsatrettet i sin argumentation. Carsten Stæhr Nielsen mener ikke, de unge er 'monstre', eftersom han 'ikke tror', at de unge 'går direkte på gaden og griner efter det, de har gjort'. Her er modaliteten meget lav, da han ikke ved, hvordan de unge rent faktisk har det med deres kriminalitet. Det samme gør sig gældende med denne sætning, hvor tro også gør sig gældende: 'og jeg tror ikke, at hverken de eller deres familier griner'.

Diskursiv praksis: Den diskursive praksis er en analyse af, hvordan teksten er produceret, og den konkrete analyse viser, at artiklen har været udsat for journalistisk stramning. Dette ses både ved, at ordet bander kun bruges i overskriften, og ved at kildernes udsagn er blevet ensrettet i vinklingen af artiklen.

Med hensyn til ordet bander bruges det altså kun i overskriften, hvorfor betydningen af bander i artiklen ikke er særlig eksplicit. Det må derfor være journalistens fortolkning, at kilderne taler om bander. I artiklen tales der om unge kriminelle (indvandrere), som er involveret i gaderøverier og gruppevoldtægter.

Når man ser på tekstens udsagnskraft, ses det, at kildernes udsagn er blevet ensrettet i vinklingen. Indledningsvist står, at 'Regeringens plan om en ny ungdomssanktion beskrives nu som en unødvendig overreaktion af flere kommuner', og i resuméet står, at 'Lømmepakken var en overreaktion, mener kommunerne'. Når man ser grundigere på teksten, ses det dog, at der er tre kommunale kilder, og det er kun de to kilder, der er enige om, at der ikke er brug for mange flere lovændringer. Pernille Kvarning fra Kommunernes Landsforening, mener, der er 'brug for meget få regelændringer'. Der er dog nye institutionspladser med som en del af lømmepakken, og dem hilser hun velkommen, så det er en journalistisk stramning, at Lømmepakken er 'et slag i luften'. Leif Jepsen, som er socialchef i Aarhus, efterlyser ligefrem en ny lovændring, så 'de mest vanskelige unge kan anbringes i lukkede døgninstitutioner, når de har fået en betinget dom for grove overgreb, på grund af at de ikke er fyldt 18 år'. Journalisten har således strammet vinklingen ved at ensrette de tre kommunale kilders holdninger.

Selvom ikke alle de kommunale kilder er imod Lømmepakken, finder jeg den manglende konsensus mellem regering og nogle af de kommunale kilder interessant i forhold til teorien om moralsk panik.

Der er intertekstualitet i form af Lømmepakken, som er en lov, der betyder, at unge mellem 15 og 18 år, som har begået personfarlig kriminalitet, kan idømmes en ungdomssanktion i form af 2 års behandling (Justitsministeriet 2001). Det interessante i forhold til dette er, at loven medfører kommunerne merudgifter "i størrelsesordenen 27 mio. kr. I år 2002 dog ca. 43,3 mio. kr., hvilket skyldes

etableringsudgifter til anbringelsespladser.” Kommunerne har således et stort økonomisk incitament til at være imod Lømmelpakken (Justitsministeriet L210 2001:17).

7.3.2 Utilpassede unge: Påstande om bander afvist

Artiklen (bilag 4) er bragt i Politiken i marts 2001 og har overvejende en forebyggelses-diskurs.

Tekst: Tekstanalysen viser, at der er uenighed om, hvorvidt der er et bandeproblem i Danmark. Justitsminister Frank Jensen (S) mener, at gadebander er 'Danmarks alvorligste kriminalitetsproblem'. Politikens rundspørge viser dog, at 20 ud af 22 kommuner afviser, at der findes gadebander'.

I forhold til ordvalg er det interessant, at ordet 'afvist' eller 'afviser' bruges hele fire gange. Desuden bruges formuleringen 'aflever en række påstande', som er en metafor, der normalt bruges om dyr, der dræbes på en human måde. De kommunale kilder afviser, både at der findes bander, at en del af de unge er uden for pædagogisk rækkevidde, og at størstedelen af grupperingerne består af børn og unge med indvandrerbaggrund. Afvisningen understøttes desuden af journalisternes ordvalg, da de skriver 'Utilpassede unge' i det såkaldte indord.

Leif Jepsen, som er socialchef i Århus, siger 'Det er at overdramatisere at kalde dem bander'. Det er umiddelbart uklart, hvem 'de' er, men det henviser til de utilpassede unge. I forhold til betydningen af ordet bander, siger Leif Jepsen, at 'de har ingen leder, skiftende folk og ikke noget navn'. Ifølge ham har bander altså en leder, en fast gruppe og et navn. Erik Hammer bruger samme form for argumentation: 'Det er slet ikke uniformerede bander og knap nok grupperinger. De er ikke så meget anderledes, end da jeg voksede op i Rødovre'. Ifølge ham er bander altså en klar uniformeret gruppering. Ved at henvise til sin egen opvækst beskriver han indirekte de unge som forholdsvis almindelige unge. Erik Hammer mener, at politiet har et incitament til at kalde de unge for bander, da det 'udløste bevilliger i Odense og på Nørrebro'.

Trine Olsen fra Albertslund Kommune siger: 'Når de unge ved, at der er en voksen, der vil hjælpe, så lykkes det, men ikke altid for kernemedlemmerne'. De kommunale kilder ser altså de unge som nogle, der har brug for hjælp, og som skal tages 'alvorligt', som Poul Kjærholm fra Vejle Kommune siger, ellers har en social indsats ikke effekt. Det at Trine Olsen kalder nogle af de unge for 'kernemedlemmer' tyder dog på, at der er nogle, som ikke umiddelbart kan hjælpes. Nogenlunde samme skelnen foretager Jens Henrik Højbjerg fra Rigspolitiet. Han siger, at 'Når det lykkes politiet at tage nogen af de mest aktive kriminelle væk fra gaden, er det nemmere for kommunen at gøre noget for de unge i 'randområderne''. Unge i randområder må her forstås som de unge, der er på grænsen til at indgå i egentlige bander. Jens Henrik Højbjerg er dog ikke enig i, at der ikke er bander i Danmark. Ifølge ham er der i 'København, Odense og Århus fortsat tegn på bandelignende grupper med mange kriminelle aktiviteter'. Han siger dog; 'men ordet bande er jo et definitionsspørgsmål'. Det er således tydeligt, at politiet og de kommunale aktører definerer bander forskelligt. Politiet har en bredere definition, som gør, at de ser flere bander. De kommunale aktører mener derfor, at politiets syn på 'problemet' er overdrevet.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at uenigheden mellem kommuner og justitsminister er stor. Dette ses gennem udsagnskraft, da journalisterne har talt med samtlige kommuner, og kun to ud af 22 mener, de har bander i kommunen. Dertil kommer, at artiklen er blevet bragt på side 2 i Politiken, hvormed den har fået en særdeles god placering. Det er interessant, at artiklen er skrevet af to journalister, hvoraf den ene er Jakob Elkjær, som også har skrevet den foregående artikel 'Slag i luften mod bander', og at begge artikler er udgivet af Politiken. Der er dermed en vis form for interdiskursivitet, idet de begge omhandler kommunernes forsøg på at give deres besyv med omkring den virkelighed, de ser. Kommunerne mener, regeringens syn på bander overdriver 'problemet'. Der er således ikke tale om intertekstualitet, da artiklerne ikke direkte henviser til hinanden, men de er en del af samme diskursorden, da diskursen om de unge er, at de ikke er så slemme, som regeringen og politiet vil gøre dem til. Der ses dog interteksualitet i artiklen, da der henvises til Rigspolitiets rapporter om bandekriminalitet, hvor der blandt andet står, at 'grupperinger i overvejende grad består af børn og unge med indvandrerbaggrund'. Dette er kommunerne dog som nævnt uenige i.

Den manglende konsensus mellem regering og kommuner er interessant i forhold til teorien om moralsk panik.

7.3.3 Grønt lys for skærpet kamp mod bander

Artiklen (bilag 4) er bragt i Berlingske Tidende 3. Juni 2005 og har en overvejende kontrol-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at bander fremstilles som et stort problem, som skal 'bekæmpes', før det er for sent.

I forhold til ordvalget er det relevant at påpege, at ordet 'kamp' benyttes tre gange, i overskriften er der endda tale om en 'skærpet kamp'. Desuden benyttes ordene 'bekæmpelse' og 'nedkæmpet'. Der er således tale om et overvejende negativt ordvalg. En enkelt gang bruges det mere neutrale ord 'indsats' dog. Ordvalget 'Ordensmagten er allerede godt rustet' er også værd at bemærke, da 'ordensmagten' er et forholdsvist gammeldags ord for politi, som giver associationer til ordenshåndhævere, der skal sikre ro og orden. I overskriften bruges metaforen; 'Grønt lys' som er en metafor hentet fra trafikens verden, udtrykket er dog blevet forholdsvis hverdagsagtigt sprog.

I forhold til kohæsion er citatet med Lene Espersen interessant. Hun siger; 'Det er meget vigtigt, at vi får de kriminelle netværk nedkæmpet nu, før de vokser sig alt for stærke'. Ordet 'før' kæder de to sætninger sammen, og det er underforstået, at hvis der ikke gøres noget nu, så er det for sent, fordi de kriminelle netværk så er for stærke. Der ligger således en bekymring om, at problemet bliver værre, hvis der ikke gøres noget. Det er dog ikke blot noget, Espersen antager, modaliteten er meget kraftig, da der ikke er nogen grad af usikkerhed i denne kausale sammenhæng mellem sætningerne. Hun tager dog det forbehold, at 'der er en retssikkerhed, som altid skal tilgodeses'. Det er ikke kun den konservative minister, der er bekymret for bander. Den socialdemokratiske retsordfører Morten Bødskov kalder det også et 'meget

alvorligt problem, så vi er også klar til at se på ændringer, hvis der er problemer, som politiet ellers ikke kan få løst'. Her er den kausale forbindelse, at fordi det er et alvorligt problem, så er det nødvendigt at lave lovændringer. I resuméet står 'Hvis der er behov for lovændringer, (...) så skal det gennemføres'. Der er således en sammenkædning mellem de to sætninger om en kausalsammenhæng, der er nødvendig.

Den store bekymring for bander og politikernes velvillighed til lovændringer findes relevant i forhold til teorien om moralsk panik.

I teksten ses, at behovet for lovændringer sandsynligvis ikke er til stede, da 'Umiddelbart står politiet dog godt allerede', politiet er 'godt rustet' og 'Det er dog ikke nødvendigvis lovændringer, der er behov for'. Politiet er først ved at undersøge nærmere, hvorvidt der er behov for lovændringer.

I forhold til betydningen af ordet bande, omtales bander som 'hårdkogte kriminelle bander' og 'kriminelle netværk'. Det må således være en form for definition, at bander er hårdkogte kriminelle, som er en del af kriminelle netværk, uden der dog nævnes en kriminalitetsform. Derudover siger Per Larsen, som er chefkriminalinspektør ved Københavns Politi, at der er flere forskelle mellem rockere og bander: 'For det første er der forskel i organiseringen – hvor rockerne tydeligt viste deres tilhørsforhold med rygmærker og klubhuse, og der var et helt fast medlemshierarki, er det mere løst blandt de kriminelle bandenetværk. Her er der ofte en hård kerne af særligt grove og toneangivende personer, der trækker andre fra og til. For det andet er kriminaliteten blandt banderne mere offentlig end hos rockerne.' Derudover siger han: 'De her bander fører sig mere frem i det offentlige rum og skaber utryghed. Og ser man på de mere grove, så er de altså hurtigere på aftrækkeren end rockerne'. Ifølge Per Larsen er bander således mere løst sammensatte kriminelle netværk med en hård kerne af medlemmer. Bander er desuden mere offentlige. Det er uvist om 'hurtigere på aftrækkeren' skal forstås som en metafor for, at bandemedlemmer generelt er hurtigere end rockere, eller om det er bogstaveligt, og at de hurtigere trækker våben.

Diskursiv praksis: Analysen af den diskursive praksis viser, at journalisterne skærper diskursen og bringer kamp-diskursen ind i en række af artikler. Sidstnævnte argumenteres for først.

Artiklen indeholder intertekstualitet, da den er en del af en artikelserie, hvor denne er den fjerde i rækken. Berlingske har med andre ord sat fokus på bander og giver emnet mere plads end normalt. I forhold til vinklingen om, at politikerne giver 'grønt lys for skærpet kamp mod bander', må man sige, at udsagnskraften er forholdsvis stor, da det er både en konservativ og en socialdemokratisk politiker, der er klar til at give politiet flere beføjelser, og der er således stor sandsynlighed for, at der vil kunne skabes et flertal i folketinget. Dertil kommer, at den ene politiker (Lene Espersen) også besidder den indflydelsesrige post som justitsminister. Modsat kan man dog sige, at det ikke er sikkert, der bliver indført flere beføjelser, da begge politikere siger 'hvis der er behov', og umiddelbart melder politiet ikke om, at det har behov for lovændringer. Der er således ikke umiddelbart noget, der tyder på, at der bliver en 'skærpet kamp mod bander'.

Det er desuden værd at bemærke, at meget af ordvalget omkring 'kamp' er noget, de to journalister står bag, da det ikke er i citater, ordet bruges mest.

7.3.4 Kriminelle bander: Banderne skal stresses væk

Artiklen (bilag 4) er bragt i Politiken 15. juni 2005 og har en overvejende kontrol-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at bander overvejende fremstilles ud fra en hård diskurs, hvor de omtales som beregnende og følelseskolde. Der er dog samtidig en mildere diskurs over for børn og unge, hvor løsningerne er forebyggende arbejde. Justitsminister Lene Espersen er afsenderen af begge diskurser.

I forhold til ordvalget af den hårde diskurs er overskriften relevant at se på. Indordet 'kriminelle bander' er en form for dobbeltkonfekt, da definitionen af en bande for det meste indeholder, at det er en kriminel gruppe. Ved at bruge 'kriminelle' foran bander understreges dermed, at bander er kriminelle. Derudover bruges ordet 'bander' to gange umiddelbart efter hinanden, så der bliver sat en fed streg under artiklens emne. Ordet 'stress' bruges normalt om en psykisk tilstand forårsaget af for stort arbejdspress, og som verbummet 'at stresses' bruges det oftest i forhold til at have travlt. 'Stresses væk' er således en form for metafor, om at banderne skal have så travlt, at de forsvinder 'væk'. I artiklen er der en dobbelthed i ordvalget, da der skelnes mellem 'de mest kriminelle' 'indvandrerbander', der skal 'bekæmpes' og 'stresses', og 'de unge, som er på vej ind i kriminalitet', skal der 'tages mere kærligt fat om'. Lene Espersen ønsker ikke at 'fare frem med det hårde skyts' overfor 'den gruppe af unge, som er på vej ind i en kriminel løbebane', 'i stedet skal det forebyggende og kriminalpræventive arbejde opprioriteres', siger hun. Derimod skal 'de mest kriminelle' altså stresses ved en række metoder. Der er blandt andet tale om telefonaflytninger, skygninger, bøder for 'de mindste forseelser som at køre på cykel uden lys', hurtige domme samt en kontrol af deres økonomiske forhold. Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg kalder de '200 og 300 unge, som udgør den hårde kerne' for 'meget forhædede'. Forhædet betyder typisk, at man er hård og følelseskold. Desuden siger han: 'Men jeg er sikker på, at vi nu får sat de fleste hårde kriminelle i spjældet på et eller andet tidspunkt.' I forhold til modaliteten i sætningen, skaber formuleringen 'sikker på' stor kraft bag udsagnet, modsat skaber formuleringen 'på et eller andet tidspunkt' dog en vis usikkerhed, selvom han også bruger ordet 'nu'. Sætningen trækker således i begge retninger.

Rigspolitichefens og justitsministerens syn på bandemedlemmer som forhædede, der skal fængsles, findes relevant at diskutere yderligere ud fra både fjendtligheds- og bekymrings-kriteriet i moralsk panik.

I forhold til betydning af ordet bande, er banderne såkaldte 'indvandrerbander', og der tales om, 'den hårde organiserede kriminalitet i indvandremiljøerne' og politiet oplever, 'at den hårdeste kerne af kriminelle indvandrere er meget mere rå og hårdfør end danske kriminelle unge'. I en faktaboks skelnes der desuden mellem slæng, urogrupper og kriminetværk, ligesom der gør i Rambøll-rapporten. Dog nævnes ikke de såkaldte bander, som Rambøll definerer som forskellige fra de tre andre grupper.

Der er en kohætion mellem linjen 'I stedet skal det forebyggende og kriminalpræventive opprioriteres' og Lene Espersens efterfølgende citat: 'Det er ikke målrettet nok, sådan som det foregår i dag'. Der er en kausalsammenhæng mellem, at fordi det ikke er målrettet nok, så skal det opprioriteres. Forebyggelsesdelen i regeringens udspil får dog 'drøje hug' af SF's Anne Baastrup og Socialdemokraternes retsordfører Morten Bødskov. Hug betyder ifølge ordbogen stærk kritik og, drøje betyder, at kritikken er stærk og direkte. Morten Bødskov siger; 'Forslaget mangler tyngde, er uambitiøst, og der er intet nyt i det. Det bygger på indsats, der allerede eksisterer. Det mest alvorlige problem er, at der ikke tilføres flere ressourcer til forebyggelsen af kriminalitet'. Udover at lovforslaget består af 'gamle ideer', mener han, at det vigtigste er, at der ikke tilføres flere ressourcer. Hvad regeringen konkret ønsker at gøre forebyggelsesmæssigt er uvist, da faktaboksen om indsatsen ikke indeholder forebyggelselementer. I teksten nævnes dog, at regeringen mener 'det er vigtigt, at politiet forsøger at forstå de unge med anden etnisk baggrund end dansk, og at de skal møde dem på gaden med respekt'. Udtalelsen om at politiet skal møde de unge med respekt' er således det modsatte af den indsats, som skal 'stresse' 'de mest kriminelle'.

Denne dobbelthed i regeringens syn på bander samt oppositionens ønske om mere kriminalpræventivt arbejde er interessant i forhold til kriteriet om konsensus i moralsk panik.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at artiklens udsagnskraft er forholdsvis høj, da både en Justitsminister og en Rigspolitichef udtaler sig om de 'hårde' og 'forhærdede' bander. Dobeltheden i artiklen kommer dog ikke til udtryk i artiklens overskrift, der kun fokuserer på den hårde indsats og ikke på den præventive. Det er relevant at nævne, at artiklen er blevet til på baggrund af et pressemøde, hvor 'rigspolitichef Torsten Hesselbjerg, (der) sad ved siden af Lene Espersen'. De to har således haft stor magt i forhold til at påvirke medierne og komme ud med deres budskab, da det er dem og ikke journalisterne der har sat dagsordenen. Udsagnskraften bliver desuden ikke mindre af, at artiklen er blevet bragt på side to i Politiken. Espersen og Hesselbjergs budskab har således fået en særdeles god placering.

Der er intertekstualitet i form af en henvisning til 'rapporten fra 2002', som består af 'Rigspolitiets konklusioner' på baggrund af et projekt mod bandekriminalitet

Social praksis i første periode:

I analysen af social praksis analyseres det net af diskurser, som den diskursive praksis indgår i. Den sociale praksis i den første periode er præget af forskellen mellem to diskursive praksisser, som ses i forskellen mellem de to forebyggelses-artikler og de to kontrol-artikler. I de to første forebyggelses-artikler foregår der en diskursiv kamp mellem aktører fra henholdsvis regeringen og kommunerne. De kommunale kilder mener, at den socialdemokratiske regering og politiet overreagerer, når de kalder gadebander for 'Danmarks alvorligste kriminalitetsproblem'. Umiddelbart besidder kommunerne hegemoniet og vinder den diskursive kamp med deres diskurs om, at regeringen bruger en dramatisk diskurs, hvor de 'overdramatiserer'. I forhold til de to artikler med en overvejende kontrol-diskurs indeholder de en

hårdere diskurs, det er dog interessant, at den ene rummer en dobbelthed, da den skelner mellem de følelseskolde hårde kerne og børn og unge, som skal respekteres. Det er vigtigt at understrege, at de to forebyggelsesartikler er fra 2001, og de to udvalgte kontrolartikler, vi nu skal se på, er fra 2005. Det er således muligt, at der allerede her er fundet en diskursiv forandring sted, og at de diskursive praksisser ikke eksisterer samtidigt. I det tilfælde har regeringen med justitsminister Lene Espersen i spidsen overtaget hegemoniet.

7.4 Analyse af anden periode 2010-2015

7.4.1 Kommuner undsiger Bødskovs exitplan for bander

Artiklen (bilag 5) er bragt i Politiken november 2013 og har en overvejende forebyggelses-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at der er uenighed mellem kommunerne og justitsminister Morten Bødskov omkring exitbandemedlemmers sikkerhed. Ordvalget i overskriften er interessant. 'Undsiger' betyder, at nogen erklærer sig uenig i noget, i dette tilfælde er der således tale om, at kommunerne er uenige i 'Morten Bødskovs exitplan for bander'. Konkret er de utilfredse med, at de med den nuværende lovgivning ikke kan flytte rocker- og bandemedlemmer, som vil ud af deres kriminelle grupperinger, i sikkerhed i boliger i andre kommuner i landet'. 'Det vil begrænse kommunernes indsats i exitarbejdet', siger Anny Winther (V), der er formand for KL's Social- og Sundhedsudvalg. I selve artiklen bruges ordet 'sikker' og 'sikkerhed' tre gange, og artiklens fokus er da også på bandemedlemmers sikkerhed, når de ønsker exit. Exitindsatsen omtales som noget, der skal gøres 'attraktiv' for rocker- og bandemedlemmer, og at de skal 'hjælpes'. Desuden mener KL, at der er en 'stor risiko for, at bandemedlemmet mister motivationen', når vedkommende ikke kan komme forrest i 'køen til et job eller bolig internt i kommunen'.

KL har sendt et notat til Justitsministeriet, hvor der står, at det er 'afgørende', at kommunerne 'får mulighed for at flytte rocker- og bandemedlemmer'. Den flytning forhindres af den sociale lovgivning, og problemet er ikke blevet løst i regeringens udspil til en bandepakke. KL's kritik 'preller af på Justitsminister Morten Bødskov' står der, hvilket er en metafor om, at noget ikke sætter sig fast, konkret betyder det, at kritikken ikke gør indtryk på ministeren. Morten Bødskov siger: 'Vi har aftalt, at de, som sidder med problemet, og ved, hvor skoen trykker, kommer med en indstilling til, hvordan vi kan løse det, og så ser vi selvfølgelig på det. Alle har en interesse i at få flest mulig ud af det her bandemiljø'. Udtrykket 'hvor skoen trykker' er en metafor, der henviser til, der hvor problemet er. Morten Bødskov mener med andre ord, at KL, 'som sidder med problemet', ved, hvor problemet er i forhold til exitindsatsen. Journalistens spørgsmål: 'Kan aben havne hos kommunerne?' er ligeledes en metafor, der henviser til samme problem, da 'aben' i overført betydning betyder ansvaret eller problemet. Der er kohæsion i sætningerne 'når vi har deres udspil, kigger vi på det' og ligeledes i 'Vi har aftalt, at de....kommer med en indstilling til, hvordan vi kan løse det, og så ser vi selvfølgelig på det'. Morten Bødskov vil altså først se på KL's problemer med exitindsatsen, når han får en indstilling eller udspil. Han mener således ikke, at det notat, han allerede har modtaget, er nok. Det mener

KL, og Mikkel Warming kalder Justitsministerens svar for 'pjat'. Han siger: ' Det er en embedsmandsundskyldning. KL ville ikke sige det her, hvis man mente, at man skulle komme med en stor forkromet rapport. Intet i verden forhindrer ministeren i at lytte til Anny Winther og til det, jeg selv siger, og så handle på det.' Der er således uenighed om, hvilke officielle veje KL skal gå, før ministeren vil gøre noget ved problemet, selvom 'Alle har en interesse i at få flest muligt ud af det her bandemiljø', som Morten Bødskov siger.

Den manglende konsensus mellem kommunerne og justitsminister Morten Bødskov findes relevant at diskutere yderligere i forhold til kriteriet om konsensus i moralsk panik.

I forhold til betydningen af ordet bande tales der i artiklen både om 'rocker- og bandemedlemmer, som vil ud af deres kriminelle grupperinger'. Bander fremstilles således som en kriminel gruppering på lige fod med rockere.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at kommunernes kritik kan bunde i økonomiske hensyn. Først og fremmest ses dog, at artiklens udsagnskraft er forholdsvis stor, da det ikke blot er en enkelt kommune, men formanden for KL's Social og Sundhedsudvalg og landets største kommune, der kritiserer den nuværende exitmodel. Dertil kommer, at KL allerede har sendt et notat til Justitsministeren. Henvisningen til notatet er således intertekstualitet. Notatet indeholder syv konkrete anbefalinger for exitindsatsen, hvoraf den økonomiske del findes central at nævne. KL skriver; "at der mangler en finansieringsmodel for exitrelaterede udgifter og for permanent relokalisering fra én kommune til én anden" (KL notat 2014:2). "KL anbefaler, at exitrelaterede udgifter afholdes af en central pulje under den centrale enhed, mens øvrige udgifter, der følger af kommunernes øvrige opgaveansvar, finansieres af bopælskommunen." (KL notat 2014:6). Der er således grund til at tænke, at KL's kritik ikke udelukkende handler om bandemedlemmernes sikkerhed, men også om kommunernes økonomi.

7.4.2. Skat satser millioner på at knække banderne

Artiklen (bilag 5) er bragt i Berlingske Tidende i april 2010, og den har en overvejende kontrol-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at artiklen har en hård økonomisk diskurs, hvor der tales om, at banderne skal 'knækkes' ved at undersøge bandemedlemmernes økonomiske forhold. Bander er således et problem, som 'Skat satser millioner' på at løse. Indsatsen er således en økonomisk satsning, hvor det også handler om, hvor meget Skat kan tjene på indsatsen. Skatteminister Troels Lund Poulsen udtaler, at 'Vi skal have inddrevet langt flere penge. Ellers giver det ikke mening'. Diskursen indeholder med andre ord en cost-benefit vurdering af indsatsen. Pengene skal inddrives ved at 'stresse det kriminelle bandemiljø økonomisk'. Der skal nemlig ikke være nogle 'free havens' for rockergrupper og indvandrerbander. Normalt taler man om 'tax free havens', der er såkaldte skattely. I teksten menes således, at der ikke skal være nogle steder, hvor rockergrupper og indvandrerbander' kan føle sig sikre. Desuden tales der om 'sorte penge' og 'hvidvask af indkomster', der er tale om at 'intensivere

overvågningen af rocker- og indvandrerbandemiljøerne' og deres virksomheder, så de ikke kan vaske de sorte penge hvide.

Denne hårde diskurs over for bander er relevant i forhold til både bekymring og fjendtlighed i teorien om moralsk panik.

Skatteminister Troels Lund Poulsen bruger en metafor i sætningen: 'For mig er det afgørende, at vi fanger flere store fisk'. Ministeren er ikke interesseret i fiskekvoter, men i at fange de personer i 'rocker- og indvandrerbandemiljøerne', som profiterer mest på kriminalitet. Derudover siger Troels Lund Poulsen: 'Vi kommer til at gå benhårdt efter udvalgte personer, politiet har under mistanke. Og vi vil sætte hårdt ind mod indvandrerbanderne og deres familienetværk. Vi skal have stoppet de brodne kar, der har været med til at finansiere de bandekonflikter, der har skabt utryghed i bybilledet'. Brodne kar er ligeledes en metafor for personer, der adskiller sig fra andre ved at opføre sig moralsk forkert.

I forhold til modalitet er den forholdsvis lav, da 'Skatteministeren mener, at et øget økonomisk stress også kan få flere til at forlade banderne'. Det er således ikke noget, han ved. Der er kohæsion i følgende sætninger fra Troels Lund Poulsen: 'Det siger sig selv, at vi skal have inddrevet langt flere penge. Ellers giver det ikke mening'. Det (indsatsen) giver således ikke mening, hvis ikke der bliver inddrevet langt flere penge'. Derfor er skatteministerens løsning at øge mandskabet med 40 ekstra mand i 'Skatteministeriets særlige bandeenhed i afdelingen for økonomisk kriminalitet'. Der er ligeledes en kausalsammenhæng mellem sætningerne: 'Skal vi virkelig knække de mennesker, så kræver det, at vi vinder sagerne'.

Betydningen af ordet bande i artiklen er forholdsvis uspecifik, der skelnes dog mellem rockergrupper og indvandrerbander, og sammentrækningen af ordene 'indvandrer' og 'bander' bruges flere gange. Bandemedlemmerne må således være indvandrere.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at artiklen er produceret, så skatteministeren i den grad kommer til orde, og artiklens udsagnskraft vurderes som værende ret høj. Dette vurderes, eftersom journalisten er så tro mod sin ene kilde, at hun flere gange overtager skatteministerens holdninger i sit skriftsprog. Hun bruger således både formuleringerne 'Det er ikke godt nok' og 'Men sådanne fiaskoer skal det være slut med', som er ret bombastiske for en tilstræbt objektiv journalistisk praksis. Artiklen bærer ligeledes præg af, at der kun er én kilde på historien; skatteminister Troels Lund Poulsen (V), som får lov til at udtale sig ret mange gange i direkte citater, overvejende afbrudt af journalistens ord om, hvad skatteministeren 'mener' og 'understreger'. Artiklens brødtekst begynder også med noget, der ligner et direkte citat, men som ikke er i citationstegn og derfor må være journalistens ord.

7.4.3 Rigspolitichef: Vi har trukket tænderne ud på banderne

Artiklen (bilag 5) er bragt i Politiken i april 2013, og den har en overvejende kontrol-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at artiklen har en meget hård diskurs over for bander. Med hensyn til ordvalget er det relevant, at udtrykket 'bag tremmer' bruges to gange. Formuleringen er et forholdsvist normalt synonym for fængsel, men tremmer leder dog i højere grad tankerne hen på et bur. Denne tankegang hjælpes på vej af formuleringen 'De fleste bandetopfolk er nu smidt i fængsel'. Banderne omtales således nærmest som dyr, der bliver smidt i bur. Ifølge justitsminister Morten Bødskov (S) er der da også tale om 'den stærkeste bandeindsats nogensinde' og der er sat 'hårdt ind over for det'. I forhold til overskriften er formuleringen 'trukket tænderne ud' en metafor, som ifølge ordbogen betyder at svække nogen alvorligt eller gøre dem uskadelige. Rigspolicechefen mener således, at politiet har svækket banderne alvorligt. Metaforen i indledningen om, at banderne er 'tvunget i knæ' betyder ligeledes, at banderne er besejret eller overvundet. Politiet har således vundet over banderne ifølge Rigspolicechefen. I forhold til betydningen af ordet bander omtales de som: 'det her meget, meget militante bandemiljø', som består af 'uhyre lukkede miljøer, der lever og ånder af kriminalitet'. Ordvalget 'uhyre' frem for det mere neutrale 'meget' er interessant, da det leder tankerne hen på uhyrer. Der nævnes flere konkrete bandenavne, både Værebroggruppen, Loyal To Familia, Blågårds Plads-gruppen og Tingbjerg-gruppen. I forhold til kohæsion er der flere steder kausalsammenhæng mellem sætningerne. Det ses blandt andet i sætningerne: 'Det, vi har set, har været vildt og fuldkommen uacceptabelt. Derfor har der været sat hårdt ind over for det.' Dertil kommer sætningerne: 'Både Morten Bødskov og Jens Henrik Højbjerg understreger, at politiet både kan og vil optrappe indsatsen over for banderne, hvis det viser sig nødvendigt'.

Den hårde diskurs findes relevant at diskutere yderligere i forhold til kriterierne bekymring og fjendtlighed i teorien om moralsk panik.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at artiklen er produceret med stor vægt på fakta om bandesituationen. Dette ses gennem den indirekte intertekstualitet, hvor der henvises til tal fra Justitsministeriet. Der nævnes konkret, at 'Siden januar er 112 personer med relation til rocker- og bandemiljøet blevet varetægtsfængslet, der er rejst 644 sigtelser mod i alt 505 personer, foretaget over 2.000 visitationer i visitationszonerne, beslaglagt et tocifret antal skydevåben og foretaget over 140 ransagninger'. Sidst i artiklen henvises til Justitsministeriets seneste opgørelse: 'Siden januar har der været i alt 35 skudepisoder med tilknytning til banderne. 3 personer er blevet dræbt, og 22 er blevet såret'.

Derudover er der direkte intertekstualitet, da Politiken henviser til en artikel fra 'Jyllands-Posten i går', hvor avisen skrev, at Rigspolitiet har 'haft cirka 15 personer' igennem exitprogrammet. 'Det svarer til under en procent af målgruppen'. Ud fra Justitsministerens udsagn at dømme, mener han dog ikke, at det er så lidt. 'Jeg synes ret beset, det er rigtig godt, at det er lykkedes at få 15 personer ud af den hårde kerne'. 'Man skal huske, at det er målrettet de hårdeste af de hårde kriminelle, som er vanskelige at få ud af de her uhyre lukkede miljøer, der lever og ånder af kriminalitet'.

Artiklens udsagnskraft er middel, for selvom både landets justitsminister og rigspolicechef mener, de står bag 'den stærkeste bandeindsats nogensinde', udtrykker de kun forsigtig optimisme i forhold til, at indsatsen stopper bandekonflikten. Morten Bødskov udtrykker forsigtig optimisme i forhold til at

have sat en stopper for bandekonflikten'. Jens Henrik Højbjerg udtaler; 'De fleste af nøglepersonerne er kommet bag tremmer nu, og det er derfor, at justitsministeren sammen med mig kan udtrykke forsigtig optimisme, i forhold til at vi har fået stoppet det her'.

At der kun er tale om forsigtig optimisme hænger sandsynligvis sammen med, at den såkaldte bandekonflikt er på sit højeste i 2013, hvilket også ses i de netop nævnte tal. Dette er således relevant for kriteriet om misforhold i moralsk panik, da et eventuelt misforhold mellem diskurs og den objektive virkelighed ikke virker særlig stort, hvis det overhovedet eksisterer, på dette tidspunkt.

7.4.4 Borgerlige vil slå hårdere ned på bander

Artiklen (bilag 5) er bragt i Berlingske i oktober 2013, og den har en overvejende kontrol-diskurs.

Tekst: Analysen viser, at artiklen har en meget hård straf-diskurs, da der tales for nødvendigheden af højere straffe mod bander. I forhold til ordvalget er formuleringen om, at de borgerlige 'vil slå hårdere ned' i overskriften interessant. At slå ned betyder ifølge ordbogen at straffe effektivt. Så de borgerlige vil både straffe bander mere effektivt og hårdere. Konkret er der tale om 'højere straffe og ungdomsdomstol', som de borgerlige vil indføre, fordi '2013 har været et rekordår for banderelaterede skudepisoder'. De borgerlige 'beskylder regeringen og Morten Bødskov (S) for blot at skærpe retorikken mod de kriminelle.. uden at skride til handling'. 'Justitsminister Morten Bødskov afviser kritikken'. I forhold til kohæsionen er der tale om en sammenligning i resuméet. Sætningerne lyder: 'Sådan lyder forslaget fra de borgerlige, som mener, at regeringen gør for lidt mod bandekriminaliteten. Justitsministeren siger, at 'indsatsen aldrig har været stærkere''. Så selvom indsatsen aldrig har været stærkere, mener de borgerlige altså stadig, at det er for lidt. Selve artiklen indeholder desuden en overordnet kohæsion mellem citatet: 'Vores opfordring til regeringen er krystalklar: Lad os sammen arbejde for at bevare et trygt Danmark' og de borgerliges forslag til lovændringer. De borgerlige mener således, at for at bevare et trygt Danmark skal der indføres en række lovforslag.

Konkret foreslår de borgerlige:

- En stramning af rockerloven i form af højere straffe og tiltag, som gør det sværere at oprette rockerborge i beboelsesområder.
- Bedre samarbejde mellem Skat, sociale myndigheder, politi og parkeringsvagter – den såkaldte Al Capone-metode, som skal gøre livet surt for banderne.
- Oprettelse af ungdomsdomstole som i Storbritannien og en særlig kriminalforsorg for de 12-17-årige.

Morten Bødskov mener ikke, at han 'blot skærpe(r) retorikken mod de kriminelle'. Han siger: 'Vi benytter allerede Al Capone-metoden, som de fire foreslår, og kommunerne har også med Planloven mulighed for at udstede midlertidigt forbud, hvis man får nys om, at rockere er ved at flytte ind i et boligområde. Vi mener ikke, at vi skal have ungdomsdomstole. Børn helt ned til 12 år skal ikke stilles for en dommer, men der kan være behov for at sætte mere

konsekvent ind over for unge, som udviser asocial adfærd, og derfor har regeringen annonceret et forslag om såkaldt ungetjeneste'. Det lille 'men' viser, at der er tale om en kohæsion mellem sætningerne. Det betyder, at selvom Bødskov ikke ønsker en ungdomsdomstol, mener han (ligesom de borgerlige), at der er/kan være behov for at sætte mere konsekvent ind over for nogle unge. Hvor de borgerlige mener, at der er et behov, udtrykker Bødskov mindre modalitet i formuleringen, 'der kan være behov'.

Morten Bødskov fortæller, at der er 'oprettet 200 nye fængselspladser plus 48 pladser særligt til rocker- og bandemedlemmer'. Han siger desuden: 'Jeg tror aldrig, at der har siddet så mange rockere og bandemedlemmer bag tremmer som nu'. Sætningen indeholder dog en forholdsvis lav grad af modalitet, da Morten Bødskov med formuleringen 'tror' ikke tilslutter sig fuldstændig til sætningen.

Desuden afviser Bødskov 'ikke på forhånd forslag om højere straffe, så længe der, som det sker i øjeblikket, arbejdes med at finde nye tiltag mod bandekriminaliteten'. Det vil sige, at når der arbejdes på nye tiltag mod bandekriminalitet, vil Bødskov ikke afvise højere straffe.

Michael Hviid Jacobsen fra Aalborg Universitet vurderer lovforslagene. Hans udtalelser indeholder dog kun en forholdsvis lav grad af modalitet. Han 'tror ikke, at forslaget om højere straffe har nogen nævneværdig effekt i sig selv', og 'Straf kan være et vigtigt redskab i kampen mod bandekriminalitet, men det formentlig vigtigste redskab er målrettet kriminalpræventivt arbejde. Hvis man på den måde kan få stoppet tilstrømningen af unge til banderne, så er pengene formentlig meget bedre givet ud på det end på højere straf'. Der er således en vis usikkerhed i de to udtalelser. Dog siger han også, at 'lande, som har ungdomsdomstole, ikke har lavere ungdomskriminalitet', og 'at den såkaldte Al Capone-metode nytter'. Her er modaliteten altså noget højere.

I forhold til betydningen af ordet bande, er det meget uvist, hvad ordet indeholder, da der både tales om bander, rockere og børn helt ned til 12 år. Der er således ingen tilnærmelsesvis definition af begrebet.

Diskursiv praksis: Analysen viser, at der er en diskursiv kamp om, at indtage den hårdeste diskurs over for bander. Dette ses i artiklens intertekstualitet, da en meget stor del af artiklen er en henvisning til 'en kronik i dagens udgave af Berlingske'. Kronikken er skrevet af hele fire borgerlige retsordførere, hvortil justitsminister Morten Bødskov (S) får lov til at komme til genmæle.

Udsagnskraften fra de borgerlige synes umiddelbart høj, da det er de fire retsordførere fra de fire borgerlige partier. Justitsministeren bakker dog sine udtalelser op med fakta om, hvordan lovgivningen er på nuværende tidspunkt, og den viser, at der ikke er så meget nyt i de borgerliges forslag. Dertil kommer Michael Hviid Jacobsens udtalelser, der er med til at punktere forslagene. Disse to forhold svækker således de borgerliges udsagnskraft.

Kampen om at indtage den hårdeste diskurs findes interessant både i forhold til kriterierne bekymring, fjendtlighed og konsensus i teorien om moralsk panik.

Social Praksis for den anden periode: I forhold til den sociale praksis i den anden periode er der flere diskurser i spil, de hårde diskurser minder dog umiddelbart om hinanden. I den første artikel, forebyggelses-artiklen, er der en

sikkerheds-diskurs, hvor kommunerne har hegemoniet med diskursen om, hvor vigtigt det er for bandeexit-indsatsen, at de kan sende bandemedlemmerne i sikkerhed. Justitsminister Morten Bødskov forholder sig ikke til kritikken, formentlig fordi han indtager en rolle, hvor det er vigtigt at have en hård diskurs over for banderne. Denne hårde diskurs ses i de andre artikler fra perioden, hvor Morten Bødskov udtaler, at der er tale om den stærkeste bandeindsats nogensinde. I artiklerne 'rigspolitichef: Vi har trukket tænderne ud på banderne' og 'Borgerlige vil slå hårdere ned på bander' er diskursen udelukkende hård. I den sidstnævnte udkæmper Morten Bødskov og de borgerlige retsordførere en diskursiv kamp om at indtage den hårdeste diskurs overfor banderne. De borgerlig anklager justitsministeren for blot at 'skærpe retorikken mod de kriminelle.. uden at skride til handling'. De borgerlige kommer med en række lovforslag, hvoraf flere af tiltagene allerede eksisterer. Derudover er der en økonomisk diskurs, som både gør sig gældende i artiklen 'Skat satser millioner på at knække banderne' og delvist også i artiklen 'Borgerlige vil slå hårdere ned på bander'. Den økonomiske diskurs handler om, at banderne skal 'knækkes' ved at 'stresse det kriminelle bandemiljø økonomisk'. Denne økonomiske diskurs er således også en hård diskurs, der handler om at løse bandeproblemet med andre midler. Det er vigtigt at påpege, at tre af artiklerne er bragt i 2013, mens en enkelt er fra 2010 ('Skat satser millioner på at knække banderne').

7.5 Kvalitativ delkonklusion

Delanalysens resultater viser følgende:

I den første periode er fremstillingen af bander todelt, da der skelnes mellem den følelseskolde hårde kerne, som skal bekæmpes, og børn og unge, som skal respekteres og hjælpes gennem en kriminalpræventiv indsats. Desuden viser analysen af første periode, at de kommunale kilder indtager en mildere diskurs over for bander, og de mener, at regeringen overdramatiserer, når den kalder gadebander for 'Danmarks farligste kriminalitetsproblem.

I den sene periode er diskursen mere hård over næsten hele linjen. Der udspilles en diskursiv kamp mellem regeringen og oppositionen for at indtage den hårdeste diskurs og komme med de hårdeste lovforslag for at 'vinde kampen' mod banderne ved at fængsle så mange som muligt. Dog kan man sige, at KL trækker diskursen i en mildere retning, når der tales om at hjælpe de bandemedlemmer, der har forladt banderne og nu er en del af exitindsatsen.

Fremstillingen af bander har således ændret karakter, og man kan konkludere, at kontrolpolitikken over for bander er blevet hårdere.

Derudover er der ingen klar definition af bander hverken mellem perioder eller inden for hver periode. Begrebet bruges om både børn helt ned til 12 år, hårdkogte kriminelle netværk og organiseret kriminelle grupperinger. Ordet bruges således om en varieret vifte af grupper, der begår kriminalitet.

8. Vurdering af specialets begrænsninger

Dette afsnit vil indeholde en vurdering af specialets reliabilitet, interne validitet og eksterne validitet for at vurdere kvaliteten af specialet og eventuelle begrænsninger herved.

8.1 Reliabilitet

Reliabilitet handler om pålidelighed, og om hvorvidt resultaterne er troværdige og præcise. Hvis resultaterne er troværdige, kan de reproducere af andre forskere. Det handler således om, hvorvidt undersøgelsen er gennemskuelig og reproducerbar (Bryman 2008:31-2). For at øge muligheden for at reproducere specialets resultater, har målet været at sikre en høj gennemsigtighed i specialet. Hvert skridt på vejen er nøje beskrevet metodemæssigt. Som beskrevet med hensyn til indholdsanalyse er en af fordelene, at metoden er meget transparent, forstået på den måde at specialets datasæt og indsamlingsmetode klart kan fastlægges, så studiet kan foretages igen. I diskursanalysen har jeg grundigt beskrevet metoden. Dertil kommer, at hvert til- og fravalg er beskrevet ud fra de overvejelser, jeg har gjort mig undervejs. Valget af empiri er beskrevet i bilag 1, kodningen er grundigt beskrevet, og i den kvalitative del beskrives desuden nøje valget af artikler. Desuden er alle avisartikler (bilag 7 & 8) og SPSS-filer (bilag 8, 9 & 10) vedlagt. Alt sammen for at sikre en høj grad af gennemsigtighed. Jeg vurderer derfor, at specialets reliabilitet er høj.

8.2 Validitet

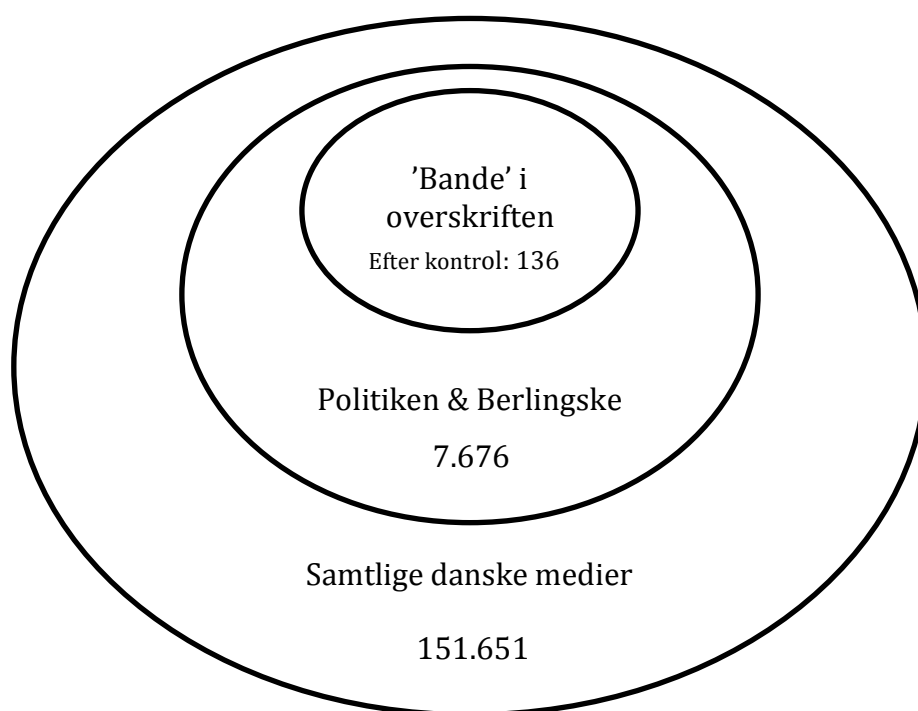
Validitet handler om gyldighed, og om hvorvidt vi måler det, vi vil måle (Bryman 2008:32). I indeværende speciale findes det relevant at se på målingsvaliditet, altså hvorvidt undersøgelsen måler det rigtige fænomen (Bryman 2008:695). I forhold til at måle fremstillingen af bande i medierne, tages udgangspunkt i ordet bande. Formålet med undersøgelsen har således været at undersøge mediernes fremstilling af bandefænomenet gennem brugen af begrebet. Dette hænger sammen med den socialkonstruktivistiske tilgang til bandefænomenet, og derfor har jeg heller ikke lagt mig fast på en definition af bandebegrebet. Det skal nævnes, at jeg har frasortet de artikler, der brugte ordet bande i andre sammenhænge end om kriminelle grupper, og de er dermed ikke en del af analysen (se bilag 1). Dette er gjort for at øge målingsvaliditeten, selvom man kan argumentere for, at det er i strid med den socialkonstruktivistiske tilgang. Der er desuden en risiko for, at selve fænomenet muligvis fremstilles i medierne uden at ordet bande nævnes, men dette har ikke været relevant for undersøgelsen, da begrebet har været i fokus. Jeg vurderer således, at målingen måler det, der var hensigten, da bandefænomenet er målt som begreb i medierne. Desuden vurderer jeg, at validiteten styrkes af metodekombineringen, da målingen foretages på to forskellige måder.

8.3 Ekstern validitet

Den eksterne validitet handler om undersøgelsens generaliserbarhed, og om resultaterne kan generaliseres ud, så de omhandler hele 'populationen' (Bryman

2008:33). Konkret drejer det sig om, hvorvidt den valgte empiri kan repræsentere den fravalgte empiri, som beskrevet i afsnit 5.2.4. Vurdering af datasættet. Som beskrevet er det uvist, hvorvidt den valgte empiri er repræsentativ, og det vurderes derfor, at undersøgelsens resultater ikke kan generaliseres ud og gælde for samtlige danske mediers fremstilling af bander, da usikkerheden er for stor. Undersøgelsens forholdsvis lille empiriudsnit ses illustreret nedenfor, hvor den store cirkel indeholder samtlige danske medier, den mellemste cirkel indeholder artikler bragt i Politiken og Berlingske artikler og inderste cirkel er empirien, som kun indeholder de artikler i Politiken og Berlingske, som indeholder bande i overskriften. Dertil kommer naturligvis begrænsningen i valget af tidsperioder. Den eksterne validitet vurderes derfor som lav.

Figur 2 – Ekstern validitetsoversigt

9. Diskussion

I dette afsnit vil jeg diskutere specialets delkonklusioner ud fra teorien om moralsk panik. Ud fra teoriens fem kriterier vil jeg besvare problemformuleringen; Hvordan fremstilles fænomenet bander i Politiken og Berlingske, og har det ændret sig i sammenligning med for ti år siden?

Bekymring: Som empiripræsentationen viste, bliver der skrevet mere om bander i den sene periode. Der har været en stigning på 58 procent, hvorfor bekymringen for bander umiddelbart virker højere end for ti år siden. Det er dog ikke givet, at bekymringen er større, blot fordi der skrives mere om fænomenet. Man kan dog argumentere for, at eftersom bander nærmest per automatik

betegnes som et samfundsproblem og ikke som et positivt fænomen, er denne indikator god i denne sammenhæng. Der er dog også andre parametre at vurdere bekymringen ud fra.

Den kvantitative analyse viste, at bander i begge perioder overvejende bliver fremstillet gennem en hård kontrol diskurs, og at denne diskurs er steget signifikant i den sene periode. Eftersom bander hermed fremstilles som et stort samfundsproblem, der skal løses gennem en hård kontrolpolitik, mener jeg, at man kan argumentere for, at bekymringen for bander er høj i begge perioder, især i den sene periode. Ifølge Cohen skal bekymringen manifesteres gennem blandt andet mediedækning og lovforslag, hvorfor jeg mener, de to ovennævnte parametre måler bekymringen for bander. Men kan dog omvendt argumentere for, at det er ganske almindeligt, at medierne dækker forskellige sager, og at Folketinget vedtager og foreslår love om mange forskellige samfundsproblemer. Dette gør jo ikke, at der er tale om moralsk panik. Ifølge Goode og Ben-Yehuda behøver der dog heller ikke være tale om decideret frygt eller panik. For at undersøge bekymringen yderligere også på den kvalitative analyse.

I den kvalitative analyse sås tegn på bekymring både i den tidlige og den sene periode. I den første periode blev bander delvist omtalt som hårdkogte kriminelle, der er værre end rockere, fordi de fører sig mere frem i det offentlige rum og skaber utryghed. Der var dog ikke enighed om denne fremstilling, da de kommunale kilder mente, der var tale om overdrivelse, når gadebander blev omtalt som Danmarks farligste kriminalitetsproblem.

I den anden periode er diskursen overordnet hårdere, og der tales om, at 'knække de mennesker', smide dem bag tremmer og tvinge dem i knæ. Bander ses som nogen, der skal bekæmpes, ligesom det delvist sås i første periode. Forskellen skal dog ses i graden af konsensus, som jeg længere nede vil argumentere for er større i anden periode, hvor der er kamp om at komme med de hårdeste lovforslag.

I teorien om moralsk panik ligger, at gruppen, som udfører amoralsk adfærd ses som en trussel for samfundets trivsel, interesser og værdigrundlag (Goode & Ben-Yehuda 1994:31). Heri ligger således en bekymring om, at bander udgør en samfundsmæssige skade. Ligeledes siger Cohen, at der er en trussel mod den sociale orden eller en idealiseret opfattelse af den (Thompson 1998:8). Hvilken trussel, banderne præcist udgør, er ikke klart, da flere af kilderne i den kvalitative analyse er mere fokuserede på at snakke om løsninger frem for at beskrive selve problemet. Dette er muligvis et udtryk for, at bander per definition er et problem. Langt hen ad vejen lader det dog til, at bekymringen bunder i, at bander ses som nogle, der skaber utryghed gennem deres adfærd. I første periode nævnes gaderøverier, gruppevoldtægter og kriminalitet generelt, hvor de førstnævnte sandsynligvis har stor betydning for befolkningens tryghedsopfattelse, da det er personfarlig kriminalitet i det offentlige rum. I anden periode nævnes økonomisk kriminalitet, som i højere grad er offerløs, da kriminalitetsformen ikke er personfarlig. Derudover nævnes, at der er blevet beslaglagt en stor mængde skydevåben, som man må sige i den grad kan blive personfarlig. Hvorvidt bekymringen er velbegrundet diskuteres først under kriteriet misforhold, men det nævnes i dette afsnit for at se på, hvad

bekymringen kan hænge sammen med, altså hvad den amoralske adfærd består af.

Fjendtlighed: Den kvantitative analyse viste som sagt, at diskursen over for bander er hård og med fokus på kontrolpolitiske løsninger i begge perioder, dog især i den sidste. Jeg vil diskutere, hvorvidt fjendtligheden kan måles ud fra dette parameter. I en hård kontrolpolitik ligger, at kriminelle langt hen ad vejen skal indespærres og således ikke være en del af samfundet længere. De bliver således 'udvist' af det respektable samfund, og heri ligger en differentiering mellem 'dem' afvigerne, og 'os' det respektable borgerskab. Modsat kan man naturligvis sige, at det mere eller mindre er kriminelles eget valg at begå kriminalitet, hvorfor det måske i højere grad er dem selv, der melder sig ud af samfundet.

I kriteriet om fjendtlighed ligger et krav om, at gruppemedlemmerne kollektivt skal betegnes som en fjende mod det respektable samfund, og deres adfærd skal ses som en trussel mod samfundets værdier. I den kvalitative analyse har jeg således set efter en skelnen mellem 'os' gode, anstændige respektable samfundsborgere, og 'dem' – afvigerne, de kriminelle, uønskede outsiders. Denne opdeling fandt jeg ikke eksplicit. I den første periode mener en af de kommunale kilder, at de kriminelle unge bliver fremstillet som monstre. Dette kan jeg ikke finde belæg for i den første periode, at de skulle blive fremstillet som. Dog kaldes banderne for forhærdede, som betyder, at de er kolde og beregnende. Jeg vurderer dog, at det skal forstås ud fra en rational-choice tankegang og ikke som en patologisk vurdering af, at bandemedlemmer er født som dårligere mennesker. I fjendtlighedskriteriet ligger dog, som jeg har forstået det, ikke nødvendigvis et krav om, at det skal være en patologisk skelnen mellem dem og os. Uanset hvad bliver bander ikke fremstillet som monstre i første periode. Det gør de heller ikke i anden periode, men det er tydeligt, at diskursen her er hårdere og dermed måske også fjendtligheden, da bander bliver set som en farlig fjende, hvis adfærd er en trussel mod samfundet. For eksempel omtales bandernes adfærd i anden periode som vild og fuldkommen uacceptabel. Jeg mener desuden, der ses en implicit opdeling i dem og os. For eksempel lyder det: 'Skal vi virkelig knække de mennesker, så kræver det, at vi vinder sagerne', jeg mener at formuleringen 'de mennesker' er en implicit skelnen mellem dem og os. Der tales desuden om 'uhyre lukkede miljøer, der lever og ånder af kriminalitet'. De lukkede miljøer kan således forstås som, miljøer, der er lukket om sig selv og derfor ikke er en del af resten af samfundet.

Selvom fjendtligheden ikke er særlig eksplicit, mener jeg, at man kan argumentere for, at bander ses som en fjende mod det respektable samfund. Dette er dog især tilfældet i den sidste periode, da der ikke er konsensus om denne fremstilling i den første periode. Dette leder mig således videre til kriteriet om konsensus.

Konsensus: Graden af konsensus måles gennem udvælgelsen af to aviser med forskellige politiske overbevisninger. Ved at se på hvorvidt der er forskel i Politiken og Berlingskes fremstilling af bander, vil jeg argumentere for, at man kan undersøge graden af konsensus i samfundsdebatten om bander. Man kan diskutere, om det, at der er konsensus mellem Politiken og Berlingske, gør, at der

er konsensus i samfundet generelt. Optimalt set havde man naturligvis målt graden af konsensus mere bredt, men når man skal begrænse sig, mener jeg, at valget af den venstreorienterede avis Politiken og den borgerlige avis Berlingske er en god indikator for graden af konsensus, da man så har begge sider af den politiske skala med. Desuden generaliseres resultaterne ikke ud til andre medier.

Den kvantitative analyse viste, at selvom fremstillingen umiddelbart virkede ens mellem Politiken og Berlingske, var det ikke tilfældet i begge perioder. I den tidlige periode havde Politiken overvejende en diskurs med mere vægt på forebyggelse end kontrol, hvilket dog ændrede sig i den sene periode. Man kan derfor sige, at der ikke var konsensus om bandeproblemets omfang og graden af løsninger i den tidlige periode, hvorimod der er en højere grad af konsensus i den sene periode.

Den kvalitative analyse viste nogenlunde samme resultat. Som nævnt er der både en bekymring for bander i den tidlige og i den sene periode, men jeg vil argumentere for, at der ikke er klar konsensus om problemets omfang i den tidlige periode. Kommunale kilder mener for det første ikke, der er tale om bander, men blot ganske almindelige urolige unge i den første periode. Derfor er der uenighed om, hvorvidt Lømmelpakken er nødvendig. Derudover afviser 20 ud af 22 kommuner, at der er bander i deres kommune, så de er ikke enige med regeringen i, at bander skulle være Danmarks største kriminalitetsproblem. Desuden kan nævnes, at regeringen også er todelt i sit syn på bander, hvor nogle skal stresses væk og andre skal have forebyggende tiltag.

I den anden periode derimod, vil jeg argumentere for, at der er blevet større konsensus om, at bander udgør en trussel mod samfundet.

I de fire artikler i den anden periode, er der to steder, hvor der er uenighed mellem kilderne. For det første er der manglende konsensus mellem kommunerne og justitsminister Morten Bødskov omkring exit-indsatsen. Her ses, at der er enighed om, at tidligere bandemedlemmer, som ønsker at vende til det respektable samfund, ud fra et fjendtligheds-kriterie-syn skal hjælpes i sikkerhed. Uenigheden opstår dog i forhold til, hvor meget hjælp de skal have. Her mangler kommunerne beføjelser til at sende dem til en anden kommune, men Bødskov og de kommunale kilder er dog enige i, at de tidligere bandemedlemmer skal hjælpes.

Derudover ses der uenighed mellem de fire borgerlige retsordførere og justitsminister Morten Bødskov i forhold til, hvor hård kontrolpolitikken skal være. Ved nærmere eftersyn er de dog enige langt hen ad vejen, og det er således en diskursiv kamp om at indtage den hårdeste diskurs over for bander. De er dog uenige om, hvorvidt der skal oprettes en ungdomsdomstol eller ej. Jeg mener dog, at denne uenighed ikke handler om konsensus-begrebet, da der er klar konsensus mellem parterne om, at bander er et stort problem, som der skal gøres noget ved gennem en mere eller mindre hård kriminalitetskontrol. Derfor vurderer jeg, at der ikke er konsensus om, at bander er et problem i den første periode, men at der i den anden periode er konsensus om, at bander og deres adfærd udgør en reel trussel mod samfundet. Dette vil jeg i øvrigt argumentere for understreges af den kvantitative analyse af artiklerne. Analysen viste, at

bandeartiklerne i 2000-2005 i overvejende grad var rapportering om problemet, og artiklerne i 2010-2015 i overvejende grad handlede om løsninger og årsager. Hermed kan man argumentere for, at der er større konsensus om, at bander er et problem, så derfor er andelen af artikler om løsninger og årsager steget.

Misforhold: Som nævnt tidligere er kriteriet om misforhold teoriens største svaghed, da det er vanskeligt at måle. Det er dog muligvis også det vigtigste kriterium, da der vel ikke er tale om panik, hvis ikke problemet bliver set som værre, end det reelt er. En mulig opfyldelse af kriteriet er dog, hvis opmærksomheden på et problem er større på et tidspunkt end et andet, selvom problemets omfang ikke er øget i samme grad (Goode og Ben-Yehuda 1994:43-4). Den objektive vurdering af det såkaldte bandeproblem er dog også vanskelig at måle. Ud fra af politiets opgørelser ser det dog ud til, at problemets omgang objektivt er steget siden de begyndte at registrere bander og deres adfærd (jf. afsnit 3.2 bandefænomenet i nyere tid). Man kan dog argumentere for, at politiets opgørelser er socialt konstruerede, fordi de et stykke hen ad vejen er et billede på, at politiet i højere grad fokuserer på bander. Bander er som sagt blevet politiets primære indsatsområde, og derfor kan man argumentere for, at tabellerne naturligt stiger i kraft af, at politiet tilfører flere ressourcer til området. Omvendt kan man dog sige, at en opgørelse over skudepisoder, som beskrevet i afsnit 3.2, ikke kan være konstrueret af politiet, da politiet ikke har noget med disse episoder at gøre. Dog kan man stille spørgsmålstegn ved, om antallet af skudepisoder stadig ville være steget, hvis ikke politiet havde haft bander som primært indsatsområde, jævnfør Møller og Hesses påvisning af, at volden steg som en direkte årsagssammenhæng med politiets rydning af Pusherstreet (Møller & Hesse 2013). Dette er dog svært at vurdere i indeværende speciale, og det er en diskussion om hønen eller ægget. Hvad kom først, flere bandemedlemmer og mere vold eller politiets fokus på bander.

Jeg vurderer, at der er sket en stigning i bandernes vold, samtidig med at bekymringen og fjendtligheden for bander er steget. Hvorvidt det er steget proportionelt er svært at bedømme, men i hvert fald synes misforholdet mellem bekymringen for bander og den faktiske objektive vurdering af bandetruslen at være blevet mindre. Misforholdet var derfor sandsynligvis større i den tidlige periode, men her var der, som jeg har argumenteret for, en lavere grad af konsensus. Så selvom bekymringen og fjendtligheden er større, og der er blevet større konsensus om, at bander er et problem, er det måske ikke så mærkeligt set i lyset af, at problemet objektivt set er steget.

Flygtighed: Graden af flygtighed undersøges både i den kvantitative og den kvalitative analyse ved at sammenligne de to tidsperioder 2000-2005 og 2010-2015 og dermed sammenligne flygtigheden ved at undersøge mediernes fremstilling af bandebegrebet i de to perioder. I forhold til flygtigheden kan man sige, at bandeproblemet stadig diskuteres i den sene periode, faktisk i højere grad end i den tidlige periode målt ud fra mængden af artikler. Med flygtighed forstås dog, at den moralske panik opstår temmelig pludseligt og flygtigt. Derfor vil jeg argumentere for, at der aldrig har været tale om moralsk panik, hverken før eller nu, da der er et spring på hele 15 år fra den første periodes begyndelse til den sidste periodes slutning, det er ikke særligt flygtigt. Der er dog også den

mulighed, at bandeproblemet er blevet rutinepræget eller institutionaliseret. Jeg mener dog, at man i så fald kan argumentere for, at der aldrig har været tale om moralsk panik, men at bander 'blot' er et socialt problem, som er blevet diskuteret i mange år.

Moralsk panik eller moralsk fornuft: Ovenstående diskussion leder til en konklusion af, at flere kriterier for moralsk panik er opfyldt i både den tidlige og sene periode. Der er dog ikke tale om moralsk panik på noget tidspunkt, da ikke alle kriterier er opfyldt på samme tid.

Man kan dermed argumentere for, at bandeproblemet ikke udelukkende er en social konstruktion, men at det derimod er et virkeligt problem, som er blevet værre end for ti år siden. Dette leder mig til Densley samt Ball & Currys pointe om, at bandefænomenet er et dynamisk fænomen, der udvikler sig over tid. Ud fra dette perspektiv må det anses for moralsk fornuft, at politiet foretager en systematisk vidensopsamling af bandesituationen, selvom den kan forekomme konstrueret. Samtidig ses der dog kraftfulde politologiske samfundsforandringer, ved at den politiske diskurs er så fokuseret på hård social kontrol. Der ses således aspekter af både moralsk panik og moralsk fornuft.

10. Konklusion

Dette afsnit vil indeholde en besvarelse af specialets problemformulering, som lyder; Hvordan fremstilles fænomenet bander i Politiken og Berlingske, og har det ændret sig i sammenligning med for ti år siden?

Problemformuleringen er formuleret ud fra specialets hypotese om, at *Medierne fremstiller bander gennem en hårdere kontroldiskurs i dag end for ti år siden*. Denne hypotese er blevet bekræftet.

Bander fremstilles i overvejende grad som farlige, og de skal derfor bekæmpes og fængsles. Hårdere straffe og offensivt politiarbejde er derfor langt hen ad vejen løsningen på bandeproblemet. Artikler om bander handler desuden i højere grad om løsninger og årsager i dag end for ti år siden.

Denne hårde kontroldiskurs er steget til fordel for mildere diskurser i løbet af de ti år, der er mellem de to perioder. Stigningen skal især findes i Politikens artikler, hvor diskursen er gået fra at være overvejende blød med fokus på forebyggelse til at være hård med fokus på kontrol. I den første periode ses, at der i fremstillingen af bander skelnes mellem den hårde kerne, som skal bekæmpes, og de unge, som skal hjælpes gennem en kriminalpræventiv indsats. De kommunale kilder indtager en mildere diskurs, mens regeringen kalder gadebander for Danmarks farligste kriminalitetsproblem. I den sene periode er bander stadig på dagsordenen, og der foregår en diskursiv kamp blandt politikere for at indtage den hårdeste diskurs og de hårdeste kontrolpolitiske forslag over for bander. Sideløbende hermed er der dog en mildere diskurs over for de bandemedlemmer, der er en del af exitindsatsen, og som fremstilles som nogen, der skal have hjælp for at vende sikkert tilbage til samfundet.

Overordnet kan man altså sige, at fremstillingen af bander har ændret karakter, og man kan konkludere, at kontroldiskursen over for bander er blevet hårdere end den var for ti år siden.

I forhold til konteksten, som banderne fremstilles i, foregår fremstillingen mest i nyhedsartikler, der fokuserer på løsninger eller årsager. Fremstillingen foregår typisk i artikler med en kilde, hvor kilden oftest er en politikilde. Derudover nævnes der i de fleste tilfælde ingen specifik kriminalitetsform. I de tilfælde, hvor der nævnes en kriminalitetsform, er der dog tale om grove former for kriminalitet. Meget sjældent nævnes et bandenavn, og i den kvalitative analyse ses, at der ikke er en klar definition, da bandebegrebet bruges om en varieret vifte af grupper, der begår kriminalitet.

Selvom flere kriterier for moralsk panik er opfyldt både i den tidlige og den sene periode, er ikke alle kriterier til stede på samme tid, og der er derfor ikke tale om moralsk panik i hverken den første eller anden periode. Der ses dog elementer af moralsk panik, og både bekymringen og fjendtligheden over for bander er steget, og der er blevet større konsensus om, at bander udgør en trussel mod samfundet. Misforholdet mellem bekymringen for bander og den faktiske forekomst er dog blevet mindre, fordi problemet objektivt er steget. Bander er ikke et flygtigt fænomen, det er et socialt problem, som er blevet diskuteret i begge perioder.

Det skal understreges at hele konklusionen indeholder et vist forbehold på grund af undersøgelsens eksterne validitet. Ovenstående konklusion gælder derfor kun for artikler med bande i overskriften i Politiken og Berlingske i årene 2000-2005 og 2010-2015, og resultaterne kan ikke generaliseres ud til samtlige mediers fremstilling af bander.

11. Litteraturliste

Ball, Richard A. & G. David Curry (1995): *The Logic of definition in criminology: Purposes and methods for defining "gangs"*. Criminology Volume 33, Number 2. P. 225-245.

Balvig, Flemming (1998): *Kriminalpolitik – et krydsfelt mellem moralsk fornuft og moralsk panik*. Social Kritik nr. 54, 10. Årgang. S. 62-75.

Bryman, Alan (2008): *Social research Methods*. Third edition. Oxford: Oxford University Press.

Carlsson, Yngve & Scott H. Decker (2005): *Gang and Youth Violence Prevention and Intervention: Contrasting the Experience of the Scandinavian Welfare State with the United States* i Scott H. Decker og Frank M. Weerman (red.): *European Street Gangs and Troublesome Youth Groups*. Lanham: Altamira Press. P. 259-286.

Cohen, Stanley (1994): *Folk devils & moral panics: the creation of the Mods and Rockers*. Oxford: Basil Blackwell.

Densley, J.A. (2012): *The organisation of London's street gangs*. Global Crime, Vol. 13, No.1, February 2012, P. 42-64.

Duedahl, Poul & Michael Hviid Jacobsen (2010): *Introduktion til dokumentanalyse. Metodeserie for Social- og Sundhedsvidenskaberne, bind 2*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Fairclough, Norman (1992): *Discourse and Social Change*. Cambridge & Maiden: Polity Press.

Fairclough, Norman (2008): *Kritisk diskursanalyse. En tekstsamling*. Redigeret og oversat af Elisabeth Halskov Jensen. København: Hans Reitzels Forlag.

Goode, Erich & Nachman Ben-Yehuda (1994): *Moral Panics. The Social Construction of Deviance*. Oxford & Cambridge: Blackwell Publishers (Bog)

Hansen, Kasper Møller & Sune Welling Hansen (2012): *Bivariat analyse* i Lotte Bøgh Andersen, Kasper Møller Hansen & Robert Klemmensen (red.): *Metoder i statskundskab, 2. Udgave*. København: Hans Reitzels Forlag.

Hjarvard, Stig (2007): *Den politiske presse. En analyse af danske avisers politiske orientering*. Journalistica 5, 2007. S. 27-53.

Jacobsen, Michael Hviid (2012): *Skyggelandet. Ungdomskultur, kriminalitetskultur og bandekultur i dansk belysning*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Jensen, Sune Qvotrup & Maria Libak Pedersen (2012): *This is a gang – and I'm in it – om bandebegreber, definitioner, debatter og sociale kategorier* i Michael Hviid Jacobsen (red.): Skyggelandet. Ungdomskultur, kriminalitetskultur og bandekultur i dansk belysning. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Justitsministeriet (2001): *Lov om ændring af straffeloven og lov om social service (Ungdomskriminalitet)*. LOV nr 469 af 07/06/2001. København.

Link: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=1118>.

Justitsministeriet L210 (2001): *Forslag til lov om ændring af straffeloven og lov om social service. (Ungdomskriminalitet)*. Lov nr 469 af 7. juni 2001. København.

Link: http://webarkiv.ft.dk/Samling/20001/lovforslag_som_fremsat/L210.htm.

Justitsministeriet (2009): *Lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, våbenloven, lov om politiets virksomhed, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og forvaltningsloven*. LOV nr. 501 af 12/06/2009. København.

Link: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=125410>.

Justitsministeriet (2010): *Bekendtgørelse om behandling af personoplysninger i Politiets Efterforskningsstøtte Database (PED)*. BEK nr 921 af 02/07/2010.

København.

Link: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=130887>

Justitsministeriet (2014): *Bredt flertal stemmer for regeringens lovpakke 'Fast greb om banderne'*. København.

Link: <http://www.justitsministeriet.dk/nyt-og-presse/pressemeddelelser/2014/bredt-flertal-stemmer-regeringens-lovpakke-%E2%80%99fast-greb-om>

Jørgensen, Marianne Winther & Louise Phillips (1999): *Diskursanalyse som teori og metode*. Frederiksberg: Roskilde Universitetsforlag.

Klein, Malcolm W., (2001): *Resolving the eurogang paradox* in Klein, Malcolm W., HansJürgen Kerner, Cheryl L. Maxson & Elmar G.M. Weitekamp (eds.), *The Eurogang Paradox*, Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, P. 7-19.

Koch, Ida (1999): *Vildledende og sjusket rapport om gadebander* i Social Kritik nr. 65-66, 11. Årgang 1999. København: Selskabet til fremme af Social Debat. S. 82-87.

Klement, Christian, Britta Kyvsgaard & Maria Libak Pedersen (2010): *Rockere, bander og risikofaktorer*. Justitsministeriets Forskningskontor. Rigspolitiet. ISBN 978-87-91851-94-0

Klement, Christian og Maria Libak Pedersen (2013): *Rockere og bandemedlemmers kriminelle karrierer og netværk i ungdommen*. 3. Rapport fra banderekutteringsprojektet. Justitsministeriets Forskningskontor. ISBN: 978-87-92760-47-0

Klement, Christian & Britta Kyvsgaard (2014): *Flowet i rocker/bandemiljøerne*. Justitsministeriets Forskningskontor. ISBN: 978-87-92760-74-6

KL notat (2014): KL's anbefalinger til Rammemodel for exitprogrammer. Retsudvalget 2013-14, L 112 Bilag 12
Link: <http://www.ft.dk/samling/20131/lovforslag/1112/bilag/12/1368334.pdf>

Lindstad, Jonas Markus (2012): *Undersøgelse af rockere og bandemedlemmers opvækstforhold*. 2. Rapport om banderekrutteringsprojekt. Justitsministeriets Forskningskontor.

Lynggard, Kenneth (2010): *Dokumentanalyse* i Svend Brinkmann og Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder, en grundbog*. København: Hans Reitzels Forlag.

Moeller, Kim & Morten Hesse (2013): *Drug market disruption and systematic violence: Cannabis markets in Copenhagen*. *European Journal of Criminology*, 10 (2):206-221.

Møller, Kim (2017): *Dokument Analyse*

Olhoff-Jakobsen, Emil Eusebus (2014): *Når systemet skaber bandemedlemmer*. Første gang sendt 27. November 2014.
Link: <http://www.dr.dk/radio/ondemand/p1/p1-dokumentar-137#!/00:00>

Pedersen, Maria Libak & Lindstad (2011): *Første led i fødekæden? En undersøgelse af børn og unge i kriminelle grupper*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Pedersen, Maria Libak (2014): *Veje ind og ud af bandemiljøerne. En interviewundersøgelse*. Justitsministeriets Forskningskontor. ISBN: 978-87-92760-78-4

Pedersen, Maria Libak (2014:2): *Exit-indsatser for rockere og bandemedlemmer - en kortlægning af tiltag under rammemodellen*. ISBN: 978-87-92760-64-7

Pedersen, Maria Libak (2015): *Exit-forløb med rockere og bandemedlemmer. Aftaler om exit under rammemodellen*. 1. delrapport. ISBN: 978-87-92760-46-3

PLS-Rambøll (2002): *Grupperelateret kriminalitet i Danmark, del 1*. København: Rambøll Management.
Link: <https://www.yumpu.com/da/document/view/18525325/grupperelateret-kriminalitet-i-danmark-del-1-omfang-og-politiets>

Rigspolitiet (2007): *Statusrapport Kriminalitet forøvet af bander 2007*. København: Nationalt Efterforskningscenter (NEC).

Rigspolitiet (2008): *Statusrapport for 2008 om kriminalitet forøvet af rockere og bander*. København: Politiafdelingen. Juridisk sekretariat.

Rigspolitiet (2009): *Rockere og bander 2009*. København: Politistaben. Efterforskning - og Beredskabskontoret.

Rigspolitiet (2010). *Rockere og bander 2010*. København: Nationalt Efterforskningscenter. Juridisk sekretariat.

Rigspolitiet (2011): *Rockere og bander 2011*. København: Rigspolitiet.

Rigspolitiet (2012): *Rockere og bander 2012*. København: Rigspolitiet.

Rigspolitiet (2013): *Rockere og bander 2013*. København: Rigspolitiet.

Rigspolitiet (2014): *Rockere og bander 2010*. København: Rigspolitiet.

Sánchez-Jankowski, Martín (2003): *Gangs and Social Change*. Theoretical Criminology, 7(2), P. 191-216)

Storgaard, Lau Laursen (2000): *Konstruktion af dansk narkotikakontrolpolitik siden 1965*. København: Jurist- og Økonomforbundets Forlag.

Thompson, Carol Y., Robert L. Young & Ronald Burns (2000): *Representing Gangs in the News: Media Constructions of Criminal Gangs*. Sociological Spectrum 20:4, 409-432. Taylor & Francis.

Thompson, Kenneth (1998): *Moral Panics*. London & New York: Routledge Taylor & Francis Group

Welch, Michael, Melissa Fenwich & Meredith Roberts (2006): *State managers, intellectuals, and the media: A content analysis of ideology in experts' quotes in feature newspaper articles on crime*. Justice Quarterly, 15:2, 219-241.

Weerman, Frank M., Cheryl L. Maxson, Finn-Aage Esbensen, Judith Aldridge, Juanjo Medina, & Frank van Gemert (2009): *Eurogang Program Manual: Background, development, and use of the Eurogang instruments in multi-site, multi-method comparative research*.

Link: <https://www.umsl.edu/ccj/Eurogang/euroganghome.html>

Wikipedia, Fischer's Exact Test

Link: https://en.wikipedia.org/wiki/Fisher%27s_exact_test